

Răzvan
Alexandru
PETRE

CONȘTIINȚA UMANĂ între minte și spirit

Ediția a doua, revizuită și adăugită

SPIRITUS.RO
București, 2014

Colecția
PSIHOLOGIE ȘI SPIRITUALITATE

Răzvan Alexandru PETRE

CONȘTIINȚA UMANĂ între minte și spirit

Ediția a doua, revizuită și adăugită

SPIRITUS.RO

BUCUREȘTI, 2014

Colecția PSIHOLOGIE ȘI SPIRITUALITATE

NOTĂ la ediția a doua, București, 2014:

S-au adăugat noi confirmări ale teoriei conștiinței din perspectiva altor cercetători și texte clasice (capitolul 3).

Prima ediție: Brașov, 2011

Pe coperta cărții apar simbolurile pe care le-am atribuit Spiritului, Conștiinței și Minții sub forma, respectiv, a soarelui (sfera), muntelui (triunghiul) și chenarului (pătratul).

Tehnoredactare și coperta: Răzvan-Alexandru Petre

Copyright © Răzvan-Alexandru Petre

CUPRINS

<i>CUVÂNT ÎNAINTE</i>	4
1 INTRODUCERE ÎN TEORIA CONȘTIINȚEI	7
Încarnarea spiritului în om	9
Mintea	11
Spiritul	12
Între minte și spirit	13
Necesitatea protecției minții	13
Generarea conștiinței umane	13
Psihicul uman, ca sistem informațional	15
Conștiința egotică	18
Structurarea ego-ului	19
Depășirea ego-ului	20
Dezvoltare mentală sau evoluția conștiinței?	22
Evoluția spirituală	23
Sfârșitul conștiinței	24
2 CONȘTIINȚA ȘI UNELE MANIFESTĂRI	
PARAPSIHICE	27
Somnul. Visul. Visul lucid.	28
Hipnoza. Somnambulismul.	32
Dedublare astrală. Samadhi. Fachirul îngropat de viu.	35
Mediumi de încorporare. Posedat de spirit. Voci în creier.	37
Personalitate multiplă.	40
Transferul conștiinței (Walk-in)	42
Coma. Moartea. Moartea clinică.	46
3 CONFIRMAREA TEORIEI CONȘTIINȚEI DIN	
PERSPECTIVA ALTOR CERCETĂTORI	50
Practica budistă	50
Regresiile hipnotice în viața dintre vieți	51
Sufletul și spiritul în viziunea lui Jakob Lorber	54
Ființa de Lumină întâlnită după moarte	56
Influența spiritului personal al mediumului	60
4 ȘIRAG DE ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI	62

CUVÂNT ÎNAINTE

CINE SUNT „EU”?

„Eu” nu sunt corpul, căci identitatea mea nu depinde de integritatea acestuia. Eu rămân același chiar dacă îmi pierd o mână sau un picior.

„Eu” meu social depinde de interacțiunea cu ceilalți oameni, dar pe o insulă pustie aş continua să exist ca și înainte, deși eul social a dispărut.

„Eu” nu sunt gândurile, căci identitatea mea nu depinde de variațiile mentale și dorințele trecătoare, nici măcar de idealuri sau sentimente profunde. Ele mă completează, dar nu mă determină.

„Eu” nu sunt nici măcar aspectele relativ stabile ale personalității, pentru că puține rămân neschimbate de la naștere până la moarte și sunt prea fragmentate ca să îmi definească identitatea (ceva din temperament, ceva din talent, poate).

Acest „eu” este Conștiința umană care încearcă acum să se autodefinească. Deci, ce este Conștiința?

Psihologia studiază mintea și afirmă că „eu” sunt un produs superior al activității inconștiente a unor neuroni. Dar ar putea niște celule inconștiente să genereze conștiința?! Mă îndoiesc. Este o ipoteză atât de absurdă precum a susține că o casă de locuit poate apare de la sine prin acțiunea îndelungată a vântului, soarelui, frigului și ploii.

Învățăturile spirituale spun că „eu” sunt spirit divin supraconștient. Dar dacă aş fi spirit, de ce nu mă recunosc ca atare, de ce mă simt mărunț, vulnerabil, trecător?! Sunt două poziții total contradictorii. Care să fie adevărul?

Adevărul se află la mijloc, la propriu și la figurat. Teza care stă la baza acestei cărți este următoarea: **„Conștiința umană este un element psihic real, distinct și intermediar între minte și spirit”**.

Conștiința îmi perpetuează identitatea încă dinainte de naștere și până la ultimul suspin. Iată o concluzie simplă, intuitivă și tranșantă, care luminează dintr-o dată nebuloasele psihologiei și ale

spiritualității. Credem că spiritualitatea are nevoie de aceeași bază teoretică ca și știința psihologiei. CONȘTIINȚA este tocmai veriga lipsă dintr-un posibil model unic și general al psihicului uman.

SPRE O TEORIE A CONȘTIINȚEI

Tu ești sigur doar pe conștiința ta, prin care iei contact cu lumea. Despre ceilalți, cel mult presupui că sunt conștienți. Are conștiință un zombi? Dar animalele, dar plantele? Mă refer la conștiință, nu la inteligență... Inteligență au și computerele. Ori, câtă inteligență li s-a adăugat, ele nu au dobândit însă niciun dram din viziunea omului. Deci, ce este conștiința?

Știința clasică nu are un răspuns. Ea nu a reușit să o definească și cu atât mai puțin să o studieze la microscop. Mă refer la știința populară, specifică secolului al XIX-lea, cea care se învață acum în școală. Din fericire, știința mileniului III se plasează într-o perspectivă cuantică, părăsind definitiv poziția materialistă a secolului mașinii cu aburi. Tot mai mulți savanți avansează spre punerea de acord a învățăturilor spirituale cu domeniile științifice (filosofia minții, psihologie, neuroștiințe, științe cognitive, neurologie cognitivă, inteligență artificială etc). Încă mai este mult de făcut. Contribuția mea este această simplă și didactică schiță a conștiinței.

Denumirea de „Teoria Conștiinței” pare a fi contradictorie. Cum să obiectivezi subiectivitatea? De acest paradox s-au lovit toți cercetătorii psihicului. Dar omul poate face și imposibilul, uneori.

Unii au crezut că din creier apare conștiința, precum fructul din plantă. Descartes spunea *«mă îndoiesc, deci cuget; cuget, deci exist»*. Și astăzi se mai confundă conștiința cu intelectul. Dar tu, cititorule, poți verifica, chiar acum, că nu e adevărat: închide ochii și, timp de câteva secunde, nu te mai gândești la nimic. Acum!...

Dacă îți poți controla gândurile, chiar oprindu-le, rezultă că „tu”, conștiința, nu te identifici cu ele. Conștiința este în afara minții, o supraveghează și o comandă. „Exist și fără să cuget”, am putea replica în manieră carteziană. Peste noapte, mintea se răsucesce în vise, iar apoi zace letargică, în repetate rânduri. Și totuși, dimineța te trezești cu aceeași identitate, semn că nu în mintea cea schimbătoare stă conștiința.

Alții, religioși, au spus că spiritul este totuna cu conștiința umană; el și-a uitat originea divină când a devenit om. Dar dacă spiritul ar fi amnezic total, inconștient de divinitatea sa, ce motive ar mai avea să manifeste noblețe, iubire, moralitate?! Doar fiindcă i se dictează prin tradițiile culturale?! Iar când se schimbă vremurile și credințele, spiritul nu mai are nicio șansă la evoluție?! Oare oamenii sunt cei care îndumnezeiesc spiritele?! În acest caz, fundamentul religiei s-ar scufunda. Oricât de deștept ar fi, dacă-i musai să audă din cărți și predici despre Creator, înseamnă că spiritul nu a fost creat „după chipul lui Dumnezeu”, care este Conștiință de Sine absolută. Dacă există spirite (și există!), ele trebuie să fie mereu „trezite”, nu amnezice.

Dragă cititorule, pentru prima dată ai la îndemână o explicație a conștiinței care elimină aceste contradicții. **CONȘTIINȚA UMANĂ NU ESTE NICI MINTEA, NICI SPIRITUL.** Ce este ea, vei afla din această carte, care îți radiografiază organele spirituale, în scopul de a-ți înțelege și controla psihicul.

Răzvan-Alexandru Petre
Brașov, 11 mai 2011

1

INTRODUCERE ÎN TEORIA CONȘTIINȚEI

Stiința și filosofia materialistă au dovedit că nu pot defini și înțelege ce este **Conștiința**. Deși știința caută să ajungă cât mai aproape de adevăr, nicio disciplină nu poate pretinde că îl deține în întregime. Oamenii trebuie să știe că gândirea științifică se bazează pe speculații, iar adevărurile sale sunt provizorii, nu absolute.

Enigma Conștiinței poate fi însă lămurită de Știința Spirituală, într-un mod simplu și unitar. **Știința Spirituală** este o viziune de tip științific asupra realităților spirituale. Ea a debutat în Occident odată cu apariția doctrinei spiritiste, în secolul XIX. În Orient însă vechimea ei este de mii de ani. Actualmente, datele ei sunt foarte avansate, în acord cu dezvoltarea tehnică și mentală a omenirii. Fizica cuantică a redescoperit, prin metodele sale proprii, adevăruri spirituale multimilenare. Totuși, Știința Spirituală nu se confundă cu această nouă ramură a fizicii, căci ea este formată în principal din informațiile despre Viață și Univers **revelate** de spiritele universului unor oameni aleși. Credem sau nu, aceste date inedite pot fi verificate intelectual și probate experimental, ceea ce le conferă statut științific.

Fiecare palier al psihicului uman cere o anumită metodă de abordare. Pe scurt:

- ◆ *Creierul* e studiat de neuroștiințe.
- ◆ *Mintea* e analizată de psihologie.
- ◆ *Conștiința* e accesibilă prin introspecție și tehnici spirituale.
- ◆ Obiectivarea conștiinței se poate face numai dacă este privită mai de sus, de la nivelul *Spiritului*.

Pe o scară de la „viu” la „neviu” putem plasa mai multe STĂRI de existență și conștiință.

NIVEL	STARE
VIU	Veghe
SEMI-VIU	Somn
APROAPE-VIU	Comă
APROAPE-NEVIU	Moarte clinică
NEVIU	Moarte

Definiția concisă a Vieții, care să le cuprindă pe toate acestea (și alte stări speciale) este:

VIAȚA = VITALITATE + CONȘTIINȚĂ

Vitalitatea = proprietate esențială a Naturii biologice (în Orient se numește *prana, chi, ki* etc)

Conștiința = proprietate esențială a Spiritului

❶ Conform Științei Spirituale, Spiritul este creat de DUMNEZEU, având calități asemănătoare Acestuia (în primul rând Conștiința – atribut fundamental divin). Spiritele sunt temelia Creației și scopul ei principal.

Rolurile simbiozei dintre Spirit și organism (vezi fig.1)

Spiritul asigură supraviețuirea organismului (organizează în mod optim structura și funcționarea biologică, adaptează organismul la mediu). *Când spiritul părăsește definitiv corpul, survine moartea.*

Corpul fizic acționează conform obiectivelor și ghidării Spiritului. Viața este o experiență importantă pentru Spirit, ajutându-l să evolueze. *Corpul servește Spiritului.*

Este evident pentru oricine: viața biologică nu are niciun sens în sine! Scopul său nu poate fi decât unul spiritual.

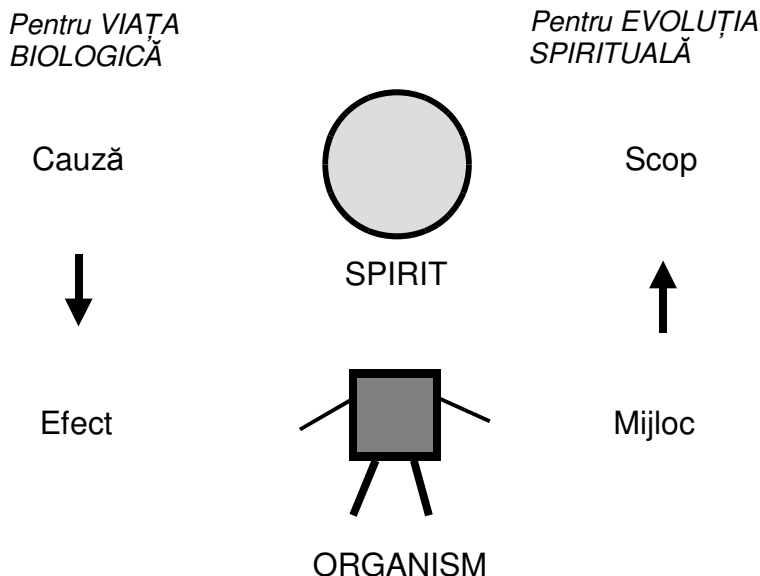

Fig. 1 Rolurile simbiozei Organism - Spirit

ÎNCARNAREA SPIRITULUI ÎN OM

ÎNCARNAREA înseamnă coabitarea permanentă a unui Spirit cu un Corp biologic.

❶ Coabitarea *temporară* se întâlnește în fenomene paranormale de tip mediumnic: posesiune, personalitate multiplă (vezi partea a II-a).

În timpul sarcinii intrauterine, un Spirit se „încarnează” în embrionul uman. Din acel moment, dezvoltarea biologică este coordonată de Spirit, care armonizează dezvoltarea corpului cu proiectul său de viață („*predestinarea*”).

Încă din primele zile de sarcină, în jurul gravidei roiesc multe Spirite dornice să se încarneze. Unele chiar reușesc să intre tem-

porar în embrion. Totuși, în general, abia în luna a patra se stabilește definitiv în fœtus un Spirit de rang evolutiv uman, cu aprobarea Divinității.

Spiritul, cu ajutorul **câmpului său spiritual** organizează structurile neuronale ale viitoarei ființe umane. Efortul său moderator completează moștenirea genetică (vezi fig. 2). *Fără acest ajutor esențial, creierul ar rămâne la nivel de „legumă vie”.*

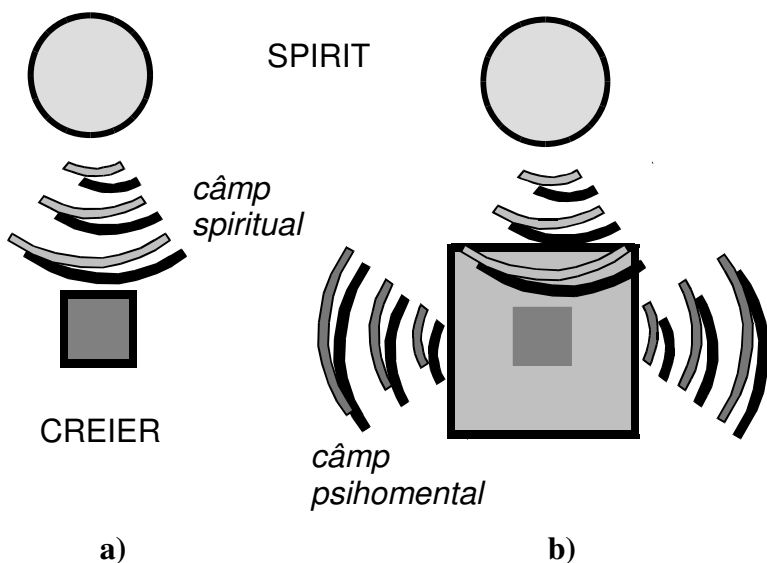

Fig. 2

- a) În mediul intrauterin, creierul uman este modelat de câmpul spiritual.**
b) După naștere, mediul exterior determină creierul să creeze un câmp propriu psihomental puternic.

MINTEA

Produsul energo-informațional al activității creierului se numește Minte sau Câmp psihomental. Acest câmp psihomental are proprietăți diferite de cele bio-electro-chimice ale creierului. *Mintea se găsește mai degrabă în jurul creierului.*

Înainte de naștere, creierul este mai ales RECEPTOR al câmpului organizator emis de Spirit. După naștere, creierul devine și un puternic EMITĂTOR de câmp psihomental, datorită stimulării sale de mediul înconjurător. Mintea se dezvoltă la un nivel superior prin această interacțiune cu mediul.

Câmpul psihomental al Spiritului este mai rafinat vibratoriu decât cel propriu Minții.

Mintea nu este sinonimă cu creierul, deși activitatea lor este strâns legată. Mintea are o acțiune mai vastă. De exemplu, comunicarea telepatică se produce prin „câmpul psihomental extins”, ea nu poate fi explicată nici prin procesele chimice din creier și nici prin undele electromagnetice. Undele telepatice străbat orice ecranare electromagnetică.

Mintea dobândește o anumită autonomie față de creier. Odată generată, materia „subtilă” (energia) mentală poate fi modelată și chiar deplasată afară din creier, ca o substanță invizibilă cu ochiul liber. Doar unii clarvăzători reușesc să vadă câmpul mental, ca o aureolă în jurul capului omului. *În cazul sfinților pictați în icoane, nimbul auriu indică un câmp mental intens și pur.*

De-a lungul vieții, Mintea (materia subtilă psihomentală) se extinde în volum și se îmbunătățește calitativ, în paralel cu creșterea numărului de neuroni, respectiv de sinapse din creier.

❶ Studiarea creierului ne poate oferi doar o *imagine în oglindă* a Minții. Imaginea poate fi însă înșelătoare – de exemplu, activitatea electrică a creierului este relativ identică în starea de veghe și cea de vis.

În ultimii ani s-a descoperit că neuronii se regenerează chiar și la oamenii în vârstă, adică se nasc unii noi în locul celor distruși!

SPIRITUL

Conform Științei Spirituale, Spiritele sunt creații primare ale lui Dumnezeu. Natura este o creație secundară, în slujba spiritelor.

Ce este Spiritul? Este perechea inseparabilă formată dintr-un **Nucleu divin** și materia care îl înconjoară, numită **Perispirit** (vezi fig.3). Spiritul nu este întreg fără Perispirit, are nevoie de el pentru a acționa în lume. Această materie perispirituală a fost atrasă de magnetismul Nucleului divin din natură și dinamizată, înnobilită.

SPIRIT = NUCLEU + PERISPIRIT

NUCLEUL central are o natură divină, este indestructibil, indivizibil, neafectat de transformările naturii. El este asemenea unei „scânteii iscate de Focul Divin”.

Nu poate fi cunoscut decât prin „trăire contemplativă non-conceptuală”. Este imposibil de descris, depășind orice concept.

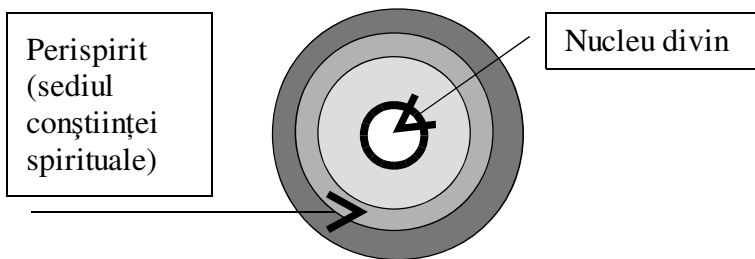

Fig. 3 Spiritul este format din Nucleu și Perispirit

PERISPIRITUL este învelișul nucleului, fiind format din mai multe straturi de energie întrepătrunse. Este permanent în mișcare, transformare, evoluție, schimb de energie.

Poate fi studiat obiectiv ca orice obiect al naturii, inclusiv fotografiat.

❶ Puteți vedea sute de poze cu perispirite pe www.spiritus.ro.

Perispiritul oferă Spiritului **conștiința** asupra universului și instrumentele de interacțiune cu acesta. Dintre calitățile perispirituale amintim: voința (intenția), atenția, inteligența, memoria, identitatea unică și altele.

❶ În mistica orientală se vorbește despre dualitatea Shiva-Shakti sau Purusha-Prakriti (transcendent-imanent), acesta fiind și raportul dintre Nucleu și Perispirit.

ÎNTRE MINTE ȘI SPIRIT

NECESITATEA PROTECȚIEI MINȚII

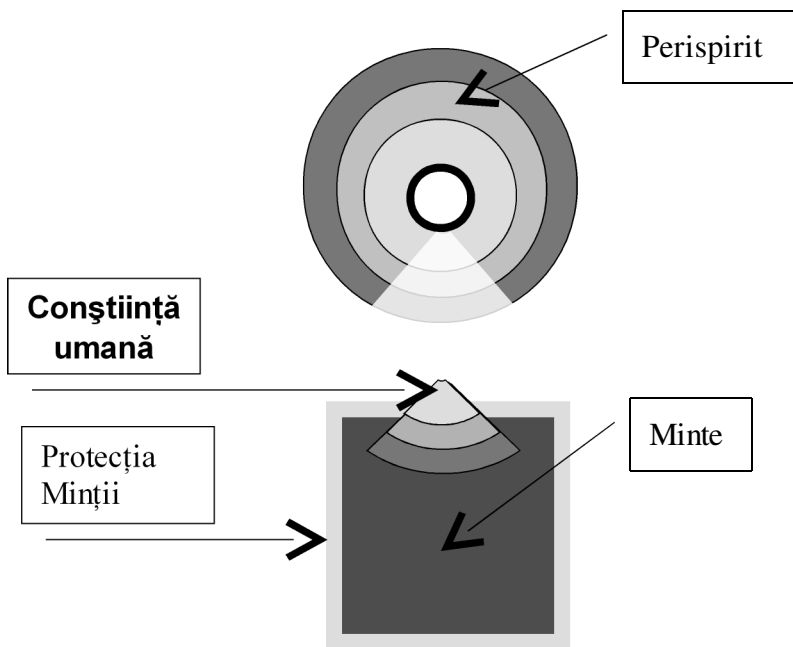
Deși se instalează pentru tot restul vieții în creierul omului (mai exact, în trunchiul cerebral), Spiritul nu rămâne tot timpul înăuntru. Creierul este precum o carcără nesuferită pentru Spirit. Când omul doarme, el iese pentru a relua contactul cu lumea Spiritelor libere, unde se recrează, se informează și își reîmprospătează energia perispirituală.

Dar părăsind creierul în **somn**, apare pericolul să îi ia locul un alt spirit care pândeste ocazia încarnării. De aceea, Spiritul „proprietar de drept” își lasă în loc un „paznic” ce va împiedica pătrunderea vreunui alt spirit inoportun. Acest „paznic” poate fi apreciat ca un gen de plasă de protecție ce cuprinde Minte.

GENERAREA CONȘTIINȚEI UMANE

Pentru a-și crea un locșior, Spiritul se divide, își separă o parte din Perispirit. Acest „paznic de noapte” este deci ca o clonă, ca un mini-spirit (dar lipsit de Nucleul divin).

Cum am spus, calitatea principală a Perispiritului este **conștiința**. Astfel se justifică numele dat segmentului de perispirit detașat pentru a păzi Mentea pe timpul somnului: CONȘTIINȚA UMANĂ (vezi fig.4).

**Fig. 4 Separarea Conștiinței umane din Perispirit și
cuplarea sa cu Mintea**

Spiritul este cel care decide câtă energie va investi, din propria rezervă, în Conștiința corporală, optimizată pentru misiunea sa în viața curentă. Riscul unei investiții prea mari ar fi că Spiritul va controla mai greu Conștiința, ea căpătând mai multă „personalitate”. Riscul unei investiții prea mici ar fi lipsa puterii de voință a Conștiinței, capacității sale de control asupra Minții, rezultând un om cu o fire mai slabă, mai influențabilă.

❶ Pe coperta cărții apar simbolurile pe care le-am atribuit Spiritului, Conștiinței și Minții sub forma, respectiv, a soarelui (sfera), muntelui (triunghiul) și chenarului (pătratul).

PSIHICUL UMAN, CA SISTEM INFORMAȚIONAL

Când omul se trezește din somn, Spiritul se întoarce în corp și se leagă de Minte prin intermediul Conștiinței. Teoretic vorbind, Spiritul ar putea înlătura Conștiința și s-ar putea cupla direct la Minte. Nu o face pentru că, în caz de leșin accidental, Mintea ar rămâne neprotejată față de tentativa de intruziune a altor spirite răuvoitoare. Dar motivul esențial este dezvăluit în continuare.

Conștiința este mai mult decât un simplu „paznic de noapte și de zi”. Rolul său pe durata stării de **veghe** este să intermedieze schimbul de informații dintre Spirit și Minte. Iată, în fig.5, ierarhizarea pe nivele de vibrație diferite a elementelor sistemului psihic: Spirit – Conștiință – Minte:

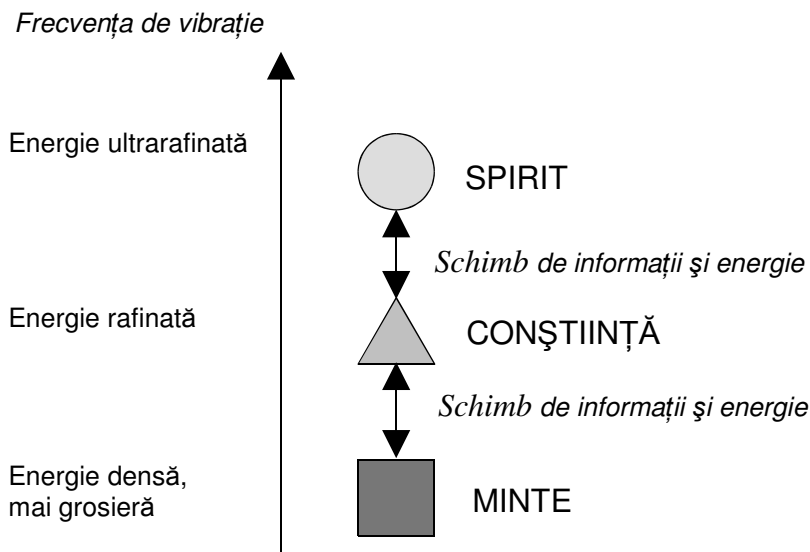

Fig. 5 Ierarhia psihicului uman (în stare de veghe)

Energia Conștiinței este mai rafinată decât cea a Minții. Energia Spiritului este și mai fină decât a Conștiinței. Conștiința are rolul de „tampon” între Minte și Spirit.

❶ *Mintea* poate fi asemănată cu un computer. Acesta operează ultrarapid cu șiruri nesfârșite de biți, care omului nu îi spun nimic. *Spiritul* poate fi asemănat cu operatorul uman, pe care îl interesează o interfață grafică prietenoasă pe ecran. Legătura dintre limbajul-mașină și limbajul uman este realizată de sistemul de operare (Windows, Linux) și aplicațiile utilitare (Word, Internet Explorer etc). Acestea ar fi, în analogia noastră, rolul *Conștiinței*.

Iată, în fig.6, cum sunt transmise informațiile în cadrul sistemului psihic, de jos în sus și de sus în jos.

Frecvența de vibrație

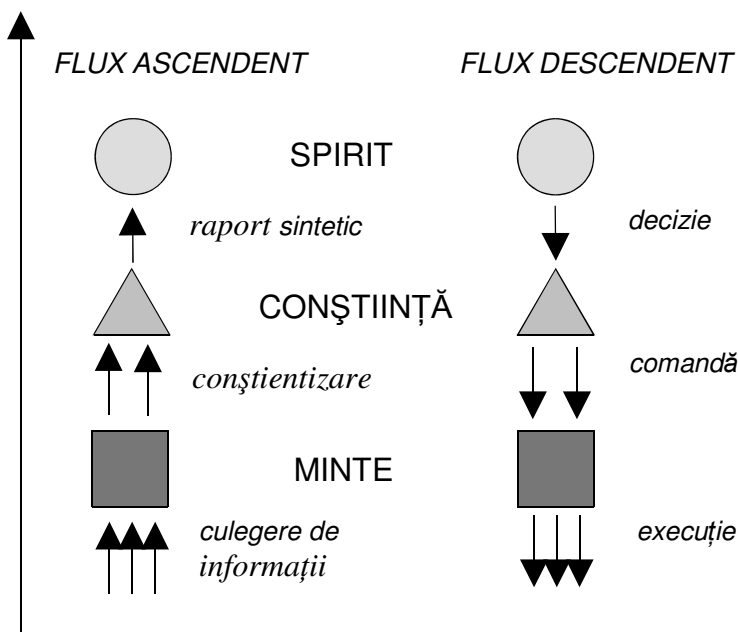

Fig. 6 Fluxurile informaționale în cadrul psihicului

Pe **fluxul ascendent**, informațiile sunt sintetizate și preluate de nivelul superior (în mod automat). De exemplu, Mintea obține **senzațiile**, iar Conștiința le sintetizează în **percepția** senzorială.

Se știe că **inconștientul** operează cu o mulțime de informații, dar numai o mică parte din acestea ajung **conștiente**, mai precis spus, sunt captate de Conștiință. Similar, Spiritul își extrage doar datele care îl interesează din orizontul Conștiinței.

Pe **fluxul descendent** strategia și decizia Spiritului devin comenzi detaliate la nivelul Conștiinței, iar Minții îi revine să folosească resursele imense de care dispune pentru execuție. Este de remarcat că intențiile Conștiinței sunt, în general, decizii venind de mai sus.

De exemplu, atunci când copilul învață să meargă, este foarte atent (conștient) la toate mișcările. După ce Mintea și-a creat automatismul mersului, copilul nu va mai fi atent la mers. Conștiința sa se poate ocupa de alte lucruri mai interesante.

Așa se petrece și cu Spiritul. În copilăria mică, Spiritul se preocupă intens de a învăța Conștiința în formare cum să dea ordine Minții. În primii ani de viață, copilul are o legătură puternică cu Spiritul și cu lumile spirituale, fiindcă deocamdată Conștiința sa învață lecțiile primare, sub tutelă. Pe măsură ce Conștiința copilului se maturizează (i se formează egoul), Spiritul îi oferă libertatea naturală de a lua decizii pe cont propriu în chestiunile simple, de supraviețuire și interacțiune comună cu lumea. Eliberându-se de preocupările elementare, Spiritul omului matur se poate concentra pe chestiuni mai rafinate, intelectuale, estetice, etice, pur spirituale, pe care le poate apoi transmite Conștiinței.

Putem stratifica nivelurile psiho-informaționale astfel:

La nivelul bazal, creierul primește semnale din mediu (prin nervii senzitivi) și dă comenzi (prin nervii motori), iar toate acestea trec prin Minte.

Pe un nivel imediat superior, Mintea generează idei noi și primește sau emite gânduri în Câmpul psihomental extins. Această

activitate se reflectă și în ariile asociative din creier. Totuși, Min-tea este „inconștientă” în totalitate.

Doar acele informații ce ating nivelul mai înalt al Conștiinței formează „conștientul”.

Originea intuiției geniale și inspirației divine este în „supra-conștient” (Spirit), aflat pe nivelul suprem.

Ca în orice sistem informațional, pot apare și pierderi de date pe traseu. În acest caz, omul poate fi dezorientat, nehotărât, ia decizii greșite sau are o conduită aberantă. Din nefericire, nu răspundem numai dorinței binevoitoare a propriului Spiritului, ci deseori voința noastră este puternic subjugată de factori exteriori sau de automatisme mentale.

❶ **DEFINIȚIE:** Ceea ce popular numim „suflet” este combinația naturală dintre Minte și Conștiință.

SUFLET = MINTE + CONȘTIINȚĂ

CONȘTIINȚA EGOTICĂ

În mod obișnuit, Spiritul este invizibil pentru Conștiință, așa cum aerul este invizibil pentru ochii fizici. Tot ce vede Conștiința este tabloul pe care i-l prezintă Mintea, pe care o comandă hotărât. Conștiința se crede șef absolut și nu își dă seama că ea este doar veriga intermediară.

❶ Nu am simți frica de moarte dacă nu ne-am simți separați de Spiritul etern. De fapt, nu suntem separați, ci doar detașați temporar (tot așa precum un ambasador trăiește într-o țară străină timp de câțiva ani, continuând să fie strâns conectat la țara natală, în care poate fi rechemat în orice moment).

Totuși, Spiritul o supraveghează permanent (în starea de veghe), îi dă ordine, pe care Conștiința le asimilează ca și cum ar fi propria ei voință. Dar când fluxul informațional are blocaje, Conștiința poate să nu primească în mod corect indicațiile tăcute

ale Spiritului, iar acesta poate să nu perceapă realitatea fizică în mod corect. În acest caz nefericit (și din păcate des întâlnit) Conștiința ia decizii pe cont propriu, care aproape întotdeauna nu sunt prea inspirate, fiindcă sunt influențate decisiv de Mintea însăși (care, să nu uităm, este total inconștientă, dar foarte puternică).

În principiu, Spiritul percepe tot ce ajunge la Conștiință, dar el nu e interesat de toate micile detalii care formează viața omului; multe îl pot plictisi. Deși discernământul Spiritului este mai mare decât al Conștiinței în deciziile importante, totuși Conștiința este mai competentă să comande Mintea în amănunte, cunoscând-o bine și fiind specializată în interacțiunea cu ea. Din acest punct de vedere, Spiritul ar putea fi asemănat cu un filosof distrat.

❶ Omul obișnuit poate foarte ușor confunda glasul tăcut al Spiritului cu influențele Minții. Înțeleptul este acel om, foarte rar de găsit, care poate să le diferențieze și să aleagă varianta Spiritului.

STRUCTURAREA EGO-ULUI

În primii ani de viață, Mintea se dezvoltă construindu-și scheme de percepție, de comportament, afectiv-raționale, cu alte cuvinte, AUTOMATISME. În același timp, Conștiința se obișnuiește treptat cu aceste SCHEME psihomentale. În jurul vârstei de 6-7 ani ego-ul este deja structurat. Putem defini EGO-ul ca fiind familiarizarea deplină a Conștiinței cu schemele psihomentale și funcționarea Minții.

❶ Până la vârsta de circa 3 ani, copilul se raportează la propria persoană ca la alta, folosind în limbaj persoana a treia. „*Dănuț vrea să doarmă!*”, spune el despre sine. Se mai spune că, până la această vârstă, copiii mici nu visează despre ei înșiși.

Conform modelului psihicului uman utilizat până acum, această familiarizare se poate traduce în **coborârea vibrației Conștiinței la nivelul Minții și cuplarea lor strânsă**. Fenomenul este simultan cu îndepărtarea de Spirit și o mai slabă comunicare cu acesta. Iată reprezentarea acestui fenomen în fig.7.

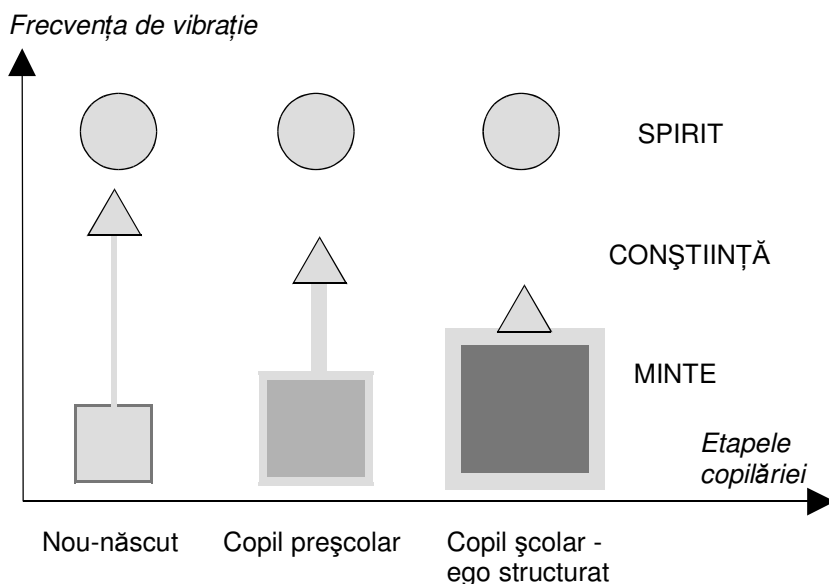

Fig. 7 Adaptarea Conștiinței la vibrația densă a Minții – apariția egoului

La copilul mic, Conștiința este spirituală, intuiția este foarte bună, de regulă se manifestă și percepții extrasenzoriale. Însă Mintea este încă nedezvoltată și nu poate exprima prea bine mesajele primite de la Spirit.

Utilitatea dezvoltării ego-ului pentru om este clară: succesul supraviețuirii și independența față de mediu.

DEPĂȘIREA EGO-ULUI

Structurarea ego-ului este o etapă necesară în devenirea omului. Totuși, are un dezavantaj: deciziile sale sunt constrânse de schemele psihomentele ale Minții, Conștiința este **manipulabilă** de către automatismele psihice. Efectul este negativ pentru punerea în practică a intențiilor Spiritului.

Înțelepții tuturor epocilor ne îndeamnă la depășirea ego-ului, ca etapa următoare, necesară pentru a dobândi **fericirea sufletească**. Acest lucru se realizează prin: autoanaliză și autocontrol, interiorizarea regulilor morale, altruism, spiritualitate etc. Necesită un efort conștient, perseverență, motivație.

Fericirea provine din apropierea Conștiinței de lumina Spiritului.

Iată cum putem prezenta grafic această evoluție firească a omului, în fig.8.

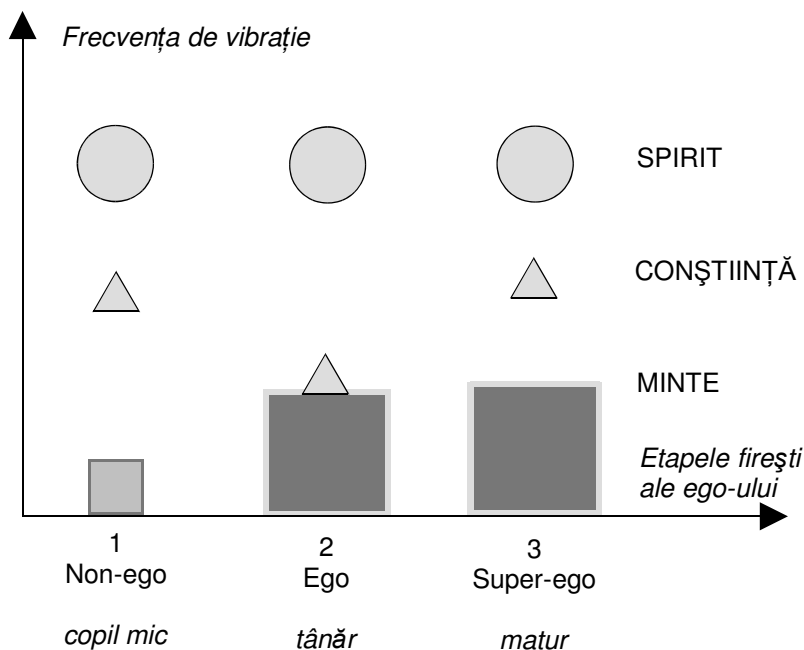

Fig. 8 Structurarea, afirmarea și depășirea ego-ului

DEZVOLTARE MENTALĂ SAU EVOLUȚIA CONȘTIINȚEI?

Dezvoltarea Minții nu înseamnă neapărat o Conștiință evoluată. Există înțelepți analfabeți, după cum există și mari erudiți cu un caracter moral îndoielnic. În general, inteligența, percepțiile extrasenzoriale și alte capacități paranormale țin de conformația Minții, nu neapărat de calitatea Spiritului. Ele pot ajuta la elevarea Conștiinței, dar nu neapărat.

❶ Anumite manifestări mediumnice sunt realizate prin manipularea Conștiinței (după cum vom vedea în partea a II-a).

În fig.9 sunt prezentate stadiile esențiale în dezvoltarea Minții și a Conștiinței umane.

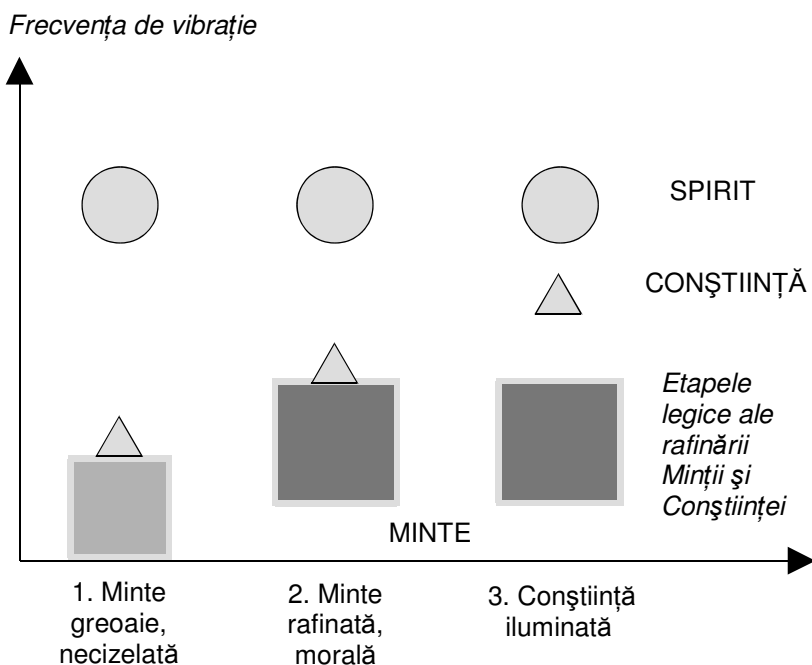

Fig. 9 Rafinarea Minții în paralel cu evoluția Conștiinței

Iată explicațiile figurii 9, privitoare la cele trei mari stadii de dezvoltare a Minții și Conștiinței

1. Mintea este greoaie, necizelată – specifică lipsei de educație, dar și primelor încarnări în trup omenesc. Omul este prins total în mirajul vieții pământești, comportamentul este egotic.

2. Mintea rafinată și morală – specifică omului educat, cultivat, având o karmă bună în prezenta încarnare. Psihicul păstrează caracteristici egotice, dar mult îmblânzite.

3. În cazul „iluminării” conștiinței apare un nou tip de cunoaștere, în contradicție cu vechiul tip egotic. Psihicul manifestă intuiție, inspirație, detașare de meschinărie, viziune de ansamblu și chiar extaz. Fenomenul devine posibil prin urmarea unor tehnici spirituale sau prin revelații spontane, ca urmare a unei karme pozitive, dar și prin introspecție, reflecție și contemplare.

EVOLUȚIA SPIRITUALĂ

Dacă acceptăm că geneza omului repetă la scară redusă geneza spiritului (după cum, în biologie, se admite că „ontogeneza repetă filogeneza”), putem face o paralelă între cele 3 etape ale ego-ului (fig.8) cu cele 3 stadii de dezvoltare ale Spiritului care animă diverse formă de viață (fig.10).

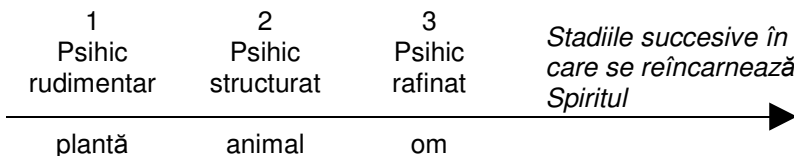

Fig. 10 *Stadiile de dezvoltare ale vieții*

Planta încă nu are un ego; animalul are un ego; omul este singurul animal care își poate diminua foarte mult influența ego-ului. Spiritul deține un rang evolutiv fie de plantă, fie de animal, fie de om - potrivit căruia se reîncarnează. Regula generală este că un spirit de om nu se va încarna în animal, fiind un stadiu deja depășit.

Experiența psihomentală a omului nu dispare odată cu moartea sa. Ea se arhivează în Spirit, următoarea încarnare putând fi mai performantă și mai interesantă, pe baza acesteia. Evoluția Spiritului vizează multe calități ce trebuie dobândite și duse la perfecțiune în decursul vieții terestre, cum ar fi: voința, inteligența, curajul, compasiunea, smerenia, creativitatea, autocunoașterea etc. Nu este suficientă o singură viață pentru optimizarea pe toate planurile.

Totuși, Spiritele, evoluând spre perfecțiune, nu se uniformizează! Perfecțiunea nu înseamnă omogenizare, ci unitate în diversitate. Niciun Spirit nu este identic cu altul, având istorii diferite. Fiecare își păstrează o identitate unică, înclinații și preferințe individuale. Mai mult chiar, încă din momentul creării sale în creuzetul divin, Spiritul primește un nucleu unic și original.

SFÂRȘITUL CONȘTIINȚEI

Pe durata vieții, spiritul dezvoltă cât poate de mult Mintea - în toate aspectele sale. La moartea omului, **materialul mental cel mai valoros (esența mentală) este absorbit în Perispirit, împreună cu Conștiința**. Restul particulelor psihomentale nefolosite se degajă în mediu, ca niște aburi, dezagregându-se treptat.

Acesta este unul din modurile în care reîncarnarea ajută Spiritul să evolueze – **îmbogățindu-i avuția psihomentală și experiența**. Spiritele evolute sunt cele care au asimilat, de-a lungul

timpului imemorial, foarte mult material psihomental din reîncarnări. Iată de ce fenomenul reîncarnării este necesar pentru spirite.

❶ Când este contactat de către un medium, spiritul evoluat dovedește o bună înțelegere a condiției umane. Însă dacă spiritul invocat este unul imatur, poate fi chiar mai neajutorat și mai naiv decât omul în care a fost încarnat ultima dată.

Celălalt mod prin care Spiritul evoluează se referă la **purificarea karmei negative a spiritului**. Ea se împlinește prin fapte pozitive, conforme cu dorința spiritului, dar și prin suferințe inevitabile, care ispășesc păcatele anterioare.

Sfârșitul Conștiinței este totuna cu reîntregirea Spiritului. Noi (Conștiința) recăpătăm viziunea spirituală integrală. Redevenim parte a Perispiritului, deci a conștiinței Spiritului liber. Fosta Conștiință umană, care înainte era limitată doar la cunoașterea prin intermediul Minții, se extinde acum în câmpul spiritual infinit.

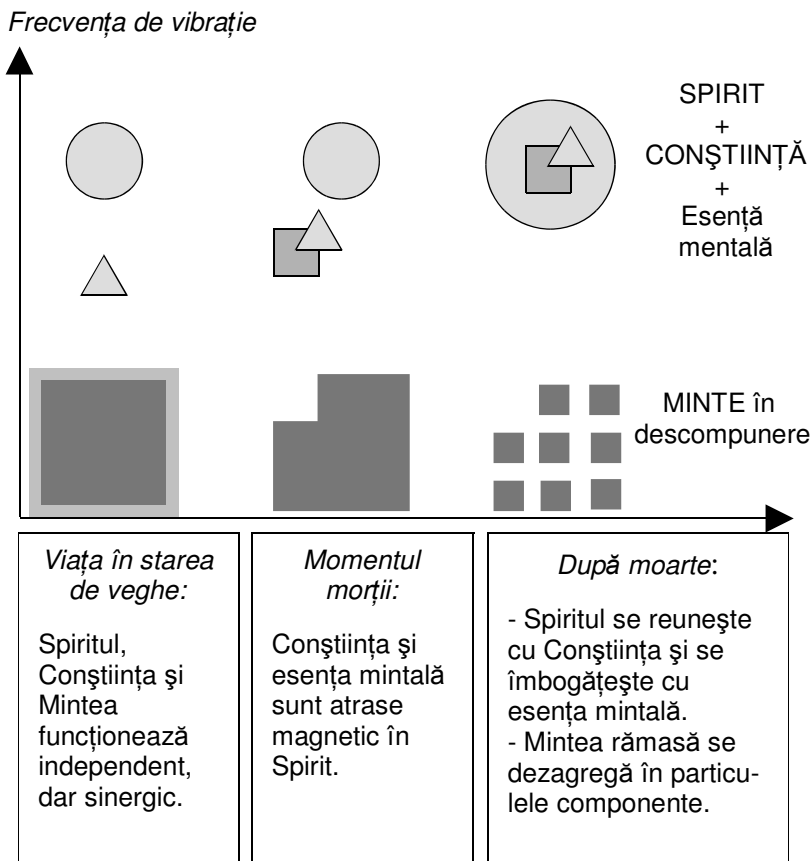
În fig.11 avem o reprezentare simbolică a fenomenelor ce se petrec la moartea corpului.

Amintim că am definit **sufletul** ca fiind Mintea plus Conștiința.

Sufletul va continua să existe după moarte, în cadrul Spiritului, sub forma amintirilor și personalității ultimei vieți, alături de ecoul celorlalte suflete animate, în viețile anterioare, de același Spirit. Sufletul trăiește etern, dar nu autonom, ci ca o parte ce contribuie la construcția Perispiritului.

În timpul vieții, centrul oricărui suflet este Spiritul, iar sufletul este un fel de balon umflat în jurul Spiritului. După moarte, balonul se dezumflă. Identitatea sufletului este aceeași cu cea a Spiritului, fiind definită de aceeași energie inconfundabilă. Pe timpul încarnării trupești, voințele lor pot fi uneori diferite (corespunzător nivelurilor distincte de vibrație), dar la moarte cele două fluxuri de viață se recombina instantaneu. În acel moment de reunire a ființei spirituale complete, partea ce se numise „suflet” devine

conștientă de viața fără trup, iar Spiritul preia toată încărcătura sufletului, devenind oarecum confuz și greoi, pentru o perioadă de circa 40 de zile.

**Fig. 11 Fenomenul morții: Conștiința se lărgeste,
Mentea se dizolvă.**

2**CONȘTIINȚA ȘI UNELE MANIFESTĂRI
PARAPSIHICE**

Mintea e capabilă de multe minuni. Unele dintre ele sunt înregistrate minuțios de savanții **parapsihologi de laborator**. Alții le produc zi de zi: sunt **parapsihologii practicieni**. Dar cei mai numeroși sunt cei, pur și simplu, pasionați în conspectarea neconvenționalului, misterului: **parapsihologii studioși**.

Minunile se bazează pe posibilitățile larg deschise ale Minții închise în cutia craniană. Sau nu e chiar „închisă”?! Mintea nu înseamnă doar neuroni și sinapse. Nu se poate măsura nici cu cele mai performante aparate EEG sau RMN-funcțional. Mintea se întinde dincolo de creier și ajunge la limita imaginației.

Dar nu despre performanțele Minții vom discuta aici. Ar fi prea multe de spus și deja le-au spus alții. Mă voi referi numai la fenomenele parapsihice în care, pe lângă o Minte năstrușnică, joacă un rol spectaculos **Conștiința** (umană și spirituală).

Fiind o carte introductivă într-o nouă viziune asupra Conștiinței, am preferat explicațiile cât mai simple, pe înțelesul oricui. Cu cât intrăm în detalii, cu atât ne lipsesc cuvintele și conceptele pentru a descrie fenomenele ce au loc. Vor urma, desigur, abordări mai laborioase. Deocamdată, să ne familiarizăm cu faptele și posibilele lor explicații.

Fenomenele paranormale (sau parapsihice) sunt fenomene **rare** statistic și la care nu se aplică sau care **contrazic teoriile științifice materialiste**. Deducem că, odată cu progresul științei, ele vor pierde prefixul „para”, devenind normale. De exemplu, în ziua de azi, telepatia a devenit un loc comun, unanim recunoscută ca fiind un fenomen real. Este greșit să le numim „supranaturale”, fiindcă toate sunt produsul naturii. La fel de greșit este să le ignorăm pe motiv că apar rar. În realitate, unii oameni se întâlnesc des cu situații bizare.

SOMNUL ȘI VISUL

Somnul și visul sunt fenomene comune, dar insuficient explicate științific. Le putem considera „paranormale”, fiindcă au și o interpretare spirituală.

❶ Se știe că omul nu poate sta treaz mai mult de câteva zile. În situațiile dramatice sunt suficiente și câteva secunde de ațipire pentru ca omul să supraviețuiască. În urma unor experimente de laborator s-a concluzionat că privarea artificială de vise a unui somn normal de 8 ore duce, după 3 nopți de experiment, la iritabilitate, halucinații, semne de psihoză, dificultăți de concentrare.

Spiritul este temelia Universului, deci și baza vieții umane. În lipsa lui din corp, apar fenomene de tranziție „paranormale”. Prezența Spiritului oferă normalitatea stării de veghe.

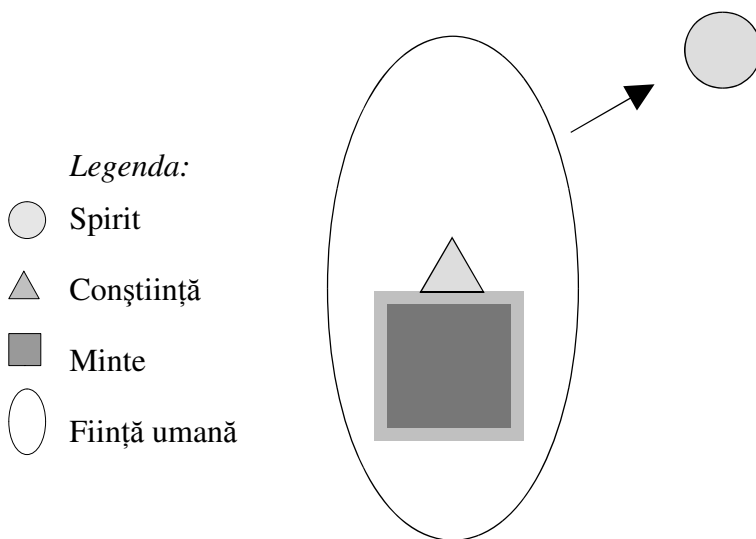

Fig. 12 *În starea de somn (ca și în leșin), Spiritul iese din creier, insensibilizând brusc tot corpul.*

În timpul somnului, Spiritul pleacă din corp spre lumea din care provine, realitatea spirituală. În acest timp, Conștiința rămâne în creier, pentru a semnaliza eventuale pericole și momentul când ar fi nevoie ca Spiritul să se întoarcă grabnic, pentru trezire.

În timpul somnului **fără vise**, Mintea se odihnește, ne-transmițând niciun semnal către Conștiință; omul este „inconștient”.

În timpul **visului**, Mintea este la fel de activă ca în timpul stării de veghe, ceea ce intrigă lumea științifică. Totuși, ea este ruptă de lumea exterioară, fiind repliată în sine, măcinând doar conținuturile mentale proprii, care sunt prezentate Conștiinței drept „vis”. Acum omul nu este nici inconștient, nici conștient, ci „visează”.

În lipsa Spiritului, Conștiința are limitări clare:

- Nu realizează faptul că visul nu este realitate (de fapt, Conștiința trăiește foarte intens noua realitate virtuală, dar neintegrează în realitatea fizică);
- Nu are suficientă putere de voință pentru a dirija activitatea minții (uneori stările emoționale sunt mult mai intense decât în starea de veghe);
- Nu poate memora visul (dacă ar fi altfel, ne-am aminti la trezire toate visele de peste noapte, în detaliu);
- Nu are memoria identității sale umane complete, ci manifestă doar fărâme disperate de personalitate.

Din aceste limitări ale Conștiinței fără Spirit rezultă și care sunt calitățile proprii Spiritului, **rolul său esențial în integrarea omului în mediul înconjurător fizic**. În lipsa Spiritului, tandemul Minte-Conștiință are o activitate vegetativă, în care percepțiile senzoriale sunt ocazionale, iar activitatea mentală nu este ordonată.

❶ Savanții au descoperit că memoria se formează în zona centrală a creierului numită hipocamp, dar este apoi depozitată în neocortex, la exteriorul creierului - printr-un transfer neuronal (?). Ei presupun că în faza REM a somnului (cea de vis) nu se produce transferul, de unde și imprecizia amintirii viselor.

Până aici, pare logic. Totuși, savanții sunt puși în încurcătură când li se cere să explice cum ar putea să se producă acest *transfer neuronal* de date (engrame) pe calea obișnuită a legăturilor sinaptice. Numai dacă admitem existența unui **câmp mental** purtător al informațiilor am putea înțelege acest fenomen de migrație a datelor dintr-o porțiune a creierului în alta.

Când Spiritul revine în corp, omul „se trezește”, aceasta însemnând că:

- Omul își amintește cine este, îi revine memoria sa ca persoană aflată în realitatea fizică;
- Conștiința dobândește abilitatea de a memora rămășițele visului;
- Conștiința își recapătă percepțiile externe, care fuseseră amorțite pe timpul somnului;
- Omului îi revine voința atotputernică și toate facultățile intelectuale.

Autonomia Conștiinței este relativă pentru că, iată, ea nu poate funcționa complet în lipsa Spiritului. Dacă, atunci când Spiritul este în corp, totul pare simplu și ușor pentru Conștiință (*așa cum unii copii sunt obraznici cu străinii dacă se simt ocrotiți de prezența părinților*), în schimb, în somn Conștiința este neputincioasă față de activitatea haotică a Minții.

Freud a asemănat inconștientul (Mintea) cu un aisberg, din care numai o mică parte devine vizibil (Conștiința). Tot el a spus că inconștientul este mai puternic decât conștientul. Este o afirmație cu care suntem de acord, dar cu un amendament. Pentru ca psihicul să rămână echilibrat, este nevoie de o forță la fel de mare precum cea a inconștientului, care să îl contrabalanseze. Această forță este supraconștientul (Spiritul). În lipsa Spiritului, Conștiința nu ar avea nicio șansă să se impună în fața puternicei Minți, ceea ce se și întâmplă în vis. Doar lumina Spiritului, care se reflectă în Conștiință, poate purifica abisurile inconștientului.

*Lumina Spiritului face posibilă starea de **veghe** a omului.*

*În lipsa Spiritului, omul vegetează **inconștient**.*

Cum face Spiritul să fie posibil visul?

Odată detașat din închisoarea corporală, Spiritul își păstrează legătura info-energetică cu ființa umană (prin ceea ce în esoterism se numește „cordonul de argint”). Visul este o reacție a Minții la informațiile și energia trimisă ei de Spirit. Mintea încearcă să descifreze voiajele astrale ale Spiritului sub forma viselor simbolice.

Există două tipuri mari de vise:

- Cele cauzate exclusiv de Minte - prin rearanjarea impresiilor adunate peste zi, precum și sub influența imediată a mediului asupra corpului (căldură, frig etc). Ele nu au nicio semnificație.
- Cele provocate de Spirit. Acestea pot fi de la simple semnale ale trăirilor Spiritului, până la premoniții și inspirații artistice sau științifice.

În starea de **reverie** (semi-trezie, între vis și veghe), Conștiința este parțial conștientă de lumea înconjurătoare, dar la fel de prinsă este și în jocul ideăției fără șir. Acum Spiritul este ușor ieșit din locul său, dar stă în apropierea corpului, păstrând o influență magnetică puternică asupra Conștiinței, pe care o energizează mai mult decât în somnul sau visul propriu-zis. În momentul reîntrării totale a Spiritului la locul său, apare o senzație clară, distinctă (unii oameni încep să audă un ușor țuit care se menține, inexistent în starea de reverie – este semnalul unei energii puternice care începe să alimenteze creierul).

Privind subiectiv, reveria și visul par a fi identice. Totuși, fenomenul privit obiectiv este radical diferit. În primul caz, Spiritul stă lângă corp, chiar neintervenind asupra Minții. În al doilea, Spiritul este plecat departe de corp, de unde transmite info-energie proaspătă către „casă”.

VISUL LUCID

Există oameni care visează lucid, putându-și dirija visul la voință și amintindu-și-l integral. În cazul lor, Conștiința conține o mai mare cantitate din energia Perispiritului, ceea ce îi permite anumite performanțe, chiar și în lipsa Spiritului din corp.

În visul obișnuit, Conștiința preia total pasivă imaginile prezentate de Minte. În visul lucid, Conștiința este activă, aproape ca în starea de veghe, dar voința ei se aplică doar asupra unor conținuturi mentale inventate de Minte. Spiritul este uneori în apropierea corpului, dar ieșit din locul său obișnuit din creier, conferind mai multă putere Conștiinței decât în somnul normal.

În general, se poate afirma că **aptitudinile extrasenzoriale native** se întâlnesc la oamenii cu o Conștiință puternic energetică, cu alte cuvinte, care a împrumutat de la Spirit o mai mare cantitate de energie spirituală. (Acele abilități se pot obține și prin antrenament mental, dar rezultatele sunt greu de obținut și inferioare celor obținute de subiecții supradotați din naștere.)

Atenție, chiar dacă are mai multă energie, nu înseamnă neapărat că ar fi o Conștiință mai evoluată, adică mai aproape de vibrația Spiritului sau că Spiritul ar fi neapărat unul superior!

HIPNOZA

Nenumărate lucruri stranie se pot petrece sub hipnoză. În ceea ce privește acest studiu, iată câteva esențiale:

- Se pot obține informații din memoria profundă, inaccesibilă a persoanei, dar și din memoria universală (*akasha*).
- Se pot inocula în subconștient, cu ușurință, noi scheme, programe mentale.

Unul din programele introduse de hipnotizator este binecunoscutul „*Când te vei trezi, nu îți vei mai aminti nimic!*” Și chiar așa se întâmplă. În starea de veghe o asemenea comandă nu ar funcționa; nu putem uita complet ceea ce am trăit cu câteva minute înainte. Un psihic sănătos și netraumatizat nu se păcălește singur.

O altă observație interesantă este că, sub hipnoză, sunt ocolite unele prejudecăți, automatisme mentale, de obicei omniprezente, care credeam că ne structurează personalitatea. Practic, egoul este

abolit temporar, ceea ce ne arată că se poate trăi și fără emoțiile sale distructive.

Aceste două observații demonstrează că sub hipnoza mai profundă se produce un fel de „scurt-circuit” al Conștiinței, care nu mai controlează Mintea ca de obicei. Dar atunci, cine o controlează: hipnotizatorul?

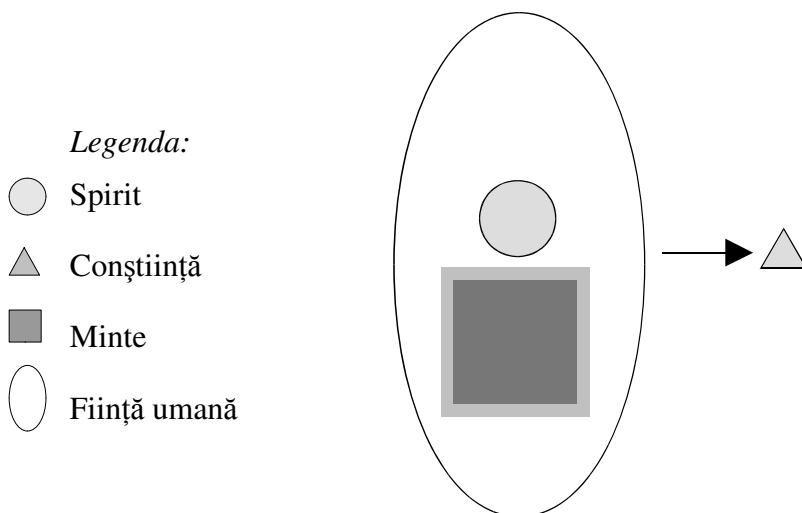

Fig. 13 În hipnoză, Conștiința nu mai controlează Mintea.

Hipnoza ne demonstrează practic că în om există două centre de comandă, două voințe, nu una singură, care, în starea obișnuită de veghe, se suprapun insesizabil. Conștiința obișnuită este dublată de o Supraconștiință care asistă la ședința de hipnoză și care acceptă comenzile hipnotizatorului, în timp ce Conștiința obișnuită este dată oarecum de o parte, este scoasă din rolul său normal. Supraconștiința poate decide să nu se supună comenzilor exterioare dacă ele dăunează grav integrității fizice sau morale a omului aflat sub hipnoză. Putem considera că această Supraconștiință este Spiritul.

Inconștientul reprezintă baza de date a Minții inaccesibilă Conștiinței. În schimb, Spiritul atotștiutor are acces nelimitat la orice dorește din această arhivă. Mai mult, el posedă propria sa memorie spirituală, unde se află amintirile din viațele sale precedente. Această memorie poate fi accesată prin hipnoza regresivă în viețile anterioare.

Revenind la comanda hipnotizatorului, dacă ea este de genul „*Când te vei trezi, îți vei aminti totul, în amănunt!*”, atunci Conștiinței i se oferă acces la amintirile recente ale ședinței de hipnoză. Blocarea sau, dimpotrivă, accesul la aceste amintiri este un program inoculat direct în Minte în lipsa Conștiinței, dar cu aprobarea tacită a Spiritului, față de care nu se poate ține nimic secret. Spiritul sau Supraconștiința este forul suprem de decizie și care cunoaște tot ce se întâmplă cu omul hipnotizat. De aceea, nu se poate spune că hipnotizatul este în întregime sub controlul hipnotizatorului, ci numai în măsura acceptată de Spirit.

① Apariția în hipnoză a unei ALTE conștiințe decât cea obișnuită a fost pusă în evidență experimental, fiind numită de psihologul Hilgard „observatorul ascuns”. Este de subliniat că apare un cu totul alt factor CONȘTIENT necunoscut!

«...la multe persoane hipnotizate, **o parte a minții care nu se află sub control conștient pare să urmărească experiența persoanei la un nivel global...** Metafora „observatorului ascuns” se referă la o structură mentală care monitorizează tot ce se întâmplă, inclusiv faptul că persoana hipnotizată nu este conștientă că percepe...” [Atkinson & Hilgard – „*Introducere în psihologie*, ed. XIV”, Editura Tehnică, 2005, pag. 303]

Hilgard descrie o experiență în care, un pacient orb fiind sugestionat hipnotic că nu poate auzi nimic (lucru verificat de asistenți și confirmat ulterior de subiect), i s-a comandat să ridice un deget. Subiectul a executat acțiunea, trezindu-se mirat de ceea ce făcea. Reintrodus în starea hipnotică, cercetătorul a început o discuție cu subconștiința acestuia (mai corect spus, supraconștiința), cerând referințe de la „partea din tine care m-a ascultat înainte și a executat comanda pe care i-am dat-o...” – acel martor detașat al evenimentelor, care declanșase anterior acțiunea comandată de Hilgard .

SOMNAMBULISMUL

Somnambulul nu doar că poate vorbi, precum hipnotizatul, ci chiar realizează acțiuni cu ochii închiși, de care nu-și amintește la trezire! Ele sunt realizate chiar de Spirit, dovedind abilități extraordinare, suprasenzoriale și lipsa oricăror temeri.

DEDUBLARE ASTRALĂ. EXTAZ MISTIC

„Dedublarea” este ieșirea sufletului din corp (ca o moarte în avanpremieră) și vizitarea altor lumi invizibile. Este o experiență vie, coerentă, iar la întoarcere se păstrează amintirea detaliată, cu beneficii de cunoaștere și chiar noi aptitudini. Nu este halucinație, nici vis, ci o experiență naturală diferită și intensă.

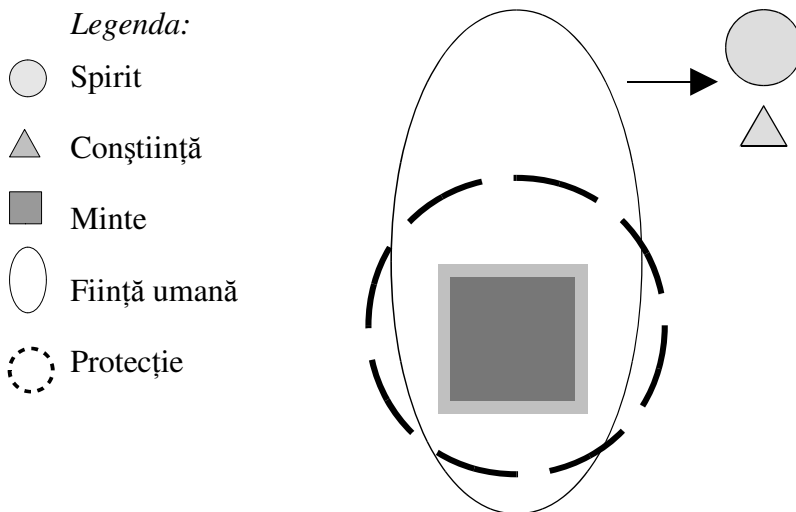

Fig. 14 În fenomenul de dedublare astrală, Conștiința pleacă din corp, împreună cu Spiritul.

Dedublarea (proiecția) astrală este o călătorie a Spiritului, împreună cu Conștiința, în lumile astrale și chiar mai sus. Conștiința corporală dispare. La trezire rămân foarte vii și clare amintirile din voiajul astral. În acest timp, corpul este păzit de spirite gardiene, pentru a nu intra în el vreun alt spirit mai „tupeist”.

❶ La ora actuală, există o bibliografie bogată și chiar institute care studiază fenomenul și organizează cursuri pentru dedublare. În parapsihologie, fenomenul se numește „Out-of-Body-Experience” (OOBE) – experiență în afara corpului.

În Orient, când voiajul astral este realizat de o persoană foarte religioasă, un sfânt sau yoghin, iar punctul terminus este chiar DUMNEZEU, experiența se numește **samadhi**, sau **extaz mistic**. Medical, se constată o stare comatoasă profundă. Psihologic, este o trăire beatifică. Spiritual, este comuniunea cu Divinitatea, cea mai înaltă experiență posibilă, care nu suferă comparație cu nimic altceva și care acoperă definitiv orice altă dorință omenească. La revenire, omul este profund transformat pentru întreaga viață.

FACHIR ÎNGROPAT

Fachirii își câștigă existența și faima cu spectacole în care dovedesc niște fenomene incredibile, paranormale. Un număr binecunoscut este cel în care fachirul este îngropat în pământ timp de câteva ore sau zile, după care este dezgropat și „învie”. Este un fenomen real și explicabil prin autoinducerea unei stări de comă reversibilă.

Spiritul părăsește corpul împreună cu Conștiința pentru câteva ore sau zile. Corpul rămâne aproape total devitalizat. La trezire, fachirul nu își amintește ce s-a întâmplat cu el. Singura amintire a Conștiinței este o stare plăcută, eventual colorată, fără senzația trecerii timpului. Momentul de întoarcere este stabilit de Spirit și de spiritele gardiene, care protejează în permanență corpul vulnerabil de asaltul altor spirite obraznice.

Această experiență este catalogată în Orient drept un „samadhi inferior”, pentru că nu aduce niciun câștig de cunoaștere spirituală. Fachirismul este desconsiderat de către adevărații înțelepți, dar nu din invidie, ci din dorința de a apropia oamenii de adevăratele miracole ale DIVINITĂȚII.

MEDIUM DE ÎNCORPORARE

Mediumul „de încorporare” permite corpului său să fie preluat de un alt spirit. Este o acțiune voluntară și controlată de medium. În cazul cercurilor spiritiste, intervine și protecția angelică. Conștiința sa pleacă odată cu spiritul, rămânând în cameră și putând ulterior povesti ce s-a petrecut, ori dimpotrivă, nu este atentă la ce face corpul său. Noul spirit se manifestă liber prin corp, atâta cât se poate adapta Minții mediumului.

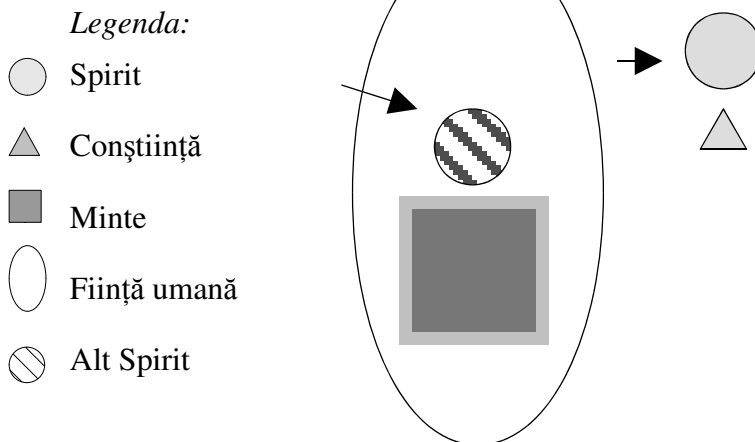

Fig. 15 *Mediumul de încorporare permite voluntar altui Spirit să intre în corpul său și să-l controleze total.*

Este un fenomen destinat exclusiv grupurilor inițiatice, în vederea unor experimente spiritiste. Solicită enorm de mult organismul mediumului, care se sacrifică pe tărâmul științei.

❶ În ultimele decenii, spiritele preferă să se facă prezente și cunoscute oamenilor prin mediumnitatea pur mentală, nespectaculoasă.

Iată un exemplu foarte mediatizat:

În zilele noastre, brazilianul João de Deus este un celebru vindecător care își oferă corpul pentru câteva spirite tămăduitoare foarte evolute, realizând operații energetice și chiar fizice incredibile asupra pacienților. La sfârșitul zilei, João iese din transă și redevine el însuși, dar nu-și amintește nimic din ce a zis sau făcut atâtea ore.

❶ În tradițiile șamanice din multe zone ale Terrei, șamanul face tot posibilul să lase un spirit al străbunilor sau al vreunei zeități tutelare să intre în corpul său, pentru a oferi îndrumări prețioase tribului său.

POSEDAT DE SPIRIT

În cazul așa-ziselor „posesiuni demonice”, bietul om este medium fără să știe, permițând involuntar intrarea unui spirit inferior, care își bate joc de el. Slujbele de exorcizare pot ajuta, dar nu garantează nimic, ba uneori dăunează grav. Rolul esențial îl joacă însuși omul, care trebuie să își purifice mintea, încât să respingă automat intrușii nepoftiți. Este importantă și autocunoașterea, precum și inițierea în învățăturile spiritiste.

Fenomenul acesta neplăcut debutează atunci când omul resimte o voință străină irezistibilă care încearcă să comande Mintea în locul său. Un Spirit străin încearcă îndepărtarea Conștiinței proprii. Unii criminali în serie depun mărturie că o voce le-a dictat acțiunile abominabile și, mai mult, i-a obligat să le facă, în ciuda opoziției lor firave. Și în cazul sinuciderilor, cauza cea mai probabilă este aceeași.

VOCI ÎN CREIER

Cei care aud voci în creier nu sunt neapărat și posedați. În cazul lor este o coabitare neplăcută cu unul sau mai multe spirite inferioare, care încearcă să influențeze Conștiința omului. Câmpul său mental este ușor penetrabil, lipsindu-i protecția telepatică. În astfel de cazuri, chiar și omul are o parte din vină, fiind curios să asculte ce „noutăți” îi mai spun acele spirite jucăușe. Modalitatea de vindecare este clară: omul trebuie să blocheze ferm orice comunicare, să nu dea atenție vocilor, orientându-se spre alte activități care îi solicită atenția. Să dea dovadă de o atitudine indiferentă și superioară față de imaturitatea acelor spirite indisciplinate. În plus, să caute pe toate căile naturale să își energizeze creierul, care să asculte de voința sa conștientă.

Fenomenul este posibil chiar și fără auzirea vocilor. Este suficientă incitarea sporadică spre anumite acțiuni obsesive, repetitive. Impunerea voinței spiritului străin asupra omului poartă denumirea medicală de „tulburare obsesiv-compulsivă”. Ea este mai mult decât un tic, o obișnuință, o dependență – adică un mecanism psihomental ieșit de sub orice control. În realitate, dacă se studiază atent simptomele acestor bolnavi, obsesiile lor au o logică malefică, cu o finalitate evidentă de a distruge personalitatea bolnavului, dar și pe a celor din jurul său. Nu este o simplă scăpare de sub control a Minții, ci un control exterior nociv asupra sa.

Această explicație se poate aplica și altor tulburări psihice, în care slăbirea circuitelor neuronale este dublată de exploatarea acestei vulnerabilități de către spirite inferioare, în scopul batjocoririi persoanei umane. Susținem această opinie pe raționamentul că, dacă aceste spirite inferioare încearcă să interfereze chiar cu viața oamenilor sănătoși (după cum atestă marii Părinți creștini), cu atât mai mult o vor face cu persoanele mai instabile psihic.

PERSONALITATE MULTIPLĂ

Descriere: «Tulburarea disociativă de identitate, numită și tulburare de personalitate multiplă, reprezintă existența într-un singur individ a mai multe identități distincte sau personalități care alternează în controlarea comportamentului. În general, fiecare personalitate are numele și vârsta sa și un set specific de amintiri și comportamente caracteristice. Personalitățile pot să fie diferite din punctul de vedere al unor caracteristici cum ar fi: scrisul de mână, aptitudinile artistice sau atletice, cunoașterea unei limbi străine, (*alergii specifice –n.n.*). Identitatea primară nu este adesea conștientă de experiențele celorlalte identități.

Observatorii remarcă trecerea (*într-un interval de secunde, prin criză convulsivă sau un somn brusc –n.n.*) de la o personalitate la alta, care este adesea însoțită de schimbări subtile în postura și tonul vocii. Noua personalitate vorbește, merge și face gesturi diferite. Pot apărea chiar schimbări la nivelul proceselor fiziologice, cum ar fi tensiunea arterială și activitatea creierului. Personalitățile se deosebesc prin caracteristicile psihologice și răspunsul la testele de personalitate și inteligență.»

[Atkinson & Hilgard – „*Introducere în psihologie, ed. XIV*”, Editura Tehnică, 2005, pag.818]

Conștiința inițială este dată la o parte atâta timp cât spiritul originar al bolnavului stă afară din corp (vezi fig.16). De aceea, bolnavul nu-și amintește episoadele când manifesta o altă personalitate.

❶ Se poate bănuî o complicitate din partea spiritului „proprietar”, care din prietenie sau alte motive, împarte cu alte spirite corpul ce i s-a dat în folosință.

Personalitatea multiplă este un fenomen evident de posesiune din partea câtorva spirite mediocre, care nu aduce niciun beneficiu nici persoanei bolnave, nici celor din jur.

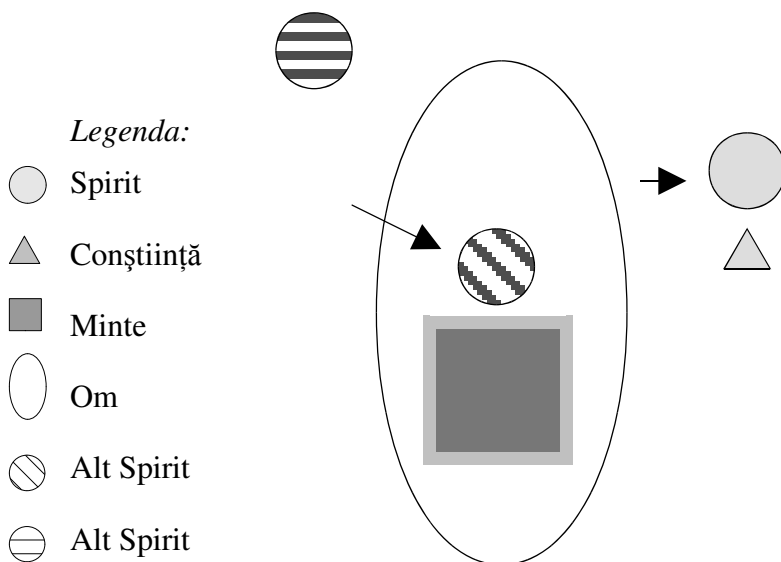

Fig. 16 Personalitatea multiplă. În creierul bolnavului se succed două, trei sau mai multe spirite, fiecare cu altă personalitate, total distinctă.

În literatura psihiatrică se menționează cazuri când bolnavul nu a dormit săptămâni întregi (exemplu: cazul Mollie Fancher, cu 5 personalități diferite). Explicația este că spiritele se succedau la câteva ore unul după altul, având astfel timpul necesar pentru a se regenera și a aduce energie proaspătă creierului la revenire.

În alt caz, una din personalități era mereu bolnavă și obosită, alta era, dimpotrivă, energică și plină de vitalitate.

L-am amintit mai sus pe celebrul vindecător brazilian João de Deus (Ioan al Domnului) care își împrumută trupul mai multor spirite vindecătoare... Diferența față de cazurile psihiatrice o constituie atât voluntariatul mediumului, cât și calitatea deosebită a spiritelor care se manifestă prin intermediul trupului său, în beneficiul a milioane de oameni, având o conduită ireproșabilă. Este interesant de reținut în acest moment că, la un moment dat, João

paralizase parțial, dar se vindeca imediat atunci când încorporează un spirit vindecător. Revenea însă la starea de paralizie imediat ce spiritul-musafir îl părăsea, iar spiritul propriu se întorcea în trup.

Toate acestea ne fac să tragem o concluzie empirică importantă privind influența Spiritului asupra omului. Este evident că spiritele care se perindă în trupul mediumului își aduc propriul biocâmp (perispiritul lor, cu toate caracteristicile sale personale), nu doar voința. Iar aceasta este o dovadă clară a perpetuării elementelor psiho-vitale individuale de la o încarnare la alta și între ele. Cu alte cuvinte, personalitatea și alcătuirea Spiritului marchează profund omul în care s-a încarnat (definitiv sau temporar). Spiritul se exprimă foarte pregnant în personalitatea omului; în schimb, Mintea servește pe orice Spirit care o controlează.

TRANSFERUL CONȘTIINȚEI: PHOWA (moartea conștientă), WALK-IN.

Se spune că *Phowa* sau „transferul conștiinței” este tehnica învățată de budiști tibetani pentru a nu mai trece prin purgatoriu după moarte, ci a ajunge direct în paradis. Pentru inițiați, *Phowa* este posibilitatea Spiritului de a se transfera în alt corp uman. Metoda a fost strălucit dovedită de înșiși foștii Dalai Lama, după cum atestă consemnările lamaiste. Astfel, în timp ce corpul actualului Dalai Lama agonizează într-o comă autoîntreținută, Spiritul său caută printre tibetani un corp de copil mic potrivit de a-L găzdui pe mai departe. Abia după ce se stabilește definitiv în acel copil și este recunoscut de marii preoți tibetani ca noul Dalai Lama, corpul defunctului intră în degradare. Pe scurt, spiritul lui Dalai Lama nu se reîncarnează într-un nou-născut, ca oricare spirit, ci într-un copil în vârstă de 3-4 ani (desigur, cu acceptul spiritului originar).

❶ *Dar de ce nu s-ar putea reîncarna într-un nou-născut?* Conform tradiției tibetane, copilul trebuie să poată recunoaște obiectele personale ale fostului Dalai Lama. Acest lucru nu este posibil decât dacă momentul morții precede cu foarte puțin timp pe cel al reîntrupării, păstrând vii amintirile vieții anterioare. Mai mult chiar, copilul trebuie să aibă deja mintea bine formată în momentul transferului, pentru a putea recunoaște fără greș toate obiectele. Dacă greșește unul singur, proba este ratată și trebuie căutat un alt viitor Dalai Lama.

Fenomenul se poate constata uneori și în cazul unor persoane adulte și a fost denumit „*Drongjug*” în tibetană sau „*Walk-in*” în jargonul new-age (vezi fig. 17). Pe baza unei înțelegeri și testări prealabile, se petrece un transfer de spirite: unul iese (engl., walk-out), altul intră (engl., walk-in). Odată ce primește noul spirit, omul se simte total diferit și poate avea lipsuri de memorie. Chiar dacă își amintește de cei din jur, îi par totuși străini, în primele zile de acomodare.

Totuși, să nu ne inflamăm imaginația, căci nu oricine a suferit un șoc emoțional sau accident traumatic și are sincope de memorie este un autentic „walk-in” - un mare spirit reîncarnat! În ciuda susținătorilor new-age ai fenomenului, este o modalitate foarte rară de încarnare a unor spirite superioare.

Avem confirmarea acestui fenomen straniu în cazul încarnării marelui inițiat Franz Bardon în corpul unui băiat. Iată cum o descria biograful său, Otti Votavova, în 1958.

«Franz Bardon menționa în „FRABATO MAGICIANUL” că se încarnase într-un băiat de paisprezece ani, ca să devină mentor spiritual al lui Viktor Bardon, tatăl băiatului. Viktor Bardon era el însuși preocupat de misticismul creștin și, grație perseverenței și credinței, a dobândit capacitatea de clarviziune. Dar, cum îi lipsea experiența practică în domeniu, nu putea, în ciuda clarviziunii sale, să-și împlinească visul, spre care râvnea atât de mult, așa încât n-a putut deveni un inițiat divin. De aceea, rugăciunilor sale fierbinți li se adăuga visul sublim de a întâlni un Guru adevărat în timpul actualei încarnări, ca să poată fi învățat de acesta și să acumuleze cât mai mult. Dorința sa exaltată n-a rămas neîmplinită.

Spiritul înalt și perfect inițiat al lui Frabato s-a încarnat în trupul unicului său fiu, pe care Viktor Bardon l-a avut între cele douăsprezece fete [...].

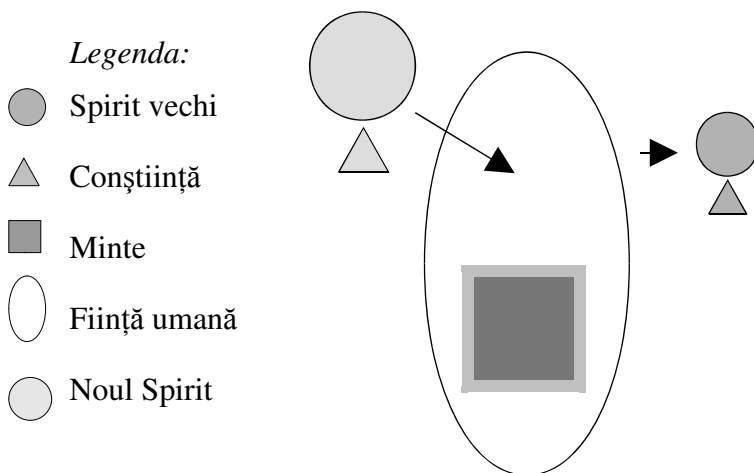

Fig. 17 Walk-in: un nou Spirit, o nouă Conștiință, în aceeași Minte, același om biologic.

Așadar, în noaptea când s-a petrecut această înlocuire minunată, nimeni în afara clarvăzătorului Viktor Bardon n-a observat aceasta și el mulțumi din toată inima lui Dumnezeu pentru această binecuvântare. Din acea zi, el a avut un Guru al lui în persoana fiului său și asta îl făcea foarte fericit. [...]

Alegerea și acceptarea unui corp fizic care este deja la vârsta pubertății se realizează cu mai multe condiții: [...] el trebuie să accepte Karma trupului ca fiind a sa. Dar, deoarece Karma proprietarului inițial al trupului era foarte încărcată, Franz Bardon, în ciuda perfecțiunii sale spirituale și a înaltelor capacități hermetice, a avut multe de îndurat înainte s-o poată purifica. [...]»

Putem adăuga că, poate, Bunavestire creștină sărbătorește, de fapt, și ziua când, în corpul unei femei din Palestina, a intrat Marele Spirit al Maicii Domnului („Sfânt Duh”). Iată cuvintele prin care Spiritul Maicii Domnului ne-a revelat acest fenomen divin, preluate din comunicarea spiritistă realizată de mediumul Nina Petre, în 1997:

«Fecioara Maria a fost o întruchipare a Mea în planul fizic. Am făcut aceasta trecând spiritul Meu într-o tânără femeie căsătorită, care nu putea avea copii din motive anatomice. După aceasta, Domnul Dumnezeu, fiind anunțat de Mine, a hotărât ca unul dintre Fiii Săi să se nască din această femeie. Din momentul în care spiritul Meu a trecut în ea, i s-a dat dreptul de a deveni o femeie sfântă. Bărbatul ei a respectat-o, nu s-a mai atins de ea. Prin urmare, nu era o „fecioară” în înțelesul vostru, al pământenilor, era o femeie măritată ce nu putea avea copii. Nașterea ei a fost perfect normală odată ce i s-a înlesnit posibilitatea sarcinii. „Duhul Sfânt” a fost minunea prin care Domnul Dumnezeu a ajutat-o să rămână însărcinată. A rămas însărcinată cu bărbatul ei, sarcină aprobată să apară direct de către Domnul Dumnezeu. Iar pruncul din ea a devenit un sfânt și pentru că femeia care Îl purta era o sfântă, datorită spiritului din ea.

Acesta este adevărul despre nașterea Fiului Nostru, Isus Cristos. Pruncul s-a dovedit a fi deosebit, imediat după naștere. Minunile lui se cunosc, au fost povestite de la om la om, rămânând vii de-a lungul timpului...»

❶ Putem presupune că Marele Spirit al lui Isus nu a apelat la aceeași modalitate rapidă de încarnare, fiindcă a dorit să-și croiască de la zero o ființă cu totul neîntinată de niciun păcat omenesc, perfectă.

COMA. MOARTEA. MOARTEA CLINICĂ

Când inima și respirația se opresc, suspectăm apariția morții, dar dacă creierul încă mai dă semnale electrice, pacientul este menținut în viață cu ajutorul aparatelor moderne. Aceasta este COMA profundă. Când se constată dispariția oricărei activități neurologice, se declară în mod oficial și cu toate precauțiile posibile, moartea cerebrală, coma ireversibilă. Știința medicală afirmă că moartea devine ireversibilă în momentul în care centrii nervoși cerebrali sunt lipsiți de aportul de oxigen pe o perioadă de timp ce depășește 5 minute.

Dar, dacă pacientul nu revine la viață după acest interval, nu înseamnă că e din vina neuronilor! Ci că, pur și simplu, Spiritul nu a mai revenit în corp, fiindcă i s-a terminat misiunea pe Pământ. Dovada sunt nenumăratele cazuri de **moarte clinică**, unde oamenii au „înviat” după ore și chiar zile. Acestea contrazic flagrant teoriile medicale materialiste și orice statistici ale secțiilor de reanimare. Unii definesc drept moarte *clinică* oprirea funcțiilor creierului pentru cel mult 5 minute. Pentru celelalte cazuri preferă numele de moarte *aparentă*, pe timpul căreia funcțiile vitale nu ar fi suspendate, ci doar insesizabile de către aparatele medicale (!). Dar acesta nu este decât un alt mod de a recunoaște incapacitatea științei medicale de a defini și verifica fenomenul morții...

Moartea clinică se înregistrează mai ales în spitale, dar există și dovezi indirecte, preluate din cimitire. Uneori, când se dezgroapă mortul la 7 ani, este găsit răsucit în coșciug, semn că s-a trezit la un moment dat. Tradiția creștină a stabilit un termen de 3 zile de veghe lângă cadavru înainte de a-l înmormânta. Se pare că uneori nu este de ajuns.

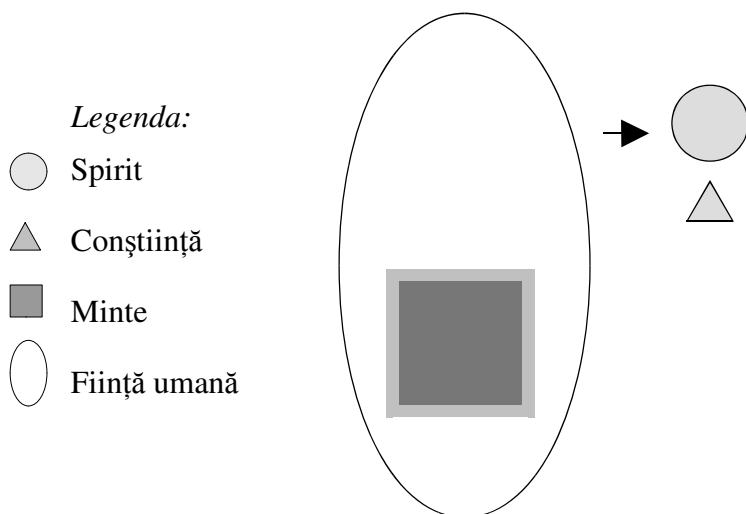

Fig. 18 Moartea.

MOARTEA DEFINITIVĂ

Spiritul părăsește corpul împreună cu Conștiința. Corpul rămâne total devitalizat. Dacă Spiritul nu se mai întoarce în decurs de maxim 10 zile, survine moartea definitivă, însoțită de o degradare biologică ireversibilă. După acest interval, vitalitatea (*prana*) dispare complet din corp și nu mai este posibilă revenirea niciunui Spirit.

MOARTEA CLINICĂ

Teoretic, este posibil ca în intervalul post-mortem de 10 zile, un alt spirit să intre în corpul cadaveric, redându-i viața. Omul se va schimba în acord cu noua personalitate spirituală, căci ia naștere o nouă Conștiință.

Sau, din contră, este același spirit care primește aprobarea Divinității de a se reîntoarce în trup.

NEAR DEATH EXPERIENCE (engl., NDE – experiență în preajma morții)

În cazurile de experiență în preajma morții, în care pacientul păstrează amintirile din voiajul astral, putem spune cu certitudine că este aceeași Conștiință și același Spirit reîntors în corp, același om care a înviat.

Moartea clinică poate fi însoțită de fenomenul NDE sau nu. După statisticile din SUA, cel puțin 10 milioane de oameni recunosc că au trecut prin acest fenomen. Nu este legendă sau invenție. La înviere, pacientul relatează cu lux de amănunte ce s-a întâmplat în cameră, dar și în alte locuri din spital. Dovedește o Conștiință trează pe timpul morții clinice. În alte cazuri (statistic, circa două treimi), pacientul nu-și amintește nimic, deci moartea clinică nu a fost însoțită de NDE.

❶ În cazul experiențelor în preajma morții, fiecare poveste este diferită, dar aproape toate conțin aceleași detalii: călătoria printr-un tunel, la capătul căruia se zărește o lumină foarte puternică, întâlnirea cu îngeri sau cu rude decedate, trecerea în revistă a întregii vieți, vederea propriului corp de undeva de sus. Aceste fapte incontestabile îi fac pe cercetătorii fenomenului să declare că mintea poate fi independentă de creier, care e doar suportul său material. Creierul este necesar pentru ca mintea să se poată manifesta, oarecum în același mod în care televizorul prelucrează undele electromagnetice pentru a le transforma în imagini și sunete.

Să recapitulăm:

1. Mintea fără Conștiință și Spirit este în **comă**.
2. Prezența Conștiinței fără Spirit asigură o vitalitate de bază (**somn**)
3. Revenirea în corp a Spiritul dă întreaga vitalitate și capacitate a Minții (**veghe**)

În acest capitol, prin invocarea noțiunilor clasice spiritiste, precum și pe baza teoriei conștiinței nu mi-am propus să epuizez explicațiile fenomenelor stranii. Mai este încă mult de cercetat în privința lor. Motivul principal a fost punerea în evidență a **Conștiinței ca OBIECT PSIHIC distinct atât față de Minte, cât și față de Spirit**. Acest lucru este foarte important din punct teoretic și practic, încât merită tot efortul de a ne convinge de el.

Despre Conștiința umană circulă multe păreri confuze și contradictorii. Din lipsa altor variante, psihologia și științele creierului aproximează Conștiința ca fiind o „funcție avansată a minții”, fără a putea însă demonstra această ipoteză.

Pe de altă parte, doctrinele religioase și esoterice introduc Conștiința tot în cadrul Minții – sub numele generic de „suflet”. Pentru ele contează în primul rând să separe tendințele naturale, omenești, de cele spirituale.

O altă eroare comună a unor curente spiritualiste ar fi considerarea Minții ca fiind identică cu Spiritul “adormit” (conștient doar la lumea fizică), Spirit care și-ar fi pierdut memoria cosmică divină și s-ar identifica exclusiv cu omul.

În prima parte a cărții, am postulat teoretic existența Conștiinței.

În aceasta a doua parte, am încercat probarea logică a sa, pe baza cazuisticii medicale și parapsihologice.

În a treia parte, următoarea, prezint unele concluzii similare obținute de alți cercetători din domeniul Științei Spirituale.

3

CONFIRMAREA TEORIEI CONȘTIINȚEI DIN PERSPECTIVA ALTOR CERCETĂTORI

PRACTICA BUDISTĂ

În expunerea sa, **Marcel Ricard**, fost om de știință, călugăr budist și translator personal al lui Dalai Lama, afirmă: «potrivit budismului, există trei niveluri ale conștiinței: primar, subtil și foarte subtil. [...] Nivelul primar corespunde funcționării creierului și interacțiunii corpului cu mediul înconjurător. Nivelul subtil corespunde noțiunii de „eu” și facultății de introspecție, prin care mintea își examinează propria natură. Este de asemenea fluxul minții care transmite înclinațiile și obiceiurile. Nivelul foarte subtil [...] este conștiința pură sau starea de conștiință fără vreun obiect anume asupra căruia să se concentreze. [...] Pentru aceasta este nevoie de pregătire în tehnica contemplației.»

[„*Emoțiile distructive. Dialog cu Dalai Lama consemnat de Daniel Goleman*” – Ed. Curtea Veche, 2005, pag.139]

Aceste afirmații se încadrează perfect în modelul psihicului prezentat foarte simplu în această carte. Nivelul „primar” reprezintă senzațiile și comenzile corporale ale Minții aflate în relație cu exteriorul, transmise mai departe Conștiinței.

Cel „subtil” reprezintă analiza realizată de Conștiință asupra gândurilor și afectelor din Minte (autoobservarea), dar și legarea strânsă a Conștiinței de schemele și automatismele Minții sub numele de ego („eu”).

Nivelul „foarte subtil” este starea temporară în care Conștiința rupe contactul cu Mintea, rămânând singură cu ea însăși. Acum are privilegiul să își cunoască natura proprie „luminoasă” în sine, provenind din Perispirit. Budiștii vorbesc despre un SPAȚIU

VID calm, care poate conține orice obiect mental (gând, emoție, senzație). Este un prim stadiu de *samadhi*. Înțelepciunea chineză spune, foarte plastic, „forma vasului depinde de golul din el”.

Mai există un nivel, suprem, în care Conștiința primește grația cunoașterii directe a esenței Spiritului. În cuvintele lui Marcel Ricard, «Când conștiința esențială [...] se realizează complet și direct, fără văluri, ea este considerată starea lui Buddha.»

REGRESIILE HIPNOTICE ÎN VIAȚA DINTRE VIEȚI

Dr. Michael Newton, hipnoterapeut cu experiență de peste 30 de ani, a dezvoltat o tehnică proprie de regresie temporală pentru a ajunge la amintirile ascunse ale subiecților săi despre **viața de dincolo de moarte**. La începutul practicii sale, dr. Newton folosea hipnoza și tehnicile de regresie temporală pentru a determina originea amintirilor neplăcute și traumelor din copilărie. Totuși, încurajat de unii pacienți, a început să-i trimită și mai înapoi în timp, chiar dincolo de ultima naștere pe Pământ. A ajuns să înțeleagă cât de importantă este, din punct de vedere terapeutic, legătura dintre trup și întâmplările vieților noastre anterioare. Apoi, dr. Newton a descoperit un lucru de o importanță covârșitoare: că era posibil să privească în lumea spiritelor prin ochii minții unui subiect aflat sub hipnoză, care îi relata despre viața **dintre** viețile sale pământești, ca spirit liber. Astfel, dr. Newton a început o cercetare asupra lumii spiritelor cu ajutorul subiecților săi.

Dr. Newton numește spiritul „supraconștientul” nostru; el găzduiește identitatea noastră reală. *«Supraconștientul reprezintă centrul cel mai înalt de înțelepciune și perspectivă. Toate informațiile mele despre viața de după moarte provin din această sursă de energie inteligentă.»* [„Călătoria sufletelor”, Ed. Cartea Daath, 2005, pag.16]

DIVIZAREA SPIRITULUI

Sunt foarte interesante afirmațiile doctorului Michael Newton referitoare la diviziunea spiritului prin încarnare. Totuși, ele nu pot fi înțelese corect și nici acceptate dacă nu se face apel la un model coerent. Întâi voi „traduce” limbajul folosit de doctorul american pentru a evidenția că el folosește aceleași noțiuni ca și modelul psihicului prezentat de mine. Ceva mai jos, am reprodus citatul său referitor la dualitatea sufletului.

Astfel, ceea ce eu am numit „Conștiință umană” este sinonim cu ceea ce Michael Newton numește „*suflet încarnat*” sau „*coeficientul nostru de lumină*”, iar ceea ce eu am numit „Spirit” este sinonim cu ceea ce dânsul numește „*energia lăsată în lumea spiritelor*” sau „*rezerva de energie*”. Ceea ce eu am numit „reabsorbția Conștiinței în Spirit, în momentul morții” dânsul numește „*reunirea sufletului cu Sine însuși*” sau „*refacerea energiei inițiale*”.

Am spus că același tip de particule alcătuiesc atât Perispiritul, cât și Conștiința (desprinsă temporar din Perispirit), care le conferă aceeași identitate spirituală. Michael Newton explică fenomenul, afirmând că „*fiecare particulă de lumină este un duplicat exact al celui alt Sine și replica întregii identități*” făcând „*analogia cu o hologramă pentru a descrie divizarea sufletului*”.

Iată cum adevărul științific se construiește treptat, prin contribuțiile separate ale căutătorilor Săi, care își confirmă reciproc descoperirile.

Citatul referitor la dualitatea sufletului:

«Toate sufletele care vin pe Pământ își lasă o parte a energiei în lumea spiritelor [...]. Procentul de energie pe care sufletele îl lasă în lumea spiritelor poate să varieze, dar fiecare particulă de lumină este un duplicat exact al celui alt Sine și replica întregii identități. Fenomenul este similar cu modul în care imaginile luminoase sunt separate și dublate într-o hologramă. Totuși, există diferențe. Dacă

numai un procent mic din energia sufletului este lăsată în lumea spiritelor, acea particulă din Sine este mai puțin activă, deoarece este mai puțin concentrată. Cu toate acestea, rămânând în stare pură, necontaminată, este încă puternică.

Când am descoperit că avem rezerve de energie în lumea spiritelor, mi-am explicat atâtea lucruri. Grandoarea acestui sistem al dualității sufletului are impact asupra multor aspecte din viața noastră. De exemplu, dacă cineva drag a murit cu treizeci de ani înaintea ta și de atunci s-a reîncarnat, poți totuși să îl revezi la întoarcerea în lumea spiritelor *[dar numai când omul respectiv doarme și își eliberează spiritul din închisoarea trupească - n.n.]*.

Capacitatea sufletului de a se reuni cu Sine însuși este un proces natural de regenerare a energiei după moartea fizică. Un client mi-a spus cu emfază *[sub hipnoză, n.n.]*: „Dacă am lua 100% din energia noastră într-un singur corp în timpul unei încarnări, am da peste cap circuitele creierului”. [...]

[...] Prin fortificarea mai multor părți din energia totală a sufletului în diverse încarnări, întregul devine mai puternic. [...]

[...] este posibil ca sufletele să socotească greșit concentrația de energie pe care o iau cu sine în viață. Unul dintre clienți a denumit acest lucru „coeficientul nostru de lumină”. În general, un suflet foarte avansat ia cu el pe Pământ nu mai mult de 25% din capacitatea sa totală, în timp ce un suflet obișnuit, mai puțin încrezător, are 50 - 70 %. Energia unui suflet mai evoluat este rafinată, elastică și viguroasă în cantități mai mici. De aceea, sufletele mai tinere trebuie să ia mai multă energie în primele lor încarnări. Astfel, nu volumul energiei dă potențial sufletului, ci calitatea forței vibraționale care reprezintă experiența și înțelepciunea sufletului.

[...] Energia sufletelor are, inițial, un tipar specific, dar o dată ce sufletele ajung pe Pământ, aceste tipare se schimbă datorită condițiilor locale. Când ne vedem viitoarea viață din lumea spiritelor, ni se dau sfaturi în legătură cu energia de care are nevoie trupul pe care îl vom ocupa. Noi hotărâm câtă energie luăm. Multe suflete vor să lase în lumea spiritelor cât mai multă, fiindcă le place casa lor și activitățile care se desfășoară acolo. [...] »

[Michael Newton, Ph.D. - „Destinul sufletelor. Noi studii de caz asupra vieții dintre vieți”, Ed. Cartea Daath, pag.134-137]

SUFLETUL ȘI SPIRITUL ÎN VIZIUNEA LUI JAKOB LORBER

Pe la mijlocul secolului XIX, **Jakob Lorber** a primit prin inspirație divină mai multe lucrări spirituale. În "**Pământul și Luna**", apare aceeași idee privind **dualitatea Suflet-Spirit**. Desigur, în cartea lui Lorber apar și alte concepte inedite construite în jurul acestei dualități, care trebuie privite cu o minimă rezervă intelectuală și adaptate revelațiilor primite de alți mediumi. Iată câteva citate care descriu alcătuirea duală a ființei umane:

« Centrul de greutate al ființei umane este inima sa, [...] în ea sălășluiește **sufletul** viu al omului; iar în interiorul acestui **suflet** se află **spiritul** său nemuritor. Acest centru de greutate este perfect echipat cu cele necesare pentru dezvoltarea vieții Pământești și pentru susținerea temporară a corpului, astfel încât, prin această construcție miraculoasă, tot ceea ce este necesar pentru susținerea vieții fizice poate fi produs de către **suflet**. »

[cap.1: Centrul de greutate al Pământului]

« Deși **spiritul** este lipsit de formă, el este cel care generează toate formele. [...] De aceea, **spiritul** este precum lumina, care își păstrează natura în eternitate. Ea nu va putea fi observată însă ca lumină atâta vreme cât nu există obiecte pe care să le poată lumina. [...] Putem înțelege astfel mai bine ce este **spiritul**: el este lumina care se naște din propria sa căldură, din eternitate în eternitate. Iubirea este precum căldura, iar înțelepciunea este precum lumina. Dacă o ființă umană dispune de un **suflet** complet, dar nu și de lumină, ea nu va manifesta nici o activitate suflatească sau trupească. Când **sufletul** este însă iluminat, el devine activ, într-o măsură direct proporțională cu lumina pe care o primește. [...] Evident, chiar și atunci când **sufletul** este iluminat complet, nu putem vorbi încă de înțelepciune. Cert este că atunci când lumina lipsește, totul este mort, în timp ce atunci când **sufletul** este iluminat, el poate începe să se dezvolte și să se perfecționeze. [...] noi vorbim aici de lumina eternă și uniformă, singura care poate produce viața; nu ne referim în nici un caz la lumina fulgerului [...] »

[cap. 52: Sufletul și spiritul dintr-o ființă umană]

« **Sufletul** celui decedat, împreună cu **spiritul** său lăuntric, intră sub influența îngerilor într-o stare în care ajunge să-și dea seama de felul în care și-a trăit existența terestră. Dacă acceptă să se convertească, el are șansa să urce din ce în ce mai sus în ierarhia celestă. Dacă se încapățânează însă în comportamentul său, el coboară din ce în ce mai jos, primind pedepse din ce în ce mai aspre. Dacă nici acestea nu îi schimbă atitudinea, el poate fi trimis în iad, din propria sa voință. Dacă îi place, **sufletul** poate rămâne acolo, conform înclinațiilor sale. Dacă nu îi place, el se poate însă întoarce. [...]

[...] orice **suflet** conține un **spirit**, de care nu se poate desprinde. Acest **spirit** pur este opusul perfect al spiritului lui Satan. Atunci când **sufletul** dorește să se apropie de Satan, **spiritul** lăuntric se opune, îi impune o pedeapsă, la fel ca un judecător și chinuiește sufletul, arzându-l într-un fel de foc interior. Scopul acestui chin lăuntric este de a îndepărta cât mai mult **sufletul** de sfera de influență a lui Satan, pentru a se putea schimba în bine. Dacă **sufletul** acceptă să se transforme, pedeapsa sa devine din ce în ce mai ușoară, până când el atinge starea de libertate perfectă, devenind una cu **spiritul** său.

Atunci când se produce fuziunea dintre **suflet** și **spirit**, el cunoaște starea de beatitudine. Diferența între beatitudine și damnare este următoarea: **sufletul** aflat în stare de beatitudine se topește în întregime în **spiritul** său, devenind una cu acesta. În starea de damnare, **sufletul** dorește să scape de **spirit** și să-l înlocuiască cu un altul, mai precis spiritul lui Satan. Întrucât **spiritul** său are o polaritate inversă față de cel al lui Satan, el acționează cu o forță de sens opus, care îl îndepărtează fără să vrea de spiritul lui Satan. Cu cât un **suflet** încearcă să se apropie mai mult de ființa lui Satan, cu atât mai puternic este efectul de respingere declanșat de **spiritul** său. Această reacție este foarte dureroasă pentru **suflet**. Așa se explică de altfel suferința și durerea din iad, care se manifestă sub forma unui foc imposibil de stins. Acesta este viermele din interiorul **sufletului** care nu poate fi ucis. Deși efectele sale sunt atât de opuse, același foc interior este cel care provoacă beatitudinea supremă în **sufletul** unui înger. »

[cap. 58: Fantomele și fenomenul posesiunii]

FIINȚA DE LUMINĂ ÎNTÂLNITĂ DUPĂ MOARTE

La desprinderea de trup, în momentul morții, sufletul întâlnește destul de rapid o **ființă de lumină**. Acest lucru este relatat de aproape toți cei care au trecut prin fenomenul morții clinice. Medicul **Raymond Moody** a fost primul occidental care a studiat în mod riguros experiențele în preajma morții (engl., NDE). Iată cum este descrisă această entitate de lumină în cartea sa „**Viața după viață**”:

« Cel mai incredibil element din relatările pe care le-am studiat și cu cel mai profund efect asupra individului este întâlnirea cu o lumină foarte strălucitoare. [...] În ciuda manifestării neobișnuite a luminii, totuși nici una din persoane nu și-a exprimat vreo îndoială că ar fi fost o ființă, o ființă de lumină. Și nu numai atât, dar că este o ființă cu o personalitate foarte bine definită. Dragostea și căldura care emană din această ființă spre muribund sunt cu mult deasupra cuvintelor, iar acea persoană se simte complet învăluită, acceptată și protejată de această ființă. Simte o atracție magnetică irezistibilă față de această lumină. Este în mod inevitabil atras spre ea. Foarte interesant, în timp ce descrierea de mai sus a acestei ființe de lumină este aproape neschimbată la toți, identificarea ființei variază de la individ la individ și pare să fie de obicei o funcție a fondului religios, a educației sau a credințelor persoanei implicate. Astfel, majoritatea celor care sunt creștini prin educație sau credință identifică lumina cu Hristos și uneori folosesc pasajele din Biblie spre a-și susține interpretările. Un evreu și o evreică au identificat lumina cu un "înger". [...] Un bărbat care nu avusese înainte nici un fel de educație sau credință religioasă a numit simplu ceea ce a văzut: "o ființă de lumină". Aceeași denumire a folosit-o și o doamnă aparținătoare credinței creștine, care nu a simțit însă deloc nevoia să numească lumina "Hristos".

Curând după apariție, ființa începe să comunice cu muribundul. [...] Are loc un fel de transfer direct al gândurilor și încă atât de clar, încât nu este cu puțință să existe vreo neînțelegere, eroare sau minciună. Mai mult, acest transfer nestânjenit nici măcar nu are loc în

limba nativă a persoanei. [...] Ființa direcționează aproape imediat un anumit gând persoanei căreia i se arată așa de spectaculos. De obicei, persoanele cu care am discutat încearcă să concretizeze acest gând într-o întrebare. Printre traducerile pe care le-am auzit sunt și următoarele: "*Ești pregătit să mori?*" "*Ești gata să mori?*" "*Ce ai făcut cu viața ta și îmi poți arăta?*" și "*Ce ai făcut îndeajuns pentru viața ta?*" [...] Toți par să fie de acord că ființa nu-i întreba cu scopul de a-i acuza sau de a-i amenința, pentru că, în ciuda întrebării, continuau să simtă acceptarea și dragostea totală care venea din partea ființei, indiferent care era răspunsul lor. Mai degrabă, scopul întrebării pare să fie să-i facă să se gândească la viața lor, să tragă ei înșiși concluzii. [...]

« (2) *Nu este un fel de lumină pe care ai putea-o descrie pe pământ. Nu am văzut chiar o persoană în această lumină și totuși avea o identitate specială, categoric. Este o lumină de înțelegere perfectă și de dragoste perfectă. Îmi veni în minte următorul gând: "Mă iubești?" Nu era exact în forma unei întrebări, dar cred că semnificația a ceea ce spusese lumina ar fi: "Dacă mă iubești, întoarce-te înapoi și termină ceea ce ai început în viață". Și în tot acest timp m-am simțit înconjurat cu o dragoste și o compasiune copleșitoare. »* [...] « (3) *Emana din ea un fel de dragoste care este pur și simplu de neînchipuit și de nedescris. Era o persoană cu care era plăcut să fii! Și avea, categoric, și un simț al umorului! »*

[cap. 2.8: *Ființa de lumină*]

« Apariția ființei de lumină și întrebările fără cuvinte sunt preludiul unor momente de mare intensitate, în timpul cărora ființa prezintă persoanei o privire panoramică a vieții sale. Este adesea evident că ființa poate vedea ca pe un ecran întreaga viață a individului și că nu are nevoie de informațiile respective. Singura ei intenție este să îl provoace să reflecteze asupra trecutului său. [...] Unii caracterizează aceasta ca un efort cu rol educativ din partea ființei de lumină. În vreme ce retrospectiva se derulează în fața lor, ființa pare să accentueze importanța a două lucruri în viață: a învăța să-i iubești pe ceilalți și a dobândi cunoaștere. »

[cap. 2.9: *Panorama vieții*]

Rămâne însă învăluit într-un mister total CINE ESTE FIINȚA DE LUMINĂ! Ar putea fi Dumnezeu, Cristos, Buddha, o altă ființă spirituală înaltă necunoscută... putem crede orice, dar nu putem proba nimic. Totuși, „Bardo Thödol”, o carte foarte importantă în peisajul spiritual buddhist tibetan, pare a ne oferi un răspuns neașteptat. Iată cum descrie „**Bardo Thödol**” (**Cartea tibetană a morților**) momentele ulterioare morții:

Momentul morții (*Chikhai Bardo*) coincide cu confruntarea conștiinței defunctului cu Lumina Clară Primordială (sau a Realității). Strălucirea ei năucește ființele neantrenate în yoga, care nu o pot recunoaște ca fiind **manifestarea propriei conștiințe** în zona cea mai înaltă a realității.

Comentariul lui Mircea Eliade: "Lama îl avertizează (*pe muribund* – n.n.) că va fi trezit brusc de o lumină orbitoare: este întâlnirea cu **sinele** care e, în același timp, realitatea ultimă. Textul recomandă: "Nu te sfii, nu te înfricoșa, este **splendoarea propriei tale naturi!**"

Citatul exact din Cartea Tibetană a Morților:

« În acest moment, prima percepție în *Bardo* a Luminii Clare a Realității, a spiritului perfect *Dharma-Kaya* e simțită de toate ființele.

"O, nobil fiu (numele), ascultă! Acum suporti radiația Luminii Clare a Realității Pure. Recunoaște-o." [...] "**Propria ta conștiință**, strălucitoare, vidă și inseparabilă de Marele Corp al Splendorii, n-are nici naștere, nici moarte și nu este altceva decât imuabila Lumină *Amithaba Buddha*." [...]

Asta va determina **recunoașterea conștiinței dezgolate ca fiind Lumina Clară**. [...] Recunoscându-și Sinele, muribundul se va uni pe vecie cu *Dharma-Kaya* și eliberarea sa va fi sigură. »

În privința Judecării de Apoi a sufletului, o concluzie este clară: nimeni nu este judecător, ci sufletul însuși o va face după încheierea experienței acestei vieți omenești, la îndemnul și sub supravegherea Spiritului Sacru din noi. Iată ce scrie misticul român **Ilie Cioară** în manuscrisul „Peripeții astrale”:

« După ce omul părăsește corpul fizic – devenit inapt continuității întrupării – el este atras potrivit calităților sale morale la nivelul de energii cu însușiri similare. În acel moment începe și derularea filmului înregistrat pe parcursul ultimei sale reîncarnări. Derularea se face invers, adică de la sfârșitul vieții către începutul existenței sale. De precizat că acest film cuprinde întreaga noastră activitate: gândire, exprimare și înfăptuire. Nimic nu a scăpat neînregistrat din ultima încorporare și - pe măsura derulării filmului - ne bucurăm sau suferim de ceea ce am făcut sau nu am făcut, în concordanța cu Legea morală, dirijată de către iubirea creatoare. În ipostaza întâlnirii greșelilor sau păcatelor (păcat – separarea de Întreg, ceea ce duce la suferință), Sacrul existent în fiecare dintre noi, ne arată doar: „Iată ce ai făcut după mintea ta relativă! Eu te-am îndemnat, în propriul tău interes, să faci ceea ce era curat, cinstit și bine, iar tu ai făcut după mintea ta egoistă, păguboasă în orice împrejurare.” În acea clipă, egoul își vede incontestabila incriminare și singur își creează, imaginativ, spațiul adecvat de ispășire. »

În concluzie, **Ființa de lumină întâlnită de suflet după moarte este chiar Spiritul omului decedat (Sinele Superior)!** El îi apare sufletului ca fiind o entitate diferită, cu care poartă un dialog fără cuvinte și cu care se simte extrem de confortabil. La îndemnul Spiritului, sufletul este pus în fața faptelor pe care le-a comis pe timpul încarnării umane și obligat să se judece singur pentru ele, cu deplină obiectivitate.

Aceste lucruri nu poate fi înțelese decât dacă acceptăm că, încă de la nașterea omului, sufletul și Spiritul s-au despărțit, cel puțin aparent. Conștiința umană s-a desprins din cea spirituală, devenind autonomă. Deși au rămas împreună, sufletul nu are cunoștință de ființa spirituală care îl însoțește în corp și îi ghidează viața cu înțelepciune. Reunirea lor într-o singură ființă este posibilă abia la moartea definitivă, când sufletul își pierde carapacea grea a trupului și nu mai este tras înapoi pe Pământ de niciun regret sau misiune de îndeplinit. Reunirea definitivă este sărbătorită în creștinism prin **pomenirea de 6 săptămâni** (cele circa 40 de zile tradiționale după care Isus Cristos „s-a ridicat la Cer”).

INFLUENȚA SPIRITULUI PERSONAL AL MEDIUMULUI

În celebra „Cartea mediumilor” de Allan Kardec, fondatorul spiritismului modern, în capitolul XIX, care tratează despre rolul mediumului în comunicările spiritiste, apar câteva întrebări și răspunsuri ce nu trebuie trecute cu vederea de cel care studiază atent doctrina spiritistă. În subtitlul original al capitolului se scrie, negru pe alb, că se tratează chestiunea influenței spiritului personal al mediumului. Iată o selecție cuprinzând frazele cele mai semnificative care diferențiază mediumul (omul, mintea) de spiritul său:

223.

- Comunicările scrise sau verbale pot să provină și de la spiritul încarnat în medium?

- Sufletul mediumului poate să comunice la fel ca oricare altul; dacă s-ar bucura de un anumit grad de libertate, și-ar dobândi calitățile de spirit.

[Într-o comunicare obișnuită, dialogul se poartă cu Mintea omului (care formează Sufletul, alături de Conștiință, după cum am definit în Teoria Conștiinței din această carte), dar în starea de transă, mesajul poate veni de la Spiritul mediumului, numit de Allan Kardec alternativ și „suflet”, pentru a desemna starea de spirit încarnat - n.n.]

Dovada o constituie sufletul persoanelor vii care vin să vă viziteze și comunică prin scris cu voi, deseori fără să le fi chemat. Pentru că trebuie să știți că, printre spiritele pe care le evocați, unele sunt încarnate pe pământ; atunci vă vorbesc ca spirite, nu ca oameni. De ce nu ar fi la fel și cu cel al mediumului? [...]

- Cum să ne dăm seama dacă spiritul care răspunde este cel al mediumului sau un spirit străin?

- După natura comunicațiilor. Studiați împrejurările și limbajul și veți putea face deosebirea. Mai ales în starea de somnambulism sau de extaz se manifestă spiritul mediumului, pentru că atunci este mai liber; dar în stare normală este mai greu. De altfel, există răspunsuri pe care ar fi imposibil să i le atribuim lui; de aceea, vă spun să studiați și să observați. [...]

- *Spiritul care comunică printr-un medium își transmite direct gândirea sau aceasta are drept intermediar spiritul încarnat în medium?*

- Spiritul mediumului este interpret, deoarece este legat de corpul care servește la vorbit și pentru că este nevoie de o legătură între voi și spiritele străine care comunică, așa cum este nevoie de un fir electric pentru a transmite o știre departe și la capătul firului e o persoană inteligentă care să o primească și să o transmită.

- *Spiritul încarnat în medium exercită o influență asupra comunicărilor pe care trebuie să le transmită și care provin de la spirite străine?*

- Da, pentru că, dacă nu este în simpatie între ele, pot să le altereze răspunsurile și să le asimileze propriilor sale idei și înclinații, dar nu influențează spiritele: este doar un prost interpret.

- *Aceasta este cauza preferinței spiritelor pentru unii mediumi?*

- Nu există alta; caută interpretul care simpatizează cel mai bine cu ele și care le transmite cât mai exact gândurile. Dacă nu există simpatie între ele, spiritul mediumului este un antagonist care opune o oarecare rezistență și devine un interpret răuvoitor și deseori infidel. La fel se întâmplă și în rândul vostru, când vorbele unui înțelept sunt transmise prin vocea unui zăpăcit sau a unui om de rea-credință. [...]

4

ȘIRAG DE ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Acest dialog virtual clarifică unele aspecte menționate pe scurt în capitolele anterioare, precum și alte subiecte care oferă o imagine de ansamblu asupra filosofiei și științei spirituale integrale.

Din teoria conștiinței am înțeles că omul ar fi subordonat Spiritului. El îmi dictează toate intențiile, iar eu nu am cum să mă opun... Dar cum să accept că am două voințe?! Eu sunt un om dintr-o bucată!

Pare neverosimil la prima vedere, dar psihicul uman are multe subtilități. Ei bine, sunt mai multe centre de voință!

Centrul primar este Spiritul, sediul liberului-arbitru, care ia deciziile importante.

Al doilea centru este Conștiința, care atunci când nu primește informațiile de sus, din cauza unor blocaje energetice, dovedește propria sa voință (mai puțin înțeleaptă, dar totuși liberă!).

Al treilea centru de comandă îl reprezintă automatismele psihomentale dobândite de-a lungul vieții. Aceasta nu este o voință conștientă, ci o compulsiune oarbă, care se poate impune în fața liberului-arbitru. Unii îl numesc ego.

A patra sursă a intențiilor noastre este influența externă. Ea are origini diverse: fie mentalitatea colectivă, fie o persoană carismatică care își exercită voința sa irezistibilă asupra noastră; fie un tir de sugestii subliminale realizate prin mijloace tehnice; fie influența unor spirite inferioare care ne îndeamnă la rele etc.

Numai un om cu adevărat înțelept poate discerne între toate aceste tipuri de influențe. El își dezvoltă intuiția, astfel încât Conștiința sa să nu piardă contactul cu Spiritul. Își controlează și își diminuează impulsurile egotice. Detectează gândurile și afecțele străine de ființa sa, care vin din exterior, nedându-le curs.

Iată deci un motiv suficient de serios care să ne facă dornici de a deveni înțelepți: să reducem cele 4 centre de comandă psihică la una singură, aducând astfel ordine în ființa noastră, devastată de atâtea tendințe contradictorii! Să ne raportăm mereu la Sinele Suprem! Abia atunci vom fi unificați psihic...

Dar influența îngerilor nu o puneți pe listă?

Spiritele superioare, îngerii păzitori dau și ei sfaturi și atenționări, dar intervenția lor completează intențiile propriului Spirit. Nu le putem adăuga la al patrulea tip, ci la primul. Există o deplină armonie și colaborare între spiritele veghetoare și propriul Spirit. De aceea, le putem integra într-o singură voință spirituală benefică. Toate au un unic țel, o gândire similară, o acțiune sinergică și chiar o răsplată spirituală comună. Cu îngerii păzitori avem afinități spirituale, iar unii chiar ne-au fost prieteni în alte încarnări...

Teologii afirmă că doctrina reîncarnării ar avea defectul că dă prilej păcătoșilor să își justifice lenea în a se îndrepta, amânând pe viața viitoare...

Numai un om nesianos poate refuza efortul de îmbunătățire personală pe motiv că „oricum se va mai reîncarna”! Este un argument la fel de fals precum acela că „doar o viață are omul și de aceea nu trebuie să-și refuze niciun capriciu”. Virtutea a fost întotdeauna mai dificilă decât dezmățul. Iar păcătoșii își găsesc întotdeauna justificări pentru slăbiciunile lor.

Teologii mai reproșează doctrinei reîncarnării că nu pune preț pe Grația mântuitoare...

Dacă ar fi după merit, nimeni nu s-ar mântui de ciclul reîncarnărilor, karma fiind un cerc vicios care se perpetuează la nesfârșit. De aceea, în marea Sa bunătate, Dumnezeu oprește la momentul convenit acest ciclu, atunci când spiritul s-a curățat sufi-

cient de mult de mizeriile pământești din sutele de vieți umane parcurse... Nu trebuie să tot căutăm defecte legilor divine, ci să le înțelegem și să le respectăm.

Religia creștină afirmă că sufletul e creat de Dumnezeu odată cu organismul uman și că el nu se reîncarnează, trăind o singură viață. Cum comentați?

În Teoria Conștiinței, sufletul este combinația indivizibilă dintre Minte și Conștiință. În acest sens restrâns, religia are dreptate. Sufletul care pleacă în cealaltă lume nu se va mai reîncarna, el este o combinație unică irepetabilă. Spiritul va crea o altă Conștiință la următoarea încarnare, un alt suflet. Nu sufletul omului se reîncarnează, ci Spiritul. Amintirile vieții omenești se arhivează în Spirit, în jurul nucleului vechii Conștiințe. Putem spune că în Perispirit sunt strânse toate sufletele ce au fost animate de același Spirit în decursul mileniilor.

Dacă însă Spiritului i-ar fi fost dată o singură viață de om, cum ar mai fi putut el dobândi o personalitate universală? S-ar fi limitat atunci la unica experiență umană pe care a avut-o, care de multe ori este una mizerabilă. Și-ar fi eternizat limitările și frustrările, asemenea zeilor Olimpului. Dar lumile astrale oferă altfel de experiențe, altfel de lecții. Dacă ar fi fost similare, Spiritul nici nu ar fi trebuit să mai experimenteze viața dură de pe Pământ. Dumnezeu l-ar fi creat să evolueze doar în lumile paradisiace.

Biblia spune că Adam a fost născut în Paradis.

Teologii spun că spiritul se naște odată cu embrionul uman, așa-i? Dar dacă Adam nu s-a născut ca ceilalți oameni, atunci nu-i strămoșul nostru. Sau înseamnă că fiecare om provine din lumea spirituală, ca și Adam. Deci Origen, primul teolog și părinte mărturisitor creștin, avea dreptate: spiritul pre-există trupului, nu se naște odată cu el. Fiind astfel, de ce nu ar putea lua el, pe rând, și alte trupuri, nu numai unul?!

Iată cum, din considerente raționale, și teologii creștini vor ajunge să admită reîncarnarea, așa cum, puși în fața evidenței, au recunoscut rotația Pământului în jurul Soarelui.

Mișcarea planetelor este demonstrată științific, dar reîncarnarea, nu!

Dalai Lama a cerut expres modificarea dogmelor budiste care contrazic datele științei. Prin asta, budismul nu a sărăcit în înțelepciune și nici nu a pierdut adepți. Dimpotrivă, tot mai mulți oameni acceptă principiul reîncarnării, chiar dacă nu sunt budiști.

Da, este mai simplu folosind matematica și fizica. Dar viața nu știe de matematică. Regulile ei sunt mai greu de găsit. Reîncarnarea este una dintre ele, care însă poate fi demonstrată indirect. De exemplu, folosind regresiiile hipnotice în viețile anterioare...

Ce se întâmplă în hipnoza regresivă?

Spiritul preia din memoria sa perispirituală episoadele care i se solicită prin glasul hipnotizatorului și le prezintă ca pe un film captivant. Este un vis foarte viu oferit Conștiinței și Minții. Cam așa se întâmplă și în formele ușoare de hipnoză: Conștiința comunică mai liber și mai intens cu Spiritul – este o detașare de Minte și apropiere de Spirit.

Se spune că în hipnoză i se poate sugera pacientului orice, inclusiv că s-a reîncarnat din Napoleon sau Nefertiti.

Hipnoterapeuții sunt medici de suflete, profesioniști adevărați. Nu ar risca să-și piardă licența de practică dintr-o „joacă cu focul”. Nu îi sugerează nimic, ci sufletul este lăsat să se descopere singur. De fiecare dată, ședința este un eveniment inedit, la fel de interesant și pentru client, și pentru terapeut.

Există și cercetări obiective, care nu apelează la hipnoză. Dr. Ian Stevenson este pionierul studiilor asupra copiilor mici care își amintesc cu precizie fosta lor încarnare. Fenomenul a fost verifi-

cat științific pe mii de cazuri. Specific acestora este faptul că Spiritul se reîncarnează foarte repede după ce a părăsit corpul defunctului (săptămâni, luni). Materialul mental nu mai apucă să se arhiveze adânc în Perispirit (așa cum se petrece de obicei) și o parte este preluată de noua Minte a copilului, care rememorează detalii semnificative din viața anterioară.

De ce nu îmi amintesc viețile mele anterioare?

Nu sunt viețile tale. Sunt ale Spiritului tău. Dacă el vrea, ți le arată, dar numai în anumite condiții. Doar Spiritul are memoria reîncarnărilor. Omul nu știe nici de Dumnezeu, nici de reîncarnările Spiritului său.

Dumnezeu a fost descris în mod diferit de-a lungul timpului. Oare asta nu înseamnă că El se află doar în imaginația noastră?

Dumnezeu nu este o plăsmuire a imaginației omului. Dimpotrivă, omul e o creație a Minții Divine. Cunoașterea lui Dumnezeu cel real se numește „extaz mistic”. Sunt multe forme de extaz, cu nuanțe infinite și individuale. Le apropie, confirmându-se reciproc, faptul că toate stările de conștiință cosmică duc spre aceeași certitudine în **toți** cei care le trăiesc, indiferent de cultura, nivelul intelectual, clasa socială, rasa, sexul, zona geografică sau perioada istorică. Este certitudinea absolută că Dumnezeu există!

În formele mai joase de *samadhi* (cuvânt yoghin care denumește extazul) se păstrează dualitatea, separarea dintre Conștiință și Dumnezeu. Creatorul i se înfățișează într-o formă familiară (de exemplu, un bătrân cu barbă). Aici, Conștiința duce cu ea și o mică parte de Minte (numită „minte de rezervă”), care este un fel de ancoră în realitatea fizică. La revenirea din experiența spirituală, ea o va folosi pentru a exprima învățăturile, stările și evenimente extraordinare la care a participat – dialogul cu Dumnezeu.

În cea mai înaltă formă de *samadhi*, Conștiința își părăsește orice limitare omenească. Doar marii înțelepți care și-au purificat Mentea reușesc să își despartă Conștiința de orice rudiment mental

și să acceadă în Puritatea absolută. Aceasta este experiența supremă de cunoaștere a lui Dumnezeu așa cum este El, în măreția Sa absolută. Nu există cuvinte să-L poată descrie, fiindcă mintea de rezervă nu poate fi primită acolo, din cauza vibrației sale prea grosiere. Este o trăire contemplativă non-conceptuală. Într-atât de mare este bulversarea Conștiinței, încât omul este complet și definitiv transformat într-un înalt mesager divin.

Ulterior acestui extaz suprem, omul va căuta să permanentizeze acea binecuvântare Sfântă în activitățile de zi cu zi și relațiile sale umane. Această stare de contemplație în plină activitate curentă se poate numi „nirvana” și este înțelepciunea supremă a omului.

Astfel de oameni doar în cărți îi găsești, iar în filmele artistice, mai deloc...

Marii înțelepți sunt mai rari decât diamantele... Dar nu numai ei depun mărturie despre adevărurile spirituale. Sunt pe Pământ numeroși **mediumi**, care intermediază comunicarea cu entitățile invizibile. Ei sunt persoane foarte sensibile, iar misiunea lor este dificilă și nu oricine o poate duce la bun final. Sufletul mediumului este ca o rană deschisă. Este o ființă gingașă, mult mai sensibilă decât ceilalți oameni, cu reacții uneori exagerate. Trebuie acceptat așa cum e și protejat de răutatea lumii. Să nu-l jignim și să nu ne afișăm scepticismul cu cinism - urmările pot fi grave și pentru el, dar și pentru noi, căci vom fi lipsiți pe mai departe de sprijinul său. Are nevoie de cuvinte calde, care să-i întărească voința de a servi omenirea. Merită respect, admirație, recunoștință, căci el ne deschide poarta către lumea infinită a spiritelor.

Un medium poate chema același spirit după oricare nume pe care le-a purtat în diferitele sale încarnări?

Sigur, de exemplu, spiritul cântărețului Michael Jackson s-a reîntrupat din yoghinul numit Sri Aurobindo, un mare filosof al secolului XX, decedat cu 8 ani înaintea nașterii lui Michael. Cei

care îl invocă acum pe marele Yoghin indian intră în legătură cu același spirit ca cei care îl cheamă pe Regele muzicii pop. Totuși, mesajele primite vor diferi substanțial, potrivit întrebărilor adresate de mediumi.

În ședințele spiritiste, Spiritul respectiv se identifică cu sufletul cunoscut de noi. Dar acesta este doar una dintre personalitățile animate de Spirit de-a lungul istoriei sale. Spiritul se identifică, la dorința celor care îl invocă, cu acel suflet particular, precum un actor se identifică cu rolul de jucat pe scenă, dar redevine el însuși când coboară în culise. Personalitatea spiritului este unică și universală.

Dacă, la moarte, sufletul omului se pierde într-o masă de energie perispirituală, înseamnă că, de fapt, omul nu își continuă viața după moarte, nu-i așa?

Da și nu. Este o chestiune subtilă. Cine este omul?

„Omul” pare că nu este Spiritul său. Dacă ar fi, ar cunoaște misterele lumii invizibile. Dar poartă în el foarte multe elemente ale Spiritului. Inclusiv identitatea, cel mai important aspect. Deși nu are conștiința Spiritului, are însă identitatea acestuia (!). Totuși, cu un efort susținut, ar putea obține și conștiința spirituală, iar atunci s-ar simți a fi una cu Spiritul etern, chiar și înainte de moarte.

Oricum, după moarte, Conștiința umană este reintegrată automat în Perispirit și nu simte niciun moment că se dizolvă în neant, cum sugerează întrebarea ta. Conștiința umană supraviețuiește, dar conținută într-o Conștiință mai largă. „Omul” cel mărunț nu supraviețuiește, fiindcă dispare îngustimea orizontului său conștient în favoarea unei expansiuni cosmice. Poți înțelege acest proces? Tu acum te simți ca apa dintr-o sticlă cu dop, plutind în ocean. În momentul morții, dopul este scos, iar apa din sticlă se amestecă cu imensitatea oceanului. A dispărut apa din sticlă?

Egoului nu-i place să creadă că este o marionetă la chere-mul unui spirit atotștiutor, care o chinuie cu restricții și impuneri, spre binele lui ...

Egoul este Conștiința care se identifică total cu Mintea.

Să folosim o comparație: Mintea ar fi precum Luna, Spiritul precum Pământul, iar Conștiința precum un satelit al planetei-Spirit. Cu cât Conștiința se leagă mai tare de Minte, cu atât crește „distanța” vibratorie față de Spirit, deci scade atracția Sa gravitațională. Nucleul divin al Spiritului are rolul esențial de a magnetiza materia din jurul său (perispirituală), așa cum atracția Pământului ține laolaltă atmosfera gazoasă. Este o acțiune tainică de transformare și îndumnezeire a acestei materii, care altfel ar fi banală.

Spiritul nu este întreg fără Perispiritul său. Conștiința este o mică parte din acest Perispirit, dar detașată din legătura strânsă cu Nucleul divin. Asupra sa magnetismul divin își pierde din putere, deși nu încetează niciodată total. Aflându-se la o așa mare distanță de Spirit, Conștiința se simte separată de El. Cu cât se apropie, cu atât magnetismul divin îi schimbă percepția asupra realității.

Omul obișnuit se simte rupt de suportul său divin pentru că stă la distanță de El. Este un mic dumnezeu înfrigurat în vidul cosmic, deoarece s-a îndepărtat prea tare de Centrul divin. Omul înțelept se simte automat a fi însuși Spiritul, fiindcă a intrat în raza lui de acțiune magnetică.

„Noi”, Conștiința umană, nu suntem Spirit total autonom, pentru că nu avem un miez divin. Redevenim „Spirit” numai dacă ne aflăm în preajma nucleului Spiritului nostru. Aceasta se poate obține prin diverse tehnici spirituale și aspirație sinceră, dar cu același rezultat: ridicarea vibrațiilor Conștiinței, pentru a rezona cu Perispiritul.

Identitatea Conștiinței este aceeași cu identitatea Perispiritului, au același tip de particule. Senzația separării noastre este provocată doar de scăderea influenței nucleului divin asupra Conștiinței.

Deci Conștiința, depărtându-se, își pierde luminozitatea specifică Perispiritului din care provine. Acum omul are o viziune apropiată de cea a materiei Minții: izolare, densitate, separare, egocentrism. Conștiința omului obișnuit este „condamnată” să accepte dualitatea, separarea și subordonarea față de Spiritul său. În același timp, să accepte că cele mai bune idei și intenții vin de Sus, fără de care alegerile sale sunt neinspirate.

Ridicarea vibrațiilor Conștiinței readuce lumina Spiritului: expansiune, claritate. Acum omul nu se mai simte separat de Spirit, ci împrumută viziunea acestuia. Chiar dacă Spiritul și Conștiința continuă să aibă roluri diferite, Conștiința umană aproape se identifică cu Conștiința perispirituală. Acesta este un mare progres, realizat numai de înțelepți.

Prin urmare, Conștiința omului îmbunătățit nu se mai simte ruptă de Spirit. Conștiința elevată nu simte disconfort la această subordonare, căci intențiile sale sunt în mod natural aceleași cu cele ale Spiritului. Simte doar o mare plăcere de a lua parte la un scenariu așa de grandios cum este viața omului în slujba Spiritului.

S-a spus că egoul este un fel de parazit al Minții, o falsă personalitate care ne înlocuiește Eul...

Ego-ul este materie mentală și atât. Cum este materia mentală?

După moarte, cea mai mare parte a materiei Minții se degajă din legătura cu Spiritul și plutește în spațiu, ca o navă eșuată. De obicei se fragmentează și se dezagregă până la nivel de atomi subțili, care ulterior sunt refolosiți în constituirea altor structuri mentale. Folosind o comparație, această materie este precum un computer demodat, dar încă funcțional, pe care îl aruncăm la gunoi. Altcineva mai puțin pretențios îl poate lua și utiliza pe mai departe.

Uneori, își păstrează forma de carcasă astrală relativ intactă. Fantomele care îi sperie pe oameni sunt de cele mai multe ori

astfel de spectre cu aparență umană. Există deci o anumită inteligență proprie acestei materii astrale aflate în derivă, care poate da chiar impresia că are o voință proprie. Este o impresie falsă: în realitate, este lipsită de Conștiința spirituală. Pur și simplu, reacționează la câmpul mental al oamenilor sau al altor ființe conștiente și păstrează automatismele omului de la care provine, așa cum un cadavru păstrează fizionomia omului, dar nu mai este el.

Revenind la ego, el nu este decât rezultatul acestei proprietăți a materiei mentale de a se auto-organiza, manifestând inteligență și o pseudo-voință. „Voința” egoului este doar reacția Minții inconștiente la diverși stimuli interiori sau exteriori, vizibili sau invizibili. Dar materia mentală este foarte previzibilă, acționând pe baza unor automatisme, tipare, reguli, precum un computer.

Egoului îi lipsește Conștiința, care este o calitate exclusivă a materiei dinamizate de un Spirit. Egoul are deci o „personalitate” rigidă, schematică, produsă de materialul astral și mental. El nu cunoaște **libertatea** pe care o are și vrea să și-o impună Conștiința umană. Mintea va fi întotdeauna o materie inferioară Conștiinței.

Spuneam că, destul de rar, se poate întâmpla ca, după moarte, carcasa astrală a fostului om să rămână relativ întreagă un timp mai îndelungat, bântuind cimitirele ca „strigoi”. Este posibil acest lucru mai ales la oamenii care nu și-au rafinat Mintea suficient de mult încât să nu mai păstreze dorințe omenești puternice după deces. Putem spune că, paradoxal, sufletele egoiste pot supraviețui ceva mai mult după moarte decât cele nobile. Acestea din urmă sunt imediat resorbite de Spiritul eliberat de trup, iar ce rămâne, materia mentală destul de rafinată, este imediat folosită de alte spirite care vor să evolueze. Ea este ca o hrană mentală de mare valoare nutritivă pentru spiritele începătoare.

În concluzie, egoul este precum o fantomă fără spirit, inteligență oarbă rezultată din automatisme dobândite în timp, nu una creatoare, are un comportament previzibil, rutinier, caricatural. Dacă acceptăm ideea că egoul este ca un parazit mental, atunci vaccinul împotriva sa este conștientizarea.

Se poate înțelege că inteligența Minții este inferioară inteligenței Conștiinței? Care ar fi diferența dintre ele?

Inteligența este funcția Minții, pe când atributele Conștiinței sunt Atenția și Voința (intenția). Nu se confundă deloc.

Mintea este precum un computer. Mai exact, creierul și mintea sunt cele două componente, primul cu rol de hardware, a doua cu rol de software. Programarea computerului (software), adică inteligența sa, nu e treaba utilizatorului Conștiință, care apasă pe butoanele Minții și primește informațiile prelucrate. Știm că orice program informatic este alcătuit din secvențe de comenzi simple. Tot așa, Mintea are o structură complicată clădită pe elemente simple, dar nu conține elementul-cheie numit intenție, voință, conștiință.

În stare de veghe, „inteligența” Conștiinței este o reflecție de la lumina Spiritului. Conștiința are discernământul de a trata informațiile venite de la Minte. În somn, Conștiința are o inteligență redusă, lipsită de raza Spiritului, se poate compara cu un telespectator hipnotizat de ecranul TV al Minții, abulic și pasiv. „Inteligența” de zi a Conștiinței este intuiția venită de mai sus, unde situațiile sunt evaluate energetic, instantaneu, nu analitic mental. Senzația intuitivă este ca un fundal interior tandru și delicat, care ne comunică instantaneu informații despre cum ar fi mai bine să acționăm. Iar când intuiția de sus este blocată, Conștiința decide prin hazard sau împinsă de forțele oarbe ale egoului...

Mintea, în schimb, folosește intens baza de date a memoriei și generează permanent scenarii de viitor, își schimbă ideile și direcția la câteva minute odată sau mai des. Mintea se opune deseori imboldurilor intuitive. Atunci ea ne taie entuziasmul, ne aduce dubii și raționalizează (justifică) emoțiile negative inutile și neavând temei real. Are o mare autoindulgență pentru obișnuințele noastre („așa sunt eu și nu mă pot schimba”), amână ceea ce trebuie făcut acum („de mâine mă voi lăsa de fumat”), transferă vina asupra exteriorului („nu sunt eu, tu ești de vină”), face o judecată

de valoare asupra tuturor lucrurilor, exprimă frici fără teme real etc.

Conștiința este obiectul psihic a cărei activitate se numește conștiență. Ea este Observatorul tăcut. Inteligența conștiinței constă în a putea discerne și a alege între variantele înfățișate de Minte. Totodată, în a recepționa senzațiile intuitive provenite de la Spirit.

Trebuie să lucrăm asupra Conștiinței pentru a o îndepărta de închistările mentale, iluminându-o treptat de la Spirit. **Libertatea** este o realizare a Conștiinței atunci când controlează, prin discernământ și alegere justă, impulsurile mentale năpustite asupra sa.

Există o rețetă a fericirii?

Da. Fericirea nu se găsește în evenimentele exterioare. Ea vine odată cu mai multă conștiență. Este semnul distinctiv al apropierii de Spirit. Când atingi pragul unei fericiri aproape insuportabile, ești iluminat de Spirit. Totul se petrece în tine. Fericirea este conștiența. Înțelepții prescriu diverse metode de a te apropia de Spiritul tău. Toate sunt rețete ale fericirii.

Există multe cauze ale nefericirii (boala, suferința, moartea etc), dar temându-ne și ferindu-ne de ele, nu ajungem la fericire. Fericirea nu înseamnă lipsa problemelor, ci este o stare activă, pozitivă. Există oameni fără griji, dar totuși nefericiți. Oricum, este mult mai ușor să fii fericit decât să devii bogat...

Budiștii spun că viața omului este numai suferință. Viața este un lucru bun sau rău?

Bună e viața pentru spiritul care are nevoie de această experiență terestră; rea e viața când îl încarcă povara karmică. Bună e moartea pentru spiritul care și-a terminat lecția de viață și vrea să scape de încătușarea trupească; rea este moartea pentru spiritul care nu și-a terminat de ispășit karma și va trebui să se reîncarneze. Fiecare nouă viață este o provocare, o aventură care nu se știe cum se va termina.

Care este motivul pentru care Dumnezeu a creat universul?

Putem înțelege în felul următor sensul creației: La început, Conștiința Divină era unică, trăind fericirea absolută, eternă și netulburată. Dumnezeu a dorit să își împartă fericirea și atunci a creat Spiritele, după chipul și asemănarea Sa. Apoi a inventat Universul, unde ele capătă o personalitate proprie, originală, se maturizează și învață tainele dumnezeirii. Pe măsură ce Spiritele se apropie de Sfera Divină, Dumnezeu nu se mai bucură singur, ci împreună cu Fiii și Fiicele Sale. Iubirea dăruită de El se multiplică prin fiecare ființă ce o primește în suflet. Cantitatea totală de conștiință crește. Lumea materială va exista atâta timp cât evoluția conștiințelor nu s-a încheiat, adică la infinit. Acesta este Jocul Cosmic.

De ce Dumnezeu nu se revelează pe de-a-ntregul, în văzul tuturor, ca să elimine incertitudinea scepticilor și materialiştilor?

Dumnezeu nu are pe agenda sa de lucru eliminarea scepticismului din lume. Este libertatea fiecăruia să gândească corect sau nu. Dumnezeu dorește ca venerația să se nască din libertatea de gândire, acordată de El tuturor oamenilor. Nu din groază sau obligație, ci din iubire și înțelepciune se hrănește credința care îi place Lui. Libertatea de gândire este ceea ce-L preocupă în primul rând, este valoarea supremă și „condamnarea” noastră veșnică. Fără această libertate nu am putea spune că suntem creați „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. Desigur că El ar prefera să gândim corect și performant, dar se pare că mintea omenirii este încă necoaptă pe de-a-ntregul...

A hrăni simpla curiozitate intelectuală nu este suficient pentru o transformare de conștiință. Mintea agitată nu va zăbovi prea mult asupra însemnătății revelației. Mai departe, va continua să ceară alte semne și minuni, dintr-o sete neostoită de informații, fără însă a-și schimba obiceiurile mentale. În schimb, din așteptarea tensionată, din căutarea nesatisfăcută temporar, mintea se

antrenează în cercetarea ideilor înalte și se purifică, iar revelația o găsește pregătită de o schimbare profundă. Atunci afirmația că „Dumnezeu există” se transformă, dintr-o ipoteză discutabilă, într-un stimul al metamorfozei interioare. De fapt, Dumnezeu nu ne lasă fără semne, dar ele nu sunt așa de evidente, ci se adresează doar ochiului format și urechii care știe să asculte. Trebuie să ne ascuțim intuiția, sensibilitatea mentală, pentru a le sesiza și a le da importanța cuvenită. Evoluția spirituală nu este posibilă fără dezvoltarea intuiției și discernământului, iar acestea se pot exersa și prin depistarea „semnelor” subtile, întâmplărilor și coincidențelor semnificative.

Oare de ce Dumnezeu este atât de crud și nu ne împiedică să greșim, ca să fim perfecți și să nu mai suferim?

Dumnezeu ne-a făcut „după chipul și asemănarea Sa”, omul este un dumnezeu la scară redusă... Bucuriile omului sunt scurte străfulgerări ale Preafericirii divine. Conștiința omului este un ecou îndepărtat al Totalei Conștiinței divine, care are ca atribut natural LIBERTATEA; Conștiința divină nu poate fi restrânsă, mărginită de nimic. De aceea, omul este dotat și el, volens nolens, cu liber-arbitru. Deseori, el trebuie să aleagă între mai multe opțiuni, sub care se deghizează binele și răul. Într-adevăr, pentru a putea fi cândva, sau mereu, fericit, omul este „condamnat” la libertate. Noțiunea de perfecționare, îmbunătățire a omului nu se poate separa de noțiunea de libertate. Planetele se mișcă extrem de exact pe orbitele lor, atingând aproape perfecțiunea. Dar ele nu sunt fericite de această realizare, fiindcă le lipsește conștiința.

Cum să mă rog astfel ca să fiu sigur că Dumnezeu mă aude?

Când te rogi la Dumnezeu, n-o face singur! Cheamă-ți și Spiritul, ca să vă rugați împreună. El are un alt stil de a invoca Grația Tatălui Ceresc... Astfel, ruga ta se va întări, tu însuși te vei simți întărit. Roagă-te în echipă cu Spiritul tău! Apostolul spunea așa:

«Mă voi ruga cu mintea, dar și cu duhul» (1 Corinteni 14.14,15). Acesta este secretul rugăciunii eficiente.

Pământul se va sfârși în anul 2012 sau în alt an apropiat?

Nu. Dar ce îți pasă ție? Este treaba lui Dumnezeu, lasă lumea în grija Lui. Lumea e o piesă de teatru a Divinității. Treaba ta este să te bucuri de viața pe care ți-a distribuit-o. Rolul tău este să folosești această ocazie a încarnării cât mai folositor pentru Spiritul din tine.

Păi tocmai, că o catastrofă mondială mi-ar amenința și mie viața!

Tu poți muri oricând, în orice moment, dintr-o întâmplare stupidă. Uită-te câte accidente se petrec în jurul tău! Crezi că este nevoie de un cataclism mondial ca să te doboare?! Oricum, încă de când ne naștem începem drumul către moarte. Și atunci, de ce să ne îngrijorăm dacă finalul piesei va fi mai repede sau mai târziu?! Sau să ne preocupe mijlocul prin care vom termina acest periplu terestru?! Cineva spunea în glumă: «Viața este o chestiune foarte periculoasă, oricând poți muri»!

Mult mai de folos este să înțelegem **motivul** pentru care ni s-a dat această viață și modul în care putem să beneficiem cât mai eficient de ea în fiecare zi. O catastrofă terestră nu îți va afecta evoluția spiritului tău în eternitate, spre perfecțiune... De fapt, ai trecut deja prin atâtea, dar nu ți le mai amintești... Teme-te de frică!

Mi-e teamă că o catastrofă ne-ar face viața dificilă, chiar imposibilă... Cum vom mai câștiga bani, ce vom mânca, cum ne vom apăra de boli, unde vom locui?

Este un scenariu apocaliptic, așa cum se vehiculează prin mass-media. Dar nu tot ce se scrie este și adevărat! Unii au nevoie de injecții cu adrenalină din când în când și atunci mai lansează

câte o astfel de provocare jurnalistică. Este drept că și are priză la public. Dar prin asta nu devine adevăr! Cel mult ar putea fi considerat un avertisment.

Să presupunem, prin absurd, că un astfel de scenariu catastrofic s-ar petrece în realitate... Ce folos crezi că ar avea cei care credeau dinainte în el, care se hrăneau sufletește cu știri alarmiste? Crezi că ar fi favorizați în vreun fel? Sau că bogătașii ar putea fi feriți de urmări în buncărele lor subterane elegante? Este o falsă speranță a unor oameni înfricoșați. Avertismentul este pentru clasa conducătoare și cei corupți, nu pentru marea masă a populației necăjite, care, de când e lumea și pământul, trăiește tot felul de „apocalipse individuale”... Fii liniștit, împăcat, apropie-te de Spirit, ca să primești putere de a răbda viața și de a alunga teama!

Iar dacă apocalipsa este metoda lui Dumnezeu de a purifica Pământul și a scăpa de influența demonilor care ne fac viața un iad, măcar lumea va fi mai bună după aceea! Copiii care se vor naște, mulți dintre ei fiind chiar spiritele noastre reîncarnate, vor avea o educație aleasă, spirituală și vor trăi în pace și armonie. Să ne bucurăm, așadar, dacă vine sfârșitul lumii ăsteia corupte!

Teoriile despre ego și Sine nu pomenesc nimic despre demoni. În schimb, creștinismul pune păcatele oamenilor pe seama dracilor ispitori. Care din ele greșește?

Orice teorie, religioasă ori științifică, este un decupaj din realitate, nu o poate descrie în totalitate. Omul nu poate primi adevărul decât în porții mici. Dar teoriile plauzibile trebuie să aibă o logică internă. Dacă teoria creștină aruncă vina pe o cauză exterioară (demonii, păcatul originar etc), găsește soluția salvatoare tot în exterior (Mântuitorul Isus) și astfel cercul se închide. Teoria conștiinței nu vorbește de păcate, ci de iluziile noastre despre realitate: nefericirea omului este cauzată din interior, prin poziționarea defectuoasă a Conștiinței față de Spirit, iar soluția se află tot acolo, prin ridicarea vibrației Conștiinței. Ambele teorii amintite

sunt valabile, coerente, dar parțiale. Fă o sinteză selectivă cu ceea ce este valoros din tot ce cunoști!

Există demoni sau nu?

Răspunsul ar trebui să depindă de cine întreabă. Adevărul obiectiv este în acest caz mai puțin important decât reacția subiectivă. Minte omului este un instrument foarte puternic, de care oamenii nu sunt pe deplin conștienți. Puterea imaginației a creat toți demonii din iconografia indiană, tibetană și creștină. Acele imagini au hrănit alte minți, perpetuând frica. În zilele noastre, alte minți imaginează tot felul de creaturi hidoase pentru filmele de groază, care au rolul declarat să provoace spaima.

Apostolul spunea că hrana spirituală trebuie dată cu măsură: sub formă de lapte pentru sugari, iar hrana solidă, doar adulților. Aceasta vine din specificul minții omului. Religia nu trebuie să fie un prilej de spaimă, ci o atracție pozitivă.

Deci, există demoni?

NU, pentru cei ce se pot speria prea tare de așa o învățătură, prea tare pentru rezistența lor psihică. Lor le-am spune: „Viața este atât de frumoasă! De ce să o urășim gândindu-ne la diavoli și drăcii?” Gândurile noastre rele, urâte, negative sunt bombe psihice mai periculoase decât demonii.

DA, căutătorii sinceri ai adevărului vor afla că demonii există, dar nu sub forma înfățișată prin cărțile de religie, ci sunt mult mai subtili, chiar fără formă sau sub orice formă vor ei. Recunoașterea lor este o sarcină a sufletului omului dotat cu discernământ. Minte acestui căutător este puternică, controlată, ea nu se lasă pradă imaginației deșănțate, este atrasă și apărută de puterea binelui. Pentru el, demonii sunt asemenea microbilor din atmosferă: știe că există în număr nesfârșit, dar are încredere în imunitatea spirituală care îi neutralizează, prin puterea pe care i-o dă dedicarea pentru bine, dorința de a fi un mesager al Domnului printre semeni.

În același timp, conștiința omniprezenței lor îți dă un imbold permanent să nu te lași pe tânjală, ci să veghezi mereu ca să nu

cazi pradă înșelăciunii lor viclene. «*Vegheați mereu!*», ne îndemna Isus, Apărătorul cel mai de seamă împotriva demonilor.

Marele yoghin Paramahansa Yogananda nu admitea în tine-rețe existența dracilor. Spre bătrânețe însă a recunoscut că s-a înșelat, fiindcă a trebuit să se lupte cu ei. Cu cât omul este mai spiritualizat, cu atât ar putea fi încercat de demoni mai puternici, proporțional cu forța sa de ripostă. Se spune că Dumnezeu nu dă nimănui mai mult decât poate duce.

Dacă Dumnezeu a creat totul, înseamnă că demonii au fost creați tot de El, ca să aibă cine să ispitească oamenii?

Ar fi fost absurd. Dumnezeu, în perfecțiunea ființei sale, nu ar fi putut concepe ceva contrar Siei. Ar fi fost ca și cum un inginer ar proiecta un robot mecanic care să fie alergic la metal. Un nonsens. Demonii sunt ajutați să ia naștere de către Satan, într-un mod asemănător cu cel în care a luat chiar el naștere.

Dar pe Satan cine l-a creat?

Satan s-a autocreat prin aglutinarea energiilor reziduale ale universului. Prin urmare, Dumnezeu este NECREAT, lumea este CREATĂ, iar Satan este AUTOCREAT. Dumnezeu nu l-a creat pe Satan, dar a știut că apariția sa este iminentă, acceptând acest risc calculat.

În efortul creator universal, deșeurile de energie mentală uzată, imperfectă s-au coagulat într-un anume loc al universului care a căpătat din ce în ce mai multă consistență, inteligență și conștiință. Îl numim Satan.

Putem înțelege acest fenomen autocreator analizând parapsihologic modul în care se comportă energiile-gând ale oamenilor. Gândurile emise de oameni se strâng laolaltă, în virtutea principiului rezonanței, într-un „nor” sau „ceață ectoplasmatică”. Pe măsură ce se întăresc energetic, dobândesc tot mai multă personalitate, capătă anumite automatisme, care manifestă atributele gândurilor strânse laolaltă. Se știe, de exemplu, că în „locurile de

pierzanie” (cârciumi, bordeluri, cazinouri etc) sunt constituite astfel de forme-gând negative care, fiind niște reale „caracatițe” energetice, atrag spre ele trecătorii din apropiere, ispitindu-i cu gânduri și dorințe specifice, într-o modalitate vicleană.

Într-un mod analog, Satan s-a autoconstituit din reziduurile energetice ale primelor entități create de Dumnezeu. Inteligența sa este foarte mare, specifică nivelului de vibrație al planului mental, mult superior planului astral. Conștiința sa este anti-divină, adică este o imitație a conștiinței spiritelor divine, dar orientată contra lui Dumnezeu.

Spre deosebire de Dumnezeu, care este absolut imaterial, transcendent, Satan este material, imanent. **Satan nu ar putea exista în afara Creației Divine, pe când Dumnezeu poate.** Dacă Dumnezeu ar decide să resoarbă Creația Sa, Satan ar dispărea și el instantaneu, fără urmă.

Energiile „reziduale” sunt totuna cu cele „inferioare”?

Trebuie să distingem între energiile **uzate** (materia constitutivă a demonilor) și energiile **grosiere** (inferioare ca vibrație celor mai subtile, mai rafinate). Unii exprimă această idee într-un mod ambiguu, spunând că „Întunericul nu este Răul”. De exemplu, materia din care este alcătuită Mentea este inferioară celei a Perispiritului, dar asta nu înseamnă nicidecum că Mentea ar fi de natură demonică!

Din energiile grosiere, Dumnezeu poate naște conștiințele unor tipuri de spirite necesare Creației. Și aceste spirite au dreptul la evoluție. Dumnezeu nu operează însă niciodată cu energii uzate, perverse. Totuși, vibrația mai lentă - specifică spiritelor grosiere - le predispune la corupție morală. Putem înțelege aceasta prin analogia cu o minte grobiană, care nu poate controla instinctele și impulsurile omului. Prin educație însă, oricine poate deveni un om civilizat. Similar, maturizându-se, chiar și un spirit grosier își poate purifica conștiința. Deci, să nu confundăm un spirit imatur, jucăuș, prost, cu unul demonic. Demonul face răul fiind perfect

conștient de urmări, încercând să atragă și spiritele imature în acest joc periculos.

Dumnezeu Creatorul, din transcendența Sa, trimite în lume permanent o energie proaspătă, care hrănește spiritele de lumină. Ele o folosesc și elimină un alt tip de energie, reziduală. Ea este preluată, ca hrană, de un spirit al întunericului, aflat pe un plan similar, dar simetric cu spiritul de lumină. Și acesta, la rândul său, va elimina o energie și mai uzată, care va merge direct în haznaua ultimă, numită Satan. Iată de ce Dumnezeu și Satan nu se vor putea anihila reciproc niciodată: Satan nu poate ajunge la pura transcendență, iar Dumnezeu nu poate împiedica ființele să elimine noxe.

Dar de ce îl urăște Satan pe Dumnezeu și i se opune în toate?

Există câteva motive:

1) Nefiind creat intenționat de Dumnezeu, Satan nu are de ce să-I fie recunoscător și să-I imite bunătatea. 2) Energiile inferioare calitativ care l-au format și îl hrănesc mereu nu îi pot genera decât stări inferioare, nefericite, pline de ură. 3) Se mai adaugă frustrarea că este format numai din reziduuri, nu din energii creatoare, ceea ce îi întărește și mai tare orgoliul. 4) Pentru că provine din dejecțiile mentale rezultate în procesul de creare a vieții în univers (inutile, chiar dăunătoare vieții), Satan dorește în mod natural distrugerea acesteia.

Dumnezeu este iubire. Cu cât se apropie de El, spiritul superior simte mai multă fericire și, tot din iubire împărtășită, vrea să slujească ființele aflate în nevoie.

Satan este frică. Cu cât se apropie de el, demonul resimte mai multă teamă, o presiune neplăcută. Există însă o compensație: demonii mai mici tremură de frica lui; deci motivația lui este voluptatea terorii exercitate asupra celor mai slabi.

Unii părinți creștini spun că și demonii ne pot apare în închi-puire sub formă de îngeri de lumină. Prin ce diferă un înger de un demon?

Și un înger, și un demon au amândoi o conștiință, dar ei diferă prin calitatea acestei conștiințe, care pe unul îl face fericit și bun, iar pe celălalt nefericit și rău. Deci, conștiința (sau perispiritul central) poate fi alcătuită din materie mentală ultrarafinată sau materie mentală reziduală. În decursul eternității, calitatea conștiinței se poate modifica, în bine sau în rău. Așa cum Lucifer a decăzut din condiția de înger, tot astfel un spirit inferior își poate „albi”, sau „lumina” conștiința treptat. Conștiința face parte din creația manifestată, supusă transformărilor.

Actul de naștere al unui spirit divin începe cu o aglomerare de energie suficient de organizată (cum ar fi, de exemplu, o formă-gând). Aceasta devine spirit din Voința Divină, prin aducerea unui nucleu divin care o structurează în jurul său, precum un magnet. Dumnezeu „rupe” din Sine această scânteie transcendentă, dăruindu-se din iubire noii ființe, anticipând cu bucurie momentul când spiritul va reveni definitiv în Absolut, alături de El, lucrând în Unitate pentru binele lumii.

Satan, imitându-L pe Dumnezeu în crearea spiritelor malefice, simte însă o ură nesfârșită față de noul demonaș creat de el, fiindcă are impresia că acesta îi „fură” din energia sa și, pe măsură ce va crește în putere, îi va amenința supremația asupra lumii tenebrelor. Putem spune, pe înțelesul oricui, că în Rai găsim colaborare și altruism, iar în Iad, competiție și individualism. Pe Pământ, raiul și iadul coexistă, iar omul nu e nici înger, nici demon.

De ce nu putem construi o lume a binelui pe această planetă minunată?

Isus Cristos ne spune că Pământul este Împărăția Satanei. Înțelegem prin aceasta că lumea oamenilor este condusă, deocamdată, mai ales de influențele malefice. Nenumăratele grele sufe-

rințe din istoria umanității confirmă cu vârf și îndesat această afirmație. Pe această planetă s-a adunat, de-a lungul istoriei umane, foarte multă karmă negativă, care trebuie „arsă” prin suferință. Prin urmare, aici demonii au mult de lucru și nu pot fi scoși din peisaj. Deocamdată, putem doar să sperăm și să acționăm inspirat divin ca persoana noastră să fie scutită de necazuri majore.

Invocarea puterii divine ne poate apăra de efectele dezastroase ale forțelor răului. Nu Dumnezeu trebuie acuzat de micile și marile tragedii ale vieții noastre. Dacă El le îngăduie, înseamnă că ele ar putea fi un rezultat karmic, nicidecum dorința Creatorului Divin. Și să nu uităm de natura multiplă a karmei: individuală, familială, etnică, națională, globală.

Deci au și demonii rolul lor util, prin aceea că acționează pârghiile karmei negative!

Demonii sunt deseori utilizați pentru realizarea unor efecte karmice, chiar dacă ei sunt prea ignoranți sau impulsivi ca să își dea seama că sunt folosiți ca niște unelte în mâna invizibilă a destinului. (Sau poate chiar știu?) După cum balega îngrașă pământul, tot așa demonii pun în valoare spiritele superioare, le obligă să fie mai inteligente și mai puternice.

Oamenii se pot aștepta însă și la atacuri nemeritate din partea demonilor, fiindcă viața este o luptă, nu un teatru de marionete. De aceea, omul trebuie să aibă o atitudine cucernică și să se apropie de Dumnezeu, pentru a fi mai bine apărat de Îngeri, ca și de însăși platoșa bioenergetică proprie. Totuși, există momente când Îngerii preferă să nu ne ajute, ci să suportăm anumite neplăceri (ne-karmice), pentru a câștiga „puncte” pe care să le folosim ulterior.

Ce înseamnă ca omul să „câștige puncte”?

Există un anumit echilibru între Bine și Rău, care nu poate fi schimbat dintr-o dată, fiind specific karmei globale a fiecărei planete. Se știe că orice creație de valoare implică un anumit sacrifi-

ciu. Legenda meșterului Manole tocmai asta încearcă să ne sugereze și poate de aceea este considerată o capodoperă literară. Suferința sacrificială este un fel de „plată în natură” automată către diavoli, care nu vor mai putea să se opună noii realizări. Desigur, ei nu sunt „înduioșați”, ci mai degrabă sunt împiedicați de echilibrul universal să acționeze, li se „fură puterea”. Sau, pur și simplu, sunt prea „îmbuibăți” cu energia uzată obținută...

Deci sacrificiul servește creației. Opusul creației este distrugerea. Iar distrugerea este un sacrificiu pentru o creație viitoare. Acesta este ciclul nesfârșit al creației și distrugerii lumii, în virtutea echilibrului universal. Sacrificiul în vederea creației divine este acceptat de Dumnezeu. El Însuși și-a sacrificat Ființa Sfântă creând lumea, fiindcă s-a obligat să accepte apariția lui Satan, dușmanul său total, precum și cumplitul, nesfârșitul război al fiilor Săi iubiți împotriva forțelor răului. Suferința lumii nu Îl lasă indiferent pe Dumnezeu.

Și în ritualurile de magie neagră se practică sacrificii...

În ritualurile de magie neagră, sensul sacrificiului este inversat, fiind un contract pentru distrugere, nu pentru creație. Suferința este dedicată conștient forțelor răului, pentru a le întări puterea. Când faci răul în mod voluntar, te aliezi cu el și îl întărești. Când îl suporți involuntar pentru un scop nobil, îl slăbești. Diferența o face intenția.

Mult mai răspândit este însă așa-zisul „pact cu diavolul” realizat de unii oameni pe tăcute, în propriul for interior. Poate fi considerată o metodă demonică opusă „sacrificiului creator”. I-am putea zice „belfereală distrugătoare”... Omul intră într-o confrerie, un clan de tip mafirot, adoptă o ideologie egoistă și poate avea parte la început de multe plăceri și satisfacții omenești, bogăție, faimă, putere. Prețul este însă jertfirea sufletului, adică sacrificarea fericirii spirituale, a seninătății conștiinței.

Societatea de astăzi pune tot mai puțin accentul pe valorile spirituale, dar le absolutizează pe cele materiale. Oamenii au

devenit sclavii dorinței de a câștiga bani cu orice preț, inclusiv prețul sufletului. Oamenii sunt ușor de manipulat prin teama pentru ziua de mâine și aspirația către un statut social înalt. Sunt treptat împinși să renunțe la demnitatea umană și noblețea gândurilor, ca să se alinieze tendinței generale de închinare la „vițelul de aur”. Foarte mulți cad în cursa imoralității.

Se poate vorbi despre o moralitate abstractă, indiferent de contextul evenimentelor?

Filosofia umanistă (din care s-a desprins etica și echitatea socialistă) susține necesitatea unui comportament moral, dar o argumentează exclusiv rațional, ideologic, abstract: binele societății. Acesta nu poate fi însă o motivație interioară de nezdruccinat. Argumentul convingător este cel sufletească: moralitatea te poate face fericit, îți mișcă sufletul, te înalță peste mizeria condiției umane. Moralitatea stabilă izvorăște din fericire.

Dar această fericire se distinge de satisfacțiile efemere obișnuite. Ea este starea sufletului eterat. Fericirea chiar există, distinctă de condiția biologică sau pasională. Orice om a avut măcar câteva clipe de fericire reală în viață. Amintirea acestor clipe îl face să continue viața cu speranța de a re trăi alte clipe de fericire reală.

Ce este fericirea?

Dumnezeu este sursa fericirii. Fiind fericiți pentru o clipă, atunci ne confundăm cu Creatorul Universului. Măreția Sa ne poate intimidă. Însă dragostea Sa de părinte, Tată și Mamă în același timp, ni-L apropie. Iubind fericirea și știind că fericirea este chiar inima Lui, vom intra în comuniune cu Dumnezeu iubirii și fericirii. Este același cu Dumnezeu voinței atotputernice, al cunoașterii supra-inteligente, al omniprezenței infinite și eterne. Cel mai simplu este să ne apropiem de El prin acest atribut divin al fericirii, care este nevoia fundamentală a sufletului nostru, ce nu poate fi găsită decât prin unirea sentimentelor cu cele ale Divinului. Poate că ne este greu să bănuim ce gândește El, dar putem

simți imediat fericirea Sa eternă, pentru că este același sentiment binecuvântat pe care l-am simțit fiecare dintre noi, uneori.

Care este metoda de a fi fericiți? Chiar asta: să tânjim după fericirea adevărată, copleșitoare, inundându-ne pieptul. Dar nu căutând diverse activități care ne promet fericirea, pentru că ea nu are nevoie de nimic din planul fizic pentru a apare. Istoria ne arată că oameni aflați în cele mai dificile situații au putut resimți și adevărate stări extatice. Calea de a fi fericit este chiar deschiderea sufletească spre fericirea necondiționată, fără motivații exterioare. Odată ce motivul unei plăceri omenești a dispărut sau ne-am plictisit de el, a dispărut și plăcerea, care se dovedește a nu fi fost adevărata fericire, ci doar o înșelăciune. Fericirea este o stare fără motiv aparent. De aceea, oricine poate fi fericit. Singura condiție este să înțeleagă acest lucru simplu: fericirea este accesibilă oricând, oricui, nu are nevoie de cauze externe, ci doar de o chemare lăuntrică.

Nu trebuie să facem vreo rugăciune de cerere, pentru că dacă fericirea nu va veni, ne vom simți frustrați, deci nefericiți. Nu vom cere nimic nimănui, nici măcar lui Dumnezeu. Ca fii ai Săi, avem fericirea în genele noastre, ea face parte din corpul nostru spiritual. Descoperind-o în adâncul ființei noastre atunci când ne izbucnește în piept, ne regăsim adevărata sorginte divină. Suntem născuți din fericire, dar jocul cosmic pe care îl jucăm ne-a ascuns-o până acum. Să nu ne mai identificăm cu condiția umană limitată, pentru că aceasta este doar un rol temporar în jocul cosmic! Adevărata noastră stare este cea de a fi fericiți continuu, chiar și în suferință, chiar dincolo de moartea corpului biologic. Oh, dacă am putea să simțim acest lucru cu toții...! De fapt, cu toții vom ajunge la fericirea absolută, mai devreme sau mai târziu... Să avem răbdare, așteptând cu emoție avalanșa fericirii. Când ea va apare, toate clipele sau viețile de necaz se vor șterge, ca și cum n-ar fi existat. Atâta fericire imensă va face inutile alte căutări ignorante ale ei în lucruri mărunte sau eronate. Totul se va pacifica în sufletul nostru și vom simți că am ajuns la finalul drumului cosmic. În

sânul Divinității. Fericiți pentru eternitate. Fericiți în viață și dincolo de ea. Pur și simplu, fericiți...

Nu știi dacă putem fi fericiți în timp ce semenii noștri se chinuie. Cum să luptăm cu răul din lume?

Să fim treji și atenți. Pe Pământ, binele se luptă cu răul în toate formele, între oameni, în fiecare om... Orice om poate, la un moment dat, să fie „purător de întuneric”. Inclusiv noi înșine! Trebuie să îl demascăm cu diplomatie, dar ferm. Tolerând păcatul de dragul omului (cum fac „umanistii”) este un lucru grav, perdant pe termen lung și dăunător societății. Totuși, să nu confundăm individul cu răul din el, ca să nu devenim asemenea inchișitorilor. Lupta cu răul este una impersonală și universală. Dar pentru a avea o asemenea perspectivă detașată, trebuie să fim bine înfiți în Realitatea Divină.

Deseori inconștiența noastră ne face complici taciți la răstignirea nevinovaților. Bârfa, calomnia sunt doar câteva, cele mai „nevinovate”, dintre armele răului. Dacă nu suntem lucizi, atenți, conștienți, oricând putem fi complici cu răul. El ne oferă mereu argumente slabe în favoarea sa, dar mintea noastră puternică ar trebui să le sesizeze inconsistența. Asta se numește discernământ: a intui efectele prostiei, lenei intelectuale, comodității morale etc, și a nu le da curs. Dacă totuși le-am dat curs, dar regretăm ulterior, să revenim cu scuze, erate, completări. Asta se numește curaj.

Iată deci cât de importantă este cunoașterea de sine, intuiția, autocontrolul...

Legat de autocontrol, cum explicați faptul că fahirii care se lasă îngropați de vii nu mai respiră? Cum de nu li se distruge creierul?

Știm cu toții că lipsa de oxigen ne împiedică să mai gândim limpede, ba chiar să mai gândim pur și simplu. Totuși, yoghinii au constatat că în momentul când cineva se concentrează intens asupra unui obiect sau sarcini, își diminuează natural respirația.

Aceste două fapte empirice par a se contrazice. Cine greșește? Faptele nu, doar explicațiile noastre sunt deficitare.

Avem sau nu avem nevoie de oxigen când gândim?

Când mintea este agitată, trece de la o idee la alta permanent, nu poate sta locului. Aceasta este funcția ei obișnuită. Are nevoie de energie, de oxigen. Energia facilitează agitația mentală, identificată de noi ca fiind funcționarea „normală”. În schimb, când mintea se focalizează ferm pe un obiect sau idee, nevoia de energie scade, mintea nu mai consumă, aproape se oprește. Deci, nevoia de oxigen apare când mintea este agitată.

În stare de veghe, prin concentrare mentală, putem să ne micșorăm foarte mult nevoia de oxigen. Este ceea ce fac unii fahiri care nu mai respiră. Oricine care se concentrează sau meditează autentic poate experimenta același fenomen de diminuare a necesarului de oxigen.

Organismul fizic depinde de învelișul său eteric (pranic, energetic). Cine controlează *prana*, controlează în mare măsură corpul fizic și Mintea.

Am încercat și eu să meditez, dar nu am reușit să îmi alung gândurile inutile...

Este greu să-ți stăvilești avalanșa de gânduri, e adevărat. Totuși, tu nu ești Mintea și nu trebuie să te lași condus de ea. Tu nu ești nici gândurile de o clipă, nici tiparele de reacție psihică. Trebuie să fii liber, nu te lăsa constrâns de bunăvoie în automatismele mentale! Este important să te autoanalizezi în permanență, să îți observi detașat reacțiile emoționale și gândurile repetitive. Este chiar distractiv să vezi cum urmezi niște impulsuri oarbe, pe care ulterior le regreti. Totul se petrece în mare viteză, de nu ai timp să te opui. Dar măcar atât poți face pentru început: să te observi ca prizonier al schemelor psihice și al gândurilor fugitive venite de aiurea. Cu timpul, vei putea să amâni imboldurile compulsive și să respingi ideile pe care nu le-ai cerut. De altfel, aceasta este marca omului civilizat – amânarea reacțiilor

imEDIATE, necenzurate. Poți duce această artă la un nivel înalt, precum înțelepții. Dacă ei au putut, înseamnă că este omenește posibil să te eliberezi de constrângerile marelui mecanism psihic care este Mintea. Ea trebuie să te slujească pe tine respectuoasă, nu tu să îi aprobi inert orice moft. Ea este barca, tu ești cârmaciul. Ea este servul, tu ești stăpânul. În niciun caz, **tu nu ești Mintea!** Păstrează această idee călăuzitoare!

Și de ce să te distanțezi de Mintea inconștientă? Pentru că ea este depozitara prejudecăților, a distorsiunilor de gândire, a emoțiilor distructive, a defectelor și păcatelor umane... Aceasta este latura sa negativă, pe care am amintit-o pentru a motiva dorința de a deveni liberi de contrângerile ei. Desigur, dacă vrem să fim nepărtinitori, îi putem aprecia și latură pozitivă, utilitară...

Cum să procedez ca să îmi pot alunga gândurile nedorite?

Un copil are mintea mai odihnită și mai puțin sceptică. Transfigurează-te într-un copil! Apoi comandă-ți mental: „Acum voi accepta DOAR gândurile legate de subiectul ... !”. Copilul din tine va asculta receptiv, fără dubii sau analize. Mintea copilului din tine este ușor de modelat.

Din programa educațională ne lipsește antrenamentul Conștiinței (mai precis, al Atenției și al Voinței care operează asupra conținutului mental). Ea are potențialul de a crea o nouă specie pașnică, specia înțelepților, care va transforma planeta într-un paradis. Raiul este locul unde se strâng înțelepții.

Starea ultimă căutată în meditația introspectivă este vidul mental, somnul „treaz” fără vise. Însă nu-l vei putea atinge fiind prea tensionat sau adormit. Găsește acest echilibru prin practica zilnică. Calmul apare de la sine, pe măsură ce îți observi mintea și ea se liniștește. Și nu îți imagina nu-știu-ce stări spectaculoase!

Atunci când meditezi, trebuie să uiți toată teoria. Ea este necesară doar pentru familiarizarea inițială cu problematica spirituală, pentru a găsi motivații puternice ca să urmezi o cale spiri-

tuală personală și pentru a-i ajuta pe alți novici cu indicații didactice.

Prin purificare mentală îți poți trezi unele capacități extrasenzoriale. Dar, atenție, există și mari riscuri în cazul în care devii prea receptiv telepatic...! Nu visa la povești cu zâne!

Am citit cărți de yoga unde se spunea că pot dobândi puteri paranormale dacă respir și meditez într-un anumit fel. Ce metodă îmi sugerați să urmez?

Dobândirea unor capacități paranormale sau ieșirea din lume s-ar putea dovedi în final niște himere, niște ambiții egoiste deșarte. Calea spirituală trebuie parcursă încet, cu grijă și detașat, fără preocuparea de a atinge vreun pisc, o cotă prestabilită de alții. Cărarea este îngustă și suntem singuri pe ea, nu ne alungă nimeni din spate și putem să poposim cât vrem. Nu facem carieră din etalarea vreunei realizări spirituale personale. Mulți iluminați nu au avut capacități paranormale spectaculoase, ci s-au impus numai prin cuvinte înțelepte, dovedind și în propria viață aceeași înțelepciune practică. Sau au murit în total anonim.

Scopul nostru trebuie să fie optimizarea vieții și a personalității pe mai multe planuri, nu neapărat pe toate. Nu putem fi perfecți și nici multilaterali; oricine păstrează mici vulnerabilități. Nu e o tragedie dacă nu reușim complet în ce ne-am propus. Uneori, dorințele noastre sunt o motivație pozitivă, dar nu trebuie absolutizate. În alt context, aceleași dorințe pot deveni frâne în calea progresului, ba chiar tirani psihologici. Pentru a ne asigura protecția împotriva falselor dorințe, obsesiilor, prejudecăților și ispitelor ce vor să ne păcălească, trebuie **să ne elevăm Conștiința către Spiritul din noi**. Este singura cale și proces ce ne poate garanta seninătatea.

Dacă vom urma o metodă sau o cale spirituală doar din mimetism, la un moment dat ori o vom părăsi, ori o vom lua razna cu mintea. Ea trebuie urmată având acest unic ideal, valabil în toate disciplinele spirituale: **elevarea Conștiinței**. Toate căile

autentice sunt echivalente, alegerea lor făcându-se în funcție de afinități, cultură și ocazii. Dar elementul comun, indispensabil este Conștiința.

Spiritul este același la noi toți – divin – este „Fiul Domnului”. Mintea e aceeași la noi toți – pământească – este „Fiica Omului”. Conștiința diferă însă în calitate, evoluând firesc de la Minte spre Spirit. Este un proces natural și ușor dacă nu-l împiedicăm prin atitudinea egoistă, materialistă, încuiată în prejudecăți personale și sociale. Este suficient să iubim **libertatea** de conștiință, să ne dorim a nu fi înălțuiți de patimi, de obsesii, de gândurile puternice ale altora și intențiile lor dominatoare. Iubind libertatea cugețului ne vom desprinde ușor, fără efort, din condiționările Minții, atrași fiind în mod spontan de frumusețea Spiritului.

Ce cale sau metodă spirituală concretă propuneți?

Teoria prezentată în această carte ne clarifică cine suntem (Conștiința), unde ne aflăm (între Minte și Spirit) și ce avem de făcut (elevarea Conștiinței spre Spirit). Este o cunoaștere foarte puternică. Cine o dobândește, va înțelege cu mare ușurință orice învățătură spirituală, precum și erorile din gândirea umană. De exemplu, ea ne poate descifra celebrul aforism esoteric «Nu M-ai fi căutat dacă nu M-ai fi găsit deja!». „Căutarea” este o acțiune rațională a Minții, dar numai Conștiința poate „găsi” Adevărul...

A înțelege că tu nu ești Mintea este un prim pas către înțelepciune. A te identifica cât mai des cu Conștiința pură este calea spirituală. Prin ea te eliberezi de constrângerile mentale, scheme și automatisme penibile. Independența față de capriciile Minții este o mare eliberare și apropiere de fericire. Dacă vei avansa pe această cale a autoobservației lucide, combinată cu diverse lecturi spirituale și introspecții zilnice, te vei transforma lăuntric. Vei fi mai transparent la lumina Spiritului și o vei manifesta în lume. Nu este acesta idealul măreț al oricărei căi spirituale?

Totul pleacă de la intenția ta de a te elibera. Vei accepta și aplica zi de zi sensul frazei „Eu sunt Conștiința pură și

luminoasă!” Inoculează-ți această idee până când îți va guverna gândurile și trăirile! Sub puterea ei vei cunoaște libertatea de a fi tu însuți, lipsit de emoții distructive, plin de seninătate, luciditate, compasiune pentru toate ființele vii.

Această teorie este, totodată, o cale de elevare spirituală în doi timpi. *Primo tempo*: să înțelegi că tu nu ești Mintea. *Secundo tempo*: să înțelegi că tu ești făcut dintr-o substanță de natura Spiritului divin, pe care o poți modela spre a deveni perfectă, unind-o cu însuși Spiritul. Secretul constă în asimilarea lăuntrică a acestei înțelepciuni.

În Occident se spune că înțelepciunea este un atribut al minții. Chiar și morala trebuie să aibă o motivație rațională, utilitaristă...

Filosofia occidentală (grec., *philosophia*) este o **teorie** a înțelepciunii, bazată pe analiza Mentală.

Înțelepciunea **practică** (grec., *phronesis*) se bazează pe intuiție și este o funcție a Conștiinței. Prin urmare, soluțiile prescrise de ele vor fi deseori diferite.

Omenirea de azi este atât de decăzută moral încât are nevoie de multiple argumente raționale care să o convingă că ar fi de preferat să prefere naturalul în dauna artificialului, firescul în locul nefirescului. Nici măcar psihologia nu face în vreun fel apologia moralității și firescului. Practic, se încurajează relativitatea morală pe toate canalele de influență în masă. Degenerarea omenirii este evidentă.

Morala nu trebuie să fie rezultatul unei deliberări viclene, ci o intuiție a binelui imediat, urmată spontan de fapta bună. Kant spunea așa: «Cerul înstelat deasupra mea, legea morală în mine»...

Nu putem lăsa pe fiecare să-și aleagă etica personală, ci este rolul religiei să ne arate idealurile morale....

Din păcate, religia își pierde treptat și ireversibil credibilitatea, nereușind să se adapteze vremurilor moderne. Creștinismul nu

se va schimba după datele Științei Spirituale, după cum Isus nu a reușit remodelarea credinței mozaice. Iată însă că noua Știință Spirituală răsare în forma sa proprie, atrăgând prin adevărul viziunii sale proaspete! Urmașii fondatorilor de religii au dogmatizat revelațiile primordiale, rigidizându-le și pierzând esența lor spirituală.

Filosofanzii occidentali, dimpotrivă, au relativizat total punctele de vedere ale marilor gânditori, făcând din filosofie o teorie stearpă și fără valoare practică. Ambele ipostaze sunt încercări de a raționaliza intuiții inefabile, greu de expus pe înțelesul oricui, primite de acei câțiva „aleși” - străluciți filosofi, poeți, mediumi sau sfinți. Este, în fond, **neputința Minții de a se ridica la nivelul Conștiinței elevate.**

Omenirea are nevoie de iluminarea Conștiinței, nu de mai multe reguli impuse. Omul are nevoie să se elibereze din chingile puternice ale Minții prea pământești.

Omul are nevoie de certitudini. Dacă nici religia nu i le dă... Știința își schimbă tezele la fiecare 100 de ani.

Poți avea certitudini astfel: prin dogmă prefabricată (tipică religiei), prin deducție logică (tipică științei), prin revelație. În sens filosofic, singura certitudine universală este moartea. Omul caută să se împace cu ea conferindu-i un sens. Singurul sens rațional și intuibil îl găsim în învățăturile spirituale.

Dogmele produc fanatici care caută să-i convingă pe alții, ca astfel să se convingă pe sine înșiși. Ei sunt nesiguri pe dogmele lor, atunci când nu sunt niște paranoici.

Gândirea este supusă permanentei îndoieli. Doar când obosește, acceptă o concluzie, dar numai temporar. A doua zi, un alt argument și iarăși apar dubiile.

Singurele certitudini liniștitoare le primim prin darul divin al INTUIȚIEI SPIRITUALE, care este un balsam al sufletului neliștit. Dezvoltă-ți intuiția și vei avea certitudini!

Ca să îmi elevez Conștiința, ce tehnică de meditație să practic?

Există destule cărți și manuale. Poți alege pe oricare. Nu tehnicile îți lipsesc omului modern, ci dedicarea timpului zilnic pentru a urma una dintre ele. Iată, mai jos, câteva exerciții simple.

Stai în picioare, cu mâinile încleștate la spate și cu privirea orientată asupra unui punct din depărtare. Ridică-te pe vârfurile picioarelor și păstrează postura cât poți. Păstrează-ți echilibrul! Apoi, în această poziție instabilă, închide ochii, închipuindu-ți că vezi în continuare imaginea din fața ochilor. Scopul este păstrarea echilibrului corporal stând pe vârfuri, având ochii închiși. Exercițiul te învață să te concentrezi asupra unei imagini mentale.

Nu te încrâncena să scapi de gânduri! În fond, căutăm să ne optimizăm Mintea chiar și în afara exercițiilor propriu-zise, în viața de zi cu zi, când avem nevoie să permitem gândurilor și emoțiilor să existe și să ne conducă prin realitate. Cel mai util ar fi să conștientizăm toate gândurile care trec prin Minte, antrenându-ne astfel atenția, discernământul și obiectivitatea Conștiinței. Deci, în meditație stai liniștit și observă-ți toate gândurile care îți trec prin cap. Nici să le împiedici să apară, dar nici să te lași dus de ele – păstrează un echilibru între relaxare și atenție! Nu te necăji! Mai importantă decât reușita este intenția de a medita, iar restul va veni de la sine, câte puțin în fiecare zi de practică... Avantajul acestei tehnici este că o poți practica oriunde, chiar cu ochii deschiși, atunci când atenția nu îți este solicitată de altceva.

Poate cea mai plăcută tehnică este cea de conștientizare a respirației. Închide ochii și urmărește aerul care intră pe nări, infuzând în corp energie proaspătă, benefică. În restul timpului (apneea, expirul) vei aștepta nerăbdător următoarea inspirație dătătoare de plăcere. Poți exersa și cu ochii deschiși, în orice situație de viață te-ai afla. Astfel îți vei mări numărul clipelor de bucurie. Secundar, nu vei mai simți nevoia să te gândești la nimic, pentru că te-ar priva de plăcerea respirării conștientizate...

Un mijloc important de a atinge pacea minții este „meditația analitică” asupra unor subiecte spirituale importante, cum ar fi: reflecția asupra morții și acceptarea acesteia ca o parte a vieții noastre, reflecția asupra renașterii, reflecția asupra stării de iluminare și de conștiință pură fără trup, reflecția asupra naturii temporare și iluzorii a lumii etc. Mai practic, în fiecare seară înainte de culcare, poți găsi un subiect interesant, care se va ivi singur în minte. După ce vei trece în revistă toate stările și emoțiile care te-au marcat peste zi, vei trece treptat să le observi lipsa de importanță privite din perspectiva mai largă, detașată, spirituală. O scurtă lectură dintr-un text spiritual atractiv îți va atrage atenția asupra unui subiect frumos și înălțător. Atunci, vei lăsa cartea jos și vei continua meditația cu ochii închiși.

Dacă din lecturile tale ai reținut imaginea sacră a unui mare maestru spiritual și, în general, ai dorința de a fi ghidat de un astfel de om desăvârșit, atunci poți alege următoarea metodă. Gândește-te la faptul că Spiritul tău este un adevărat Maestru care te îndrumă, încă de la naștere, către acele alegeri și fapte bune, nobile, juste. Prin urmare, tu deja ai un maestru spiritual și mai rămâne doar să îi aduci omagiile cuvenite. Interiorizează-te și caută să intri în comunicare tăcută cu El, căci abia așteaptă să îl apelezi. Nu este o autosugestie, ci realitatea pură. Tot ce ai mai bun în tine i se datorează Lui, este El. Restul vine din Mintea ta. Îți este maestru, duhovnic și profesor dintotdeauna, dar nu ai știut.

Imaginează-ți-L ca pe o siluetă, o prezență liniștită, mai mult ghicită decât văzută. Simte câmpul său energetic benefic ce îți ridică vibrația corpului și îți induce o stare de bine și optimism. Imaginează-ți un dialog cu El, în care poți pune orice fel de întrebare și, pe măsură ce reușești concentrarea, vei primi și răspunsuri inteligente, care te vor uimi, pentru că nu le-ai fi gândit tu. Acesta este chiar modul în care funcționează creativitatea umană: inspirația vine din stratul supraconștient al psihicului.

Cum știu că progrez pe calea spirituală?

Maestrul himalaian Shivananda spunea că, observându-ți visele, ai un reper destul de corect. Dacă nici măcar în vise nu mai ești mânios, nu furi, nu agrezezi pe nimeni, nu ești invidios etc, atunci înseamnă că ți-ai smuls aceste defecte din Minte.

Nicolae Steinhardt, evreul convertit la creștinism în închisorile comuniste, scria așa: «Acum știu, știu că orice ură, orice aversiune, orice ținere de minte a răului, orice lipsă de milă, orice lipsă de înțelegere, bunăvoință, simpatie, orice purtare cu oamenii care nu e la nivelul grației și gingășiei unui menuet de Mozart... este un păcat și o spurcăciune; nu numai omorul, rănirea, lovirea, jefuirea, înjurătura, alungarea, dar orice vulgaritate, desconsiderarea, orice căutătură rea, orice dispreț, orice rea dispoziție este de la diavol și strică totul. Acum știu, am aflat și eu...»

Ce dificultăți majore are o cale spirituală?

Descurajarea. Cu greu vei găsi pe cineva din lumea obișnuită care să te încurajeze în încercarea ta de a te eleva spiritual. Marea majoritate a oamenilor sunt prea înglodați în grijile materiale, ignoranți și invidioși. Nu le place să te înalți peste ei.

Lipsa ta de perseverență. Te vei simți dezamăgit de lipsa unor realizări palpabile, cu care să le demonstrezi celorlalți că a meritat efortul. De aceea, pe calea spirituală nu urmări să „obții” ceva, ci să „fii” mai împăcat cu lumea și cu tine însuși! Restul ți se va da în plus, dacă este cazul...

Se spune că numai cu ajutorul unui învățător poți progresa. Ar trebui să îmi caut un maestru spiritual, un guru, cum se spune?

Căutarea unui guru în țări exotice, pelerinajele la locuri sfinte, pupatul moaștelor, asistarea la cursuri și conferințe spirituale – toate acestea îți pot dinamiza aspirația spirituală. Meritul lor este că te scot din letargia vieții obișnuite, din rutina unei trude zilnice fără orizont și din nemulțumirea tăcută față de o societate decăzută, care te trage în jos după ea.

Dar fiecare om are un maestru interior pe care se poate baza oricând, ca și pe Grația omniprezentă a lui Dumnezeu. Învățătorii exteriori sunt doar prilejul de a ne adânci în înțelepciunea lăuntrică. Niciunul nu va străbate calea în locul nostru, niciunul nu ne va mântui. De altfel ceea ce așteptăm de la un guru vine din interiorul nostru. Să-i cerem Divinului să ne lumineze conștiința și atunci gurul interior va fi deja cu noi, în noi, se va exprima prin noi.

Vom primi mare ajutor dacă ne vom reculege în singurătate, dorindu-ne sincer să devenim mai buni, mai puri, mai luminoși. Se vor înghesui în jurul nostru forțele benefice care ne vor ajuta să ne împlinim dorința. Ne vor transmite indicații intuitive sau telepatice. Putem să-i numim îngeri sau maeștri sau Grația, ei înfăptuiesc transformarea divină din noi. Este ridicol să te mândrești cu realizările „tale” spirituale. Tot ce este mai de preț este un dar al Cerului și o binecuvântare, nu un rezultat matematic al tehnicii spirituale. Este importantă dăruirea sinceră, care atrage rezultate uimitoare în moduri neașteptate. Să ne smerim în fața misterului care ne transformă din ființe meschine în lumini mergătoare prin lume. Când alții ne vor considera, la rândul lor, „maeștri” și ne vor relata viziunile și experiențele pe care ei vor crede că noi li le-am „dăruit”, abia atunci vom înțelege că noi suntem doar un simbol, o icoană, o imagine în spatele căreia lucrează o armată de îngeri. Orgoliul de „maestru” se va dizolva instantaneu în recunoștința infinită pentru acești guru invizibili dedicați binelui spiritual al aspirantului sincer - ei nu au toane, nu obosesc, sunt eficienți, înțelepți, nu greșesc, nu ne părăsesc niciodată și au puteri depline oferite de Creatorul Suprem. Aceste Sfinte Duhuri reprezintă ceea ce creștinii numesc, la singular, „Sfântul Duh”.

Dacă nu ai încredere în maestrul interior, atunci venerarea unui guru pământean te va slăbi mental, vei deveni dependent de persoana și spusele lui, de ashram și de ceilalți adepți.

Venerează-ți maestrul interior!

De ce apar diferențe între părerile spiritiștilor și cele ale maestrilor iluminați cu privire la ce este Spiritul?

Conștiința nu poate cunoaște „obiectiv” Minte sau Spiritul. Singura sa modalitate de cunoaștere este din interior, prin identificare. În schimb, viziunea obiectivă exterioară este accesibilă Spiritelor libere, neîncarnate. De aceea, pot apare diferențe între relațiile maestrilor spirituali și doctrina spiritistă. Mărturia personală „interioară” completează descrierea „exterioară”, fără a se contradice. Starea de conștiință iluminată nu este accesibilă chiar oricui, ci doar oamenilor cu spirite foarte evolute. Ea nu depinde numai de urmarea riguroasă a unor tehnici meditative, ci și de rangul spiritual, care se câștigă în multe reîncarnări ale spiritului, pline de strădanie de auto-depășire. Un spirit înalt va putea ajunge în lumea divină când omul este pierdut în extaz, acesta mărturisind la întoarcere: „Sinele meu, Atman, este Dumnezeu!”. Dar un spirit mediocru care nu are acest privilegiu poate că va relata altfel despre lumile astrale.

Conștiința umană cunoaște prin **identificare**. Se identifică cu Minte și cunoaște lumea fizică. Apoi, în cazul înțelepților, se apropie de Spirit, identificându-se treptat cu el, văzând universul dintr-o perspectivă mult mai largă, mai vie, mai însoțită. Revenind la „normal”, dimensiunea mentală pare mult mai obtuză, mai gri, mai adormită, mai cețoasă. Pare un vis față de trezia Spiritului. Simpla amintire a experienței spirituale pure îl face pe cel **iluminat** să exclaim: „Viața omului este o umbră, o iluzie, un vis în somnul Spiritului. Adevărata realitate este cea a Spiritului!”. Paradoxal, ambele viziuni sunt reale. Pentru cel neiluminat, Spiritul este o himeră, autosugestie, visare. Aproximarea Conștiinței de Spirit diminuează influența Minții, care de acum va fi modelată în acord cu viziunea spirituală pe care a avut-o. Chiar și în amintire, Spiritul pare mai real decât lumea fizică.

Maestrul Poonja „Papaji” afirma că te vei reîncarna până când, într-o viață viitoare, te vei ilumina spiritual. Dar tot el afirma că, în acel moment, vei descoperi că tu nu te-ai încarnat niciodată și că ai fost dintotdeauna iluminat. Mi se pare un nonsens...

Papaji nu a comis nicio eroare logică. Paradoxul provine din natura binară a Spiritului, care alătură un Nucleu transcendent nemanifestat cu un Perispirit immanent energetic. Mai clar:

Nucleul Spiritului este o sferă invizibilă, cât un punct, un gol absolut, un câmp magnetic ce ordonează în jurul său energia Perispiritului. Acest gol este puternic precum o gaură neagră cosmică, dar mai degrabă i s-a potrivit numele de „gaură incoloră”, fiind perfect echilibrată și lipsită de dinamism. Deși pare că nu există, această forță magnetizează straturile de energie din jur și le face să acționeze intens pentru un Scop tainic.

Nucleul Spiritului este o parte din Divinitate, dar nu ruptă de „acolo” și adusă „aici”. Nucleul este, a fost și va fi mereu ÎN Divinitate. Spiritul pare că se mișcă de colo-colo prin Univers și se încarnează pe rând în diverse ființe fizice. Dar este doar acțiunea Perispiritului, în care se află și Conștiința, care culege date din univers. Nucleul este însă mai presus decât Conștiința spirituală. El nici nu se mișcă, nici nu se încarnează. El e ca Dumnezeu. Precum în fenomenul holografiei, Nucleul are aceleași calități ca El. Este chiar Dumnezeu.

Folosind o metaforă, Nucleul este precum axul roții, care rămâne nemișcat, în timp ce roata (*sanscr.*, *samsara*) se mișcă în timp și spațiu. Roata este Perispiritul supus evoluției continue. De aceea, iluminării budiști au lansat paradoxul că „Nirvana este precum Samsara”. Depinde la ce parte a Spiritului tău te referi în poziție: la Nucleu sau la Perispirit.

Stările de iluminare în care se păstrează dualitatea eu-lume sunt stări de conștiință ce corespund straturilor tot mai profunde ale Perispiritului. Ele sunt foarte variate ca formă și trăire. Dar

există o singură formă de extaz mistic non-dual, când dispare granița dintre mine și lume, dintre mine și Dumnezeu. În acea stare, Conștiința este atrasă, într-un mod neobișnuit, chiar în golul central al Spiritului. Acolo este experimentat Dumnezeu cel necreat. Misticul rostește uimit: „Eu sunt EL!”. Dumnezeu este chiar în noi, în fiecare ființă, dar stă bine ascuns...

Totuși, spiritele neîncarnate de nivel inferior și mediu par a fi la fel de ignorante ca și noi, oamenii, în această privință. Ele își țin Conștiința la periferie, orientată exclusiv către universul creat. Numai spiritele superioare au puterea și știința de a-și întoarce la voință Conștiința către golul central, Nucleul divin, și chiar să o scufunde total în beatitudinea vidului necreat.

Când Mintea obosește în meditație sau este somnolentă, scade atenția și autocontrolul. Nu înseamnă asta că Mintea este totuna cu Conștiința?

Conștiința obișnuită își trage nu doar informațiile, ci și energia din Minte. În schimb, o persoană cu vechime în practica meditației, care și-a delimitat parțial Conștiința de Minte, reușește să primească info-energie direct de la Spirit, mult mai mult decât o persoană neantrenată. De aceea, înțelepții își pot impune Voința asupra Minții, realizând chiar unele „miracole”. În anumite limite, o Conștiință puternică poate susține chiar și o Minte obosită.

O parte din munca spirituală este realizată de Minte, este adevărat. Ea poate fi modelată, creându-i-se o dependență benefică de chestiunile nobile, înalte, programând-o să găsească plăcere în lecturile sau practica spirituală. În acest sens, obiectul și instrumentul muncii spirituale este Mintea, dar autorul și beneficiarul este Conștiința, iar intenția vine de la Spirit. Chiar și simpla preocupare privind spiritualitatea, fără nicio implicare specială, este de ajutor în înălțarea firii omului.

Când există dedicație, Conștiința lucrează intens, căci exersarea Atenției și Voinței îi revine direct ei, ale cărei attribute sunt acestea.

Cum reușesc tehnicile meditative folosite de Minte să ilumineze Conștiința, cu care este doar într-o alianță temporară?

Unele tehnici meditative pot genera stări mentale extraordinare, dar fără a influența Conștiința sau spori în vreun fel cunoașterea de Sine. Sunt tehnici de rafinare exclusiv a Minții. Există însă câteva metode dedicate apropierei de Sine, care pun accentul pe starea de Martor tăcut, de Observator detașat al fluxului mintal. Starea obținută în urma introspecției profunde este o simplă conștientizare, atâta doar că este mai CLARĂ, tot mai clară, ca atunci când îți stergi ochelarii aburiți. Rezultatul este că viața devine mai bogată în semnificații și mai intensă, iar tu devii mai spontan și mai plin de bunăvoință pentru toate ființele.

Repetată îndelung, această meditație introspectivă slăbește legătura dintre Minte și Conștiință, eliberând Conștiința de tirania Minții, treptat, iar în final, eventual, Conștiința poate rămâne temporar în starea Sa proprie, detașată de Minte (ruptă de lumea exterioară), o stare calmă, tăcută. Este un preludiu al extazului mistic.

Nu este acesta un simptom de alienare psihică, de autism? Oare nu pot duce astfel de tehnici într-acolo?

Ele pun accentul pe autoobservarea activității Minții. Or, boala psihică reală exprimă tocmai lipsa de obiectivitate și nepuțința omului de a se detașa de impulsurile mentale haotice. De aceea, introspecția nu favorizează tulburările psihiatrice. Dimpotrivă, ar fi un remediu împotriva multor probleme sufletești, fiindcă, întărind independența Conștiinței, îi sporește controlul asupra diverselor stări mentale nedorite sau nefirești. Faptul că bolnavii psihic pot gândi intens și inteligent nu înseamnă că sunt conștienți de Sine, ci doar că sunt sclavii jocului mental.

Sinucigașii sunt bolnavi din punct de vedere psihic, cel puțin în clipa fatală?

Conștiința este forul suprem de decizie al omului, în care sunt comparate pe de o parte, intențiile și părerile Spiritului, iar pe de cealaltă parte, gândurile venite dinspre Minte. Conștiința trebuie să facă față permanent unei presiuni din ambele direcții și să ia decizii. La rândul lor, gândurile venite dinspre Minte pot fi fabricate de Mintea însăși sau pot veni de aiurea, din exterior (uneori ca urmare a unor „agresiuni psihice”).

Există falși sinucigași, care vor doar să atragă atenția asupra lor și care nu vor să moară, ci să trăiască mai bine. Adevărații sinucigași sunt obsedați de acest gând malefic și vor să-l împlinească. La aceștia din urmă ne vom referi.

În marea majoritate a cazurilor, Spiritul nu este de acord cu gândul sinuciderii. Se poate ca Mintea să fi cochetat cu această idee, care prin repetiție a generat o formă-gând puternică ce s-ar putea impune contra intențiilor Spiritului de autoconservare. De aceea, o măsură elementară de igienă mentală recomandă alungarea gândurilor nepotrivite încă de la primele apariții, fiindcă pe măsura repetării, ele se întăresc. Însă mai degrabă acesta este doar un factor favorizant.

Cel mai probabil, cauza ideii de sinucidere este slăbirea canalului telepativ al Minții, care este o poartă de intrare pentru influența unui spirit inferior, a cărui voință străină va învinge voința Spiritului propriu, în momentul fatal. Spiritiștii îi spun „subjugare”. Dacă s-a ajuns într-o asemenea situație critică, este dificil de prescris vreun remediu general. Se întrevăde însă o soluție pentru prevenirea vulnerabilității la influențele externe nefaste, care este tocmai detașarea Conștiinței de Minte, despre care vorbim aici. Atâta timp cât Conștiința este prea legată de Minte, ea poate fi mai ușor manipulată de obișnuințele mentale sau atacurile psihice și cu atât cresc șansele ca sugestiile Spiritului să fie ignorate. Când Conștiința este mai detașată, deci mai liberă, compulsiunile din sfera mentală pot fi mai ușor observate, analizate, controlate, eliminate. Este un proces natural de autoprotecție.

În general, pierderea lucidității Conștiinței înseamnă cedarea ei în fața impulsurilor exterioare, în dauna celor interioare spirituale contrare. Prin urmare, starea de inconștiență este o înclinare a Conștiinței în favoarea jocului gândurilor fără stăpân sau chiar bine ținute din afară. Un nebun poate abera foarte coerent logic, deși pleacă de la premise total false. Deci coerența logică poate veni de la o Minte bună, ceea ce nu este totuna cu luciditatea, care necesită o bună legătură a Conștiinței cu Spiritul. În cazul bolilor psihice, tocmai acest contact cu sursa lucidității este rupt. Un sinucigaș poate plănuși cu inteligență circumstanțele crimei, după o logică macabră, dar el nu poate fi considerat lucid. Inteligența diferă deci de luciditate.

Se spune că cele două dimensiuni ale Conștiinței sunt Spațiul infinit și Timpul prezent. Cum să înțelegem această metaforă?

Nu este o metaforă, ci o percepție iluminatorie. Când Conștiința rămâne singură, scăpând puterii hipnotice a Minții, ea pierde dimensiunile temporale de trecut și viitor (adică amintirile și proiecțiile mentale), căci ele sunt obiecte pur mentale, virtuale, ireale. Realitatea concretă nu există decât în dimensiunea temporală a prezentului. Trecutul și viitorul sunt plăsmuiri ale Minții, nu sunt specifice Conștiinței. Atingerea directă a Conștiinței înseamnă trăirea în clipa continuă a lui ACUM. Prin trăirea directă a Conștiinței pure, mai putem constata că ea este precum Spațiul gol fără limite, o gazdă primitoare a tuturor obiectelor și evenimentelor mentale.

Conștiința fiind o parte din Perispirit, adică un fragment energetic, cum ar putea ea să fie infinită?

Perispiritul are mai multe straturi de energie, tot mai subtile. Cel mai grosier nivel, etericul este cel mai mic ca întindere, fiind cel care apare în fotografiile acelor „orbs” (spirite libere). Pe măsură ce subtilitatea crește, energia este tot mai întinsă în spațiu. Nivelul foarte rafinat din care este „decupată” Conștiința este

foarte expansionat. Această realitate întinsă o putem denumi „spațiu infinit” sau „vid”. Mai presus de Perispirit există nivelul superior al Nucleului Spiritului, a cărui realitate minunată nu își găsește niciun echivalent verbal sau conceptual.

Deci, separarea Conștiinței de Minte este doar un prim nivel, premergător extazului mistic. Următorul ar fi identificarea Conștiinței cu Spiritul, o mare binecuvântare. Iar ultimul nivel, suprem, ar fi primirea Spiritului și Conștiinței în Divinitate, pentru o scurtă, dar decisivă „vizită”, numită în yoga *nirvikalpa-samadhi*.

Oare de aceea tradiția Zen ne recomandă să fim concentrați pe ceea ce facem în mod curent, ca să atingem Conștiința pură?

Maestrii budiști Zen, după ce au experimentat personal starea de Conștiință pură, au conceput această recomandare obișnuită de viață, care poate pregăti omul pentru iluminare. Ei prescriu obiceiul de a te focaliza exclusiv asupra a ceea ce faci acum, excluzând amintirile sau planurile de viitor. Este o meditație dinamică, mai mult decât o simplă metodă de muncă eficientă. Limitând activitatea Minții la senzațiile corporale și evitând gândurile fără legătură cu faptul concret, este un antrenament pentru stadiul următor: meditația statică. Astfel s-a născut tradiția servirii ceaiului, a grădinăritului japonez sau a artelor marțiale – activități în care te golești de gânduri și te concentrezi pe gesturile simple, singura realitate concretă. Scopul este însă unul mai subtil, și anume trecerea chiar și dincolo de concretul fizic, de care meditatorul trebuie să se elibereze. În meditația statică ce urmează, în orele de meditație Zen nemișcată, se caută eliminarea atât a gândurilor rătăcitoare, cât și a contactului senzorial cu mediul înconjurător (jap., *satori*). Să nu ne păcălim singuri! Concentrarea pe sarcina de muncă concretă fizică nu îți va aduce de la sine iluminarea spirituală, ci este nevoie de o dedicare specială pentru acest obiectiv.

Ce se poate spune despre „vacuitate”, un element principal în budism, greu de înțeles totuși...

Nu doar în budism există acest concept. Când, prin practica interiorizării, dispar gândurile, emoțiile și senzațiile, rămâne un mare gol, un vid, care în misticismul creștin se numește uneori „marea noapte a sufletului”. Este o stare de singurătate totală, care poate chiar să ne înspăimânte. Totuși, îndrăznind să rămânem în ea, chiar repetând-o fără teamă, vom trece la un moment dat într-o altă stare plină, luminoasă și beatifică - *samadhi*. Vidul este „teritoriul nimănui” pe care îl traversăm dinspre lumea senzațiilor și gândurilor lumești către tărâmul spiritual pur. Rămânerea noastră în deplina solitudine a Conștiinței este adevăratul test de rezistență psihică.

În acel stadiu vorbim de efortul Conștiinței de a face față acestei majore provocări de a rezista în starea de NIMIC, de vid, fără a putea apela nici la amintiri prietene, nici la speranțe liniștitoare, lăsate undeva, departe, în Minte.

Întâlnirea cu vidul, care este natura proprie a Conștiinței, este un eveniment foarte grav, numit de unii „tăcerea absolută”, dar de alții „groaza singurătății”. Cei din urmă au fost poate prea grăbiți să ajungă aici și nu au rezistat șocului, putând chiar renunța definitiv la acest gen de meditație. Pentru ei, vidul este Cerberul care păzește intrarea pe tărâmul mirific al Supra-Conștiinței. Nu oricine poate trece de această ultimă barieră. Este nevoie de timp și răbdare pentru purificarea structurilor sufletești ale adeptului.

De unde vine panica în starea de vid, din moment ce Conștiința a rupt legătura cu Mintea, sediul emoțiilor negative?

Conștiința se izolează treptat-treptat de Minte, care își păstrează o influență foarte subtilă. Chiar dacă lipsesc gândurile, rămân așa zisele tendințe mentale (sanscr., *vasanas*), care sunt un fel de fundal ce dirijează Conștiința aflată în starea sa proprie de vacuitate. Tocmai de aceea este nevoie de o pregătire spirituală, de o familiarizare cu aceste chestiuni, care în timp vor forma anumite obișnuințe mentale profunde. În momentele critice ale experienței vidului, ele vor influența pozitiv Conștiința. Numai

dacă omul își va fi alimentat suficient în prealabil aspirația spirituală, voința de perfecțiune divină, lipsa de teamă metafizică, ele îi vor fi de ajutor atunci. Experiența dură a vidului s-ar putea repeta săptămâni sau luni la rând înainte de a accede la faza următoare. Este nevoie de perseverență, ambiție și curaj. Altfel, adeptul ar putea părăsi calea și metoda. De aceea, nu cred în promisiunile tehnologiei moderne dedicate transformării spirituale „rapide și fără efort”.

Nu credeți că tehnologiile de ultimă oră destinate obținerii de stări de transă pot înlocui lungul efort meditativ clasic?

Tehnologia electronică poate cel mult să provoace unele dezechilibre neuronale și să trezească unele capacități extrasenzoriale necontrolate. Acest fapt poate fi periculos și nu garantează progresul spiritual, pentru care avem nevoie de autocunoaștere profundă. Există chiar riscul ca acele capacități speciale provocate artificial să ne înlănțuie în loc să ne elibereze.

Pe de altă parte, odată cu obținerea naturală a stării de *samadhi*, este posibil să apară și unele capacități paranormale, dar fără să devină un pericol pentru adept. El va fi deja purificat prin practica îndelungată și mai ales prin arderea karmei în starea de *samadhi*. Numai așa poate fi sigur că nu va cădea în sclavia acestor puteri ispititoare. Când lipsește cunoașterea de Sine, percepțiile extrasenzoriale pot amplifica orgoliul spiritual, o foarte mare pacoste pentru sufletul ce caută perfecțiunea divină. Experiențele paranormale extind capacitățile Minții și-i fac plăcere omului. În schimb, cunoașterea de Sine este de mare ajutor Spiritului, arzându-i karma și asigurându-i evoluția spre Dumnezeu!

Deci samadhi este un procedeu de ardere rapidă a karmei?

Da. Prin cunoașterea de Sine în starea de *samadhi* se poate arde rapid karma. Arderea karmei este un proces asemănător cu Judecata de Apoi a sufletului, căruia un Juriu de Înalți Îngeri îi prezintă toate erorile înfăptuite de om în viața care tocmai s-a

scurs. Fiecare greșeală este analizată pe toate părțile, până când Spiritul se lămurește și reține pentru totdeauna ce trebuie să evite pe viitor, pentru a putea crește în rang. Însă asta nu-i șterge datoriile karmice! Și în starea de *samadhi*, toate evenimentele problematice sunt rememorate accelerat și sunt trase învățămintele necesare. Dar acum karma dispare, fiindcă omul a conștientizat și nu mai este necesar să suporte suferințe corective. Într-un anume sens, *samadhi* este „Judecata de Apoi ținută Acum”.

Ce se întâmplă cu egoul în acest experiment spiritual ultim?

Glumind puțin, luând în considerare teama de singurătate, am putea spune că tendința Minții de a ne bombarda cu senzații și gânduri taman atunci când vrem să medităm este genul său de „ajutor” de a nu ne lăsa singuri și speriați, „pradă vidului”. Așa că nu este cazul să ne enervăm, să ne simțim frustrați în primele etape ale meditației că nu reușim debransarea de la fluxul ideatic și că nu avem rezultatele dorite! Așa înțelege Mintea să fie „binevoitoare” și nici nu poate fi altfel decât plină de gânduri, emoții, senzații... Trebuie să fim relaxați, binevoitori cu noi înșine și să ne urmărim toate fenomenele ce se trezesc în Minte, inclusiv cele care se referă la „nereușita experiență meditativă” (care sunt tot simple gânduri trecătoare).

Egoul nostru poate să ne îndemne să citim despre spiritualitate, să aplicăm unele învățături, dar în fața experienței concrete a vidului, va claca. Egoul, chiar și cel mai spiritualizat, se teme de nimicire. Numai depășind această experiență, traumatică pentru el, putem fi siguri că, pe viitor, nu îi vom mai fi supuși. În fața NIMICULUI, din două, una: ori vanitatea egoului se dizolvă, ori omul se va retrace speriat, încetând efortul spiritual. Egoul este o simplă materie mentală structurată de experiențele noastre de viață. Groaza de vid îi este specifică.

Putem avea o certitudine că ne-am învins definitiv egoul în urma experimentării „vidului”?

Nu există garanții. Se impune continuarea practicilor meditative toată viața, pentru a nu risca realimentarea impulsurilor ego-tice și reîntărirea lor. Să ne amintim că până și Marele Isus se retrăgea periodic în singurătate, în rugăciune și meditație... Ispitele nu încetează decât în clipa morții. Dar pentru cel care a realizat o dată Adevărul, să reia cât mai des experiența beatifică este o plăcere incomparabilă cu orice bucurie pământească...

Ce este Adevărul?

Adevărul este întreaga Cunoaștere. Nu avem nici timp și nici cuvinte destule pentru a O înșira pe toată. Dar avem varianta scurtă, instantaneu perceptibilă a Adevărului: este Fericirea și Iubirea a tot ce există.

În multe cărți și teorii, „sufletul” este folosit ca sinonim pentru „spirit”, autorii nefăcând diferență între ele. Ar trebui să dăm importanță acestui lucru?

Este o confuzie majoră printre clerici, esoteriști, spiritiști și în rândul publicului larg, care trebuie lămurită.

a) În Biblie, cele două concepte sunt separate (referințe la 1 Tesaloniceni 5:23 sau la 1 Corinteni 14:15). Din Scriptură se înțelege că **mintea face parte din suflet**, nu din spirit și nici din creier. Este adevărat că sufletul depinde în toate de spirit, dar nu este identic cu el, ci are o **voință și o conștiință proprie**. Desigur, această plasare teoretică ridică unele întrebări suplimentare despre cine sau ce supraviețuiește după moarte, pe care le-am lămurit deja.

Referințele din Noul Testament despre Ispitirea lui Isus Hristos în pustie (Matei 4:1-11, Luca 4:1-13) sunt, în mod evident, o înregistrare a relatărilor Sale către discipoli. De altfel, în tradiția patristică și yoghină sunt bine cunoscute experiențele de tip mistico-ascetic, în care conștiința adeptului trăiește aventuri astrale neobișnuite, chiar șocante. Nu sunt imagineri sau dezechilibre psihice, ci trăiri sufletești într-o realitate paralelă. În cazul epi-

sodului biblic amintit, se vorbește despre răpirea în duh de către Lucifer a sufletului omului Isus, într-o tentativă de a-l atrage de partea forțelor Întunericului. I-a zgândărit orgoliul de „Fiul al lui Dumnezeu” și i-a promis faima pământească în schimbul pactului cu diavolul, fără succes însă. Nu ar fi logic să credem că aceste ispite s-au adresat spiritului divin încarnat în Isus, despre care tot Biblia afirmă că venea din Divinitate, era imaculat, perfect, incoruptibil precum Dumnezeu. Numai sufletul uman al lui Isus din Nazareth putea fi ispitit cu oarecare șanse de izbândă, nicidecum spiritul său perfect. Iată deci o altă dovadă, indirectă, că Biblia diferențiază sufletul de spirit (duh), căci spiritul este ascuns în inima sufletului, dar seamănă doar parțial cu acesta. Isus era „Fiul lui Dumnezeu” prin spiritul său perfect, dar era „Fiul Omului” prin sufletul supus chinurilor existenței omenesti.

b) Când doctrina spiritistă folosește triada *Spirit-perispirit-corp*, ar trebui să înțelegem faptul că **sufletul este alcătuit din materie perispirituală**. Confuzia majoră a unor spiritualiști prin care „sufletul” este folosit ca sinonim pentru „spirit” este amendabilă din punct de vedere **rațional**. S-a afirmat că spiritul se încarnează într-un corp uman, ștergându-i-se din memorie viețile anterioare și viața de spirit liber, dintre încarnări. Să o luăm ca ipoteză de lucru. Prin urmare, sufletul omenesc nu ar fi nimic altceva decât spiritul „prostit” de carapacea corporală. Atunci când omul doarme, se mai spune că spiritul părăsește acest trup penibil, mergând în lumea spirituală. Aici suntem de acord. Pentru că nu își amintește călătoriile sale astrale la revenirea în corpul fizic, ar însemna că, iarăși, i se șterge memoria. Prin urmare, memoria și inteligența spiritului (viața sa psihică) ar funcționa precum un bec – s-ar aprinde noaptea și s-ar stinge ziua, fără întrerupere. Ziua ignorant - noaptea iluminat, sau noaptea vesel - ziua trist... Dar, în acest caz, **viața psihică nu ar avea continuitate**. Practic, spiritul ar duce o viață complet dublă, schizofrenică. Nici vorbă de o conștiință divină!...

Mai este un aspect: visul. Dacă tot spiritul ar fi cel care visează, atunci acea experiență suprarrealistă, confuză s-ar adăuga la confuzia obișnuită din starea de veghe. Deci, spiritul ar duce o viață triplă: veghea, visul, somnul fără vise. Situația se complică și mai mult dacă adăugăm stările modificate de conștiință (transa hipnotică, proiecția astrală etc). Ajungem să credem că spiritul ar fi ca o minge șutată de la unul la altul, mereu amețită, neștiind cine este el cu adevărat: este omul? este personajul din vis? este entitatea luminoasă din somn? este înțeleptul din starea hipnotică? este preafericitul din extaz?... Putem oare accepta rațional faptul că spiritul nu are o identitate permanentă, putem oare crede că aceste experiențe diverse se adresează unei „scânteii divine” fără personalitate, un simplu memory-stick, pe care se înscriu diversele stări în care îl aruncă hazardul? Rațiunea se revoltă în fața unui asemenea scenariu, căci însăși credința că **spiritul este de natură divină** ar dispărea, s-ar dizolva într-o asemenea perspectivă halucinantă, chiar blasfemică. În schimb, putem accepta că toate aceste stări diferite sunt ale conștiinței umane, purtată din aventură în aventură – sunt stări de conștiință ale sufletului, nu stări ale spiritului!

Spiritul nu își pierde niciodată conștiința de Sine pe timpul încarnării umane, fiind permanent treaz și iluminat. Ceea ce se schimbă mereu este starea sufletului. Dacă vrem să cunoaștem ce este nemuritor în noi, trebuie să ne apropiem de realitatea spirituală. Conștiința umană este liantul dintre suflet și spirit (căci conștiința este nucleul natural al sufletului), dar ea poate, prin antrenament, să devină foarte intimă cu spiritul divin. Aceasta este starea iluminatilor, înțelepților: când sufletul devine extensia perfectă a voinței spiritului, în același timp spiritul preluând direct din responsabilitățile sufletului.

Ce este evoluția spirituală?

Din punctul de vedere al **Spiritului**, este propria Sa creștere nesfârșită către Dumnezeu, prin reîncarnări succesive în diverse

ființe biologice, dar și prin misiunile ce le primește între încarnări, ca spirit liber.

În schimb, evoluția spirituală a **omului** se referă la cele 2 procese paralele - 1) autocunoașterea psihologică și 2) cunoașterea spirituală de Sine - însoțite de fapte înțelepte pe măsură. Este aventura **Conștiinței** umane de-a lungul acestei scurte vieți.

1) Prin **autocunoaștere psihologică**, Conștiința umană se dez-identifică treptat cu mintea și funcționarea ei automată. Devine conștientă de clișeele corporale, emoționale, mentale (adică inconștiente), care există independent de voința conștientă. Luând la cunoștință mecanismele oarbe ale ego-ului, Conștiința le controlează mai bine și realizează faptul că Ea este diferită de acest ghem de automatisme și liberă. Liberă să facă ce?

2) Autocunoașterea ego-ului se continuă firesc prin **cunoașterea Sinelui spiritual** (Spiritul divin încarnat). Conștiința realizează acum că mai există un pol superior, luminos al ființei psihice, opus ego-ului (care e polul inferior, lumesce). Pe măsura apropierii Conștiinței de Spirit, ea simte o tot mai mare fericire necondiționată, cunoaștere rafinată și putere de acțiune fără opreliști. Aproximarea de Spirit se petrece, mai mult sau mai puțin, urmând diverse căi spirituale. Nu toate dintre ele explică acest lucru în mod clar, dar pe orice cale am evolua, dacă vom conștientiza procesul interior ce se desfășoară, îl putem accelera, grăbind trecerea Conștiinței de la ego la Spirit.

Procesul **cunoașterii spirituale de Sine** are câteva etape, care ar putea fi descrise pe scurt astfel:

Trezirea de Sine. Este perioada în care înțelegi că trebuie să ai și o viață spirituală, dar nu pentru că așa spun alții, ci pentru că ceva din interior te împinge spre asta: Spiritul din tine.

Respectul de Sine. Accepți tacit și nu mai tăgăduiești că ai un “Șef”. Îl respecti, îi ești recunoscător că îți dă viață și inspirații. Încă nu îl înțelegi pe deplin, dar simți că nu e bine să i te opui, ai verificat deja ce rău este să nu ascuți de intuiție. Este etapa pe care se pune accent în *karma-yoga*.

Iubirea de Sine. Simți că fericirea îți vine numai atunci când ești în armonie cu Spiritul. Atunci nici nu ai nevoie de o realizare exterioară, fericirea ta nu se bazează pe vreun motiv efemer, ci se autosusține prin menținerea ta în contact cu Sursa fericirii. Și îi întorci fericirea, printr-o iubire sinceră, perfectă. Iubirea este totuna cu fericirea. Este etapa pe care se pune accent în *bhakti-yoga*.

Abandonul în Sine. Este etapa în care îți dizolvi voința ta în cea a Spiritului, printr-un efort de abandonare a ego-ului. Atunci experimentezi expandarea limitelor proprii și o înțelegere foarte rafinată a vieții, ființelor, lumii, Creației. Ca o ilustrare aproximativă, te poți simți ca sub o imensă cupolă, în care corpul tău abia se mai vede, dar aura îți este dilată în tot spațiul de sub cupola aceea gigantică. Proba supremă a abandonării în Sine este tăcerea mentală, oprirea gândurilor. Este etapa pe care se pune accent în *jnana-yoga*.

Realizarea Sinelui. Este încununarea procesului cunoașterii de Sine, trăirea stării proprii a Conștiinței, atunci când ea (adică tu!) este scufundată în substanța cauzală, cea mai subtilă cu putință. Este o stare contemplativă care a fost descrisă de către cei care au avut stări de iluminare, de expansiune cosmică, de extaz mistic. Este culmea tuturor căilor spirituale.

Acest proces etapizat al cunoașterii de Sine este condus de către Spirit și poate fi parcurs în timpul unei vieți, prin grația Lui.

Mai există o etapă, ultima, care însă depinde exclusiv de Grația Divină, fiind o absorbție a Conștiinței umane în planul dumnezeirii necreate, UNIREA DEPLINĂ CU DUMNEZEU. Lipsesc cu desăvârșire cuvintele care ar putea-o descrie în toată splendoarea sa.